

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

İNSAN MÜKERREM OLARAK YARATILMIŞTIR VÜCUT İNSANA HAZRET-İ ALLAH'IN EMANETİDİR. ORGANLAR ÖLÜM VAKİ OLMADAN, RUH ÇEKİLMEYEN, KALP ATIŞLARI DURMADAN ALINIYOR. BU DURUMDA ORGAN BAĞIŞLAMAK BİR İNTİHARDIR.

"KENDİ ELİNİZLE KENDİNİZİ TEHLİKEYE ATMAYIN!" (Bakara: 195)

"KENDİ KENDİNİZİ KATLETMEYİN!" (Nisa: 29)

KALP DURMADAN ORGANI ALMAK YAŞAYAN BİRİNİN HAYATINA SON VERMEKTİR... HUKUKULLAHA KARŞI GELMEKTİR, KUL HAKKINA TECAVÜZDÜR.

"KİM BİR MÜMİNİ KASDEN ÖLDÜRÜRSE ONUN CEZASI, İÇİNDE EBEDİ KALACAĞI CEHENNEMDİR." (Nisâ: 93)

Organ Bağışlamak İstemeyen Kimsenin Düştüğü Durum

EMANET-İ İLÂHİ; MÜKERREM YARATILAN BEDEN Katliam

Vasiyet İntihardır

Organ Nakli Ölüye Eziyettir, Eziyet İse Haramdır

[Hakikate Dayanmayan, Zanla Yapılan Teviller](#)
[Organların Şahitliği](#)
[Bozulan Organlar](#)
[Ölü Hayattaki Gibi Aynı Acıyı Duyuyor](#)
[Kelime-i Tevhid](#)
[Tedavi ve Sabır](#)
[Şehitlik](#)
[Helâl İle Haram Bir Olmaz](#)

[İSLÂM'DA ORGAN NAKLİ'NİN CAİZ OLMADIĞINI, İNSAN BEDENİNİN HÜRmete LÂYİK İLÂHİ BİR EMANET OLDUĞUNU ORTAYA KOYAN GÖRÜŞLERDEN BAZI ÖRNEKLER](#)

[Ömer Nasuhi Bilmen](#)
[Ali Rıza Demircan](#)
[Prof. Dr. Cevat Akşit](#)
[Muhammed Önder](#)
[Fetevây-ı Hindiyeye](#)
[Diğer Görüşler](#)

[HEKİMİN İLK VAZİFESİ "HAYATA SAYGI GÖSTERMEK" VE ONDAN SONRA DA "ZARAR VERMEMEKTİR"](#)

[Ölüm Ne Zaman?](#)
[Ölüm Kararının Verilebilmesi İçin Bütün Vücut Fonksiyonlarının Durması Gerekir](#)
[Hekimin İlk Vazifesi "Hayata Saygı Göstermek" ve Ondan Sonra da "Zarar Vermemektir"](#)
[Organ Nakli Tıbbî Mahzurları Olan Bir Yöntemdir](#)
[Organ Nakli Alternatifsiz Bir Tedavi Yöntemi Değildir](#)

[MUHTEREM ÖMER ÖNGÜT -K.S.- HAZRETLERİ'NİN "İNSANIN YARATILIŞI VE ORGAN NAKLİ" İSİMLİ ESERİNİ VE ŞAHSINI HEDEF GÖSTERMEYE](#)

[ÇALIŞMIŞLARDI](#)
[Sabah Gazetesi'nin Yayını](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[Kâfirûn Sûre-i Şerif'i \(3\)](#)

[Kâfirler \(1\)](#)

Kur'an-ı kerim'de müstakil olarak kâfirler için "Kâfirûn" Sûre-i celîlesi olduğu gibi, ayrıca birçok Âyet-i kerime'lerde kâfirlerin durumu geniş ve açık olarak belirtilmiştir.

"Resul'üm! De ki: Ey kâfirler!" (Kâfirûn: 1)



Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm



[Hicretin Dördüncü Yılı](#)

[Beni Nadir Savaşı \(2\)](#)

Nadir oğulları münâfıklardan da, Kureyza oğulları yahudilerinden de beledikleri yardımı göremeyince korkuya kapıldılar ve teslim olmaya mecbur oldular.

Resulullah Aleyhisselâm istekleri üzerine onlara eman verdi, hiçbirinin canına dokunmadı. Silâhlarından başka olan mallarından develerine yükleyebildikleri kadar eşya alarak çıkıp gitmelerine müsaade etti.

Nadir oğulları müslümanların yıkmadığı evlerini de kendi elleri ile yıktılar, müslümanlar oturmasınlar diye evlerinin direklerini devirdiler, tavanlarını göçürdüler, oturamaz hale getirdiler.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (38)

[Hikmet Arayan Süzülüp Geçer](#)



EVLIYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (161)

[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- \(9\)](#)



Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (94)

[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -k.s.- \(7\)](#)

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri burada Hâtemü'l-evliyâ'nın ihvânını "Kur'an ihvanı" olarak vasıflandırmıştır. Bu ise onun ve ihvanının Kur'an âyetleriyle, yani Ahkâm-ı İlâhî ile iş ve icraat yapacağına delâlet eder. Onun kalemlerle yürüttüğü bu mücadeleyi Mehdi kılıçla devam ettirecek; yani o kalemlerle yürüdü, Mehdi kılıçla yürüyecek. Hazret bu beyanları ile iki vazifeyi birleştirmiş, mütemmim hâle getirmiş oluyor.

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[Marifetullah Ehli ve Marifetullah İlmi \(4\)](#)
[Kalbin Lezzeti Marifetullah'tır](#)

Her âzânın hoşlandığı, zevk ve lezzet aldığı şeyler vardır. ... Kalbin lezzeti ise her şeyin hakikatını bilmektir, bu da marifetullah'tır. Marifetullah yolunda ne kadar ilerlerse o nisbette lezzet alır.



İSLÂM İLMİHALİ

[Zekât Verilmesi Gereken Mallar](#)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde: **"Allah sizin için kolaylık ister, güçlük istemez."** buyuruyor. (Bakara: 185) Allah-u Teâlâ hiç kimseye takatının dışında bir yük yüklememektedir.

ASHÂB-I KİRAM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- \(7\)](#)
[Ashâb-ı Kiram'ın En Üstünü](#)



Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz: **"Ebu Bekir'in kapısından başka, mescide açılan bütün kapıları kapatınız."** buyurmuştur. (Buhârî)

GÜNDEM

["Kürdistan" / Uğur Kara](#)

**"Sözü bilen kişinin, yüzünü ak ede bir söz
Sözü pişirip diyenin işini sağ ede bir söz"**
(Yunus Emre -kuddise sirruh-)

TARİHTEN SAYFALAR



**[1730 Patrona İsyanı Karşıtları Arasında Varlığı Gölgede Kalmış
Önemli Bir İsim:
Niğde'li Ali Ağa ve Zorbaların Tenkili İçin Kaleme Aldığı Arzuhâl
\(1\)](#)**
/ Hakan Yılmaz

1730 Patrona Halil isyanının bilinmeyen yönleri ve meçhul isimleri, bu devirde görgü şahidleri tarafından yazılmış kısa kronikler ve nâdir belgelerin keşfi sayesinde gün ışığına çıkmaktadır.

Eğitim

[Yol](#) / Canan Büşra Kara

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

"Organ Nakli ve Vasiyeti"nin kesinlikle caiz olmadığına dair Merhum **Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri, "İnsanın Yaratılışı ve Organ Nakli"** isminde müstakil bir eser neşretmişlerdir. Bu eserdeki hakikatler dergimizde de, çeşitli vesilelerle müteaddit defalar işlenmiştir.

Ancak bu alenî hakikatler ortada olduğu ve hatırlatıldığı halde bu büyük katliama devam edilmekte, hatta büyük teşvik görmektedir, insanlar adeta zorlanmaktadır.

Nitekim geçtiğimiz ay yeni bir gelişme yaşandı. Bir kişinin "Organlarımı bağışlamıyorum" şeklinde bir imzalı beyanı yahut vasiyeti yoksa, yakınlarına bile sormadan göz korneasının alınacağına dair bir düzenleme yapılacağı yetkililerce açıklandı.

Gündemdeki tasarı yasalaşırsa, öldüğü zaman göz korneasının alınmasını istemeyen bir kimse yazılı bir belgeyi taşımak zorunda kalacak. Çünkü yakınlarınıza yazılı bir vasiyet bırakmış olsanız bile uzak

bir yerde öldüğünüz takdirde sizin vasiyetiniz yetişinceye kadar "Nasıl olsa izne gerek yok!" diye göz korneanızı alabilirler.

Bu yüzden korneasının alınmasını istemeyen kimse **"Doku ve organlarımın hiçbirisini BAĞIŞLAMİYORUM. Tek bir parçasının bile kullanılmasına iznim ve rızam yoktur."** şeklinde bir vasiyeti imzalayarak gerekirse iki de şahit gösterip imzalatılarak tedbiren kimliğinin yanında taşıyacak. Böylece mesuliyetten kurtulacak.

Çünkü yapılmak istenen düzenleme ile aile izni kaldırıldığından aileniz "Bunun bize sözlü vasiyeti vardı, hiçbir azasının alınmasını istemiyordu." dese bile bir doktor gözünüzü aldığı zaman kanunen sorumlu tutulamıyor. Niçin? Yazılı bir beyan, vasiyet olmadığı için.

Organ Vasiyeti'nde bulunmak istemeyen, organlarının kullanılmasına rızası olmayan bir kimseyi nasıl bir duruma düşürmek istiyorlar bakar mısınız?

Böyle bir şey olabilir mi?

Bu sebeple bu önemli konuyu tekrar hatırlatmak bir zaruret olmuştur.

Bu bedenimiz Allah-u Teâlâ'nın emanetidir, mükerremdir, insanın vücudu üzerinde tasarruf yetkisi yoktur, organlarını bağışlayamaz, vasiyet edemez. İnsanın mükerrem vasfına kastedilmekte ve ilâhî emanete ihanet edilmektedir.

"Andolsun ki biz Âdemoğulları'nı üstün bir izzet ve şerefe mazhar kıldık." (İsrâ: 70)

Organlar kişi ölmeden can çekişirken alındığı için organları alınan kişi katledilmiş, organlarını vasiyet eden kişi de kendi kendini katletmiş olmaktadır.

"Kendi kendinizi katletmeyin!" (Nisa: 29)

"Beyin ölümü" denilen durumda kalp çalıştığı, nefes alıp-verme devam ettiği için ruh vücutta mevcuttur, emr-i ilâhî ile daha vade dolmamıştır. Beyin ölümü, organları alabilmek için icat edilmiş bir kavramdır. Organlar kalp atarken "Nasıl olsa ölecek" denilerek alınmaktadır. Kaldı ki beyin ölümünün tespiti çok zordur. "Öldü" denildiği halde masadan kalkan insanlar çoktur.

"Dirilten de O'dur, öldüren de O'dur." (Müminûn: 80)

Bu bir "Katliam" değil midir? Madem ki ölüden organ alınacak, morglar ölü doludur. Niçin alınmıyor? Demek ki daha ölmeyenden organ alınıyor. Bu cidden çok büyük cürümdür.

Bu sebeplerle vasiyet eden mesul olduğu gibi bu işe fetva verenler, insanları zorlayanlar da mesuldür. Büyük bir vebal altındadırlar. Her bir katliamdan bu çığırı açanlara bir hisse vardır.

Bizim vazifemiz açık bir tebliğdir, bir hatırlatmadır. Organları bağışlayıp bağışlamamak kişinin kendi bileceği iş olup herkes kendi kararından ve neticelerinden mesuldür.

Kanunlar izin vermiş, alan almış, veren vermiş, kendisi bilir. Ancak "İslâm dini'nde bu vardır" denildiği zaman hükm-ü ilâhî'yi hatırlatmak her müslümanın vazifesidir. Biz sadece hatırlatıyoruz. Mesul olmamak için.

Cenâb-ı Hakk Kur'an-ı kerim'inde şöyle buyuruyor:

"Namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten vazgeçir. Bu hususta sana isabet edecek eziyetlere katlan, çünkü bunlar azmedilmeye değer işlerdendir." (Lokman: 17)

.

**İNSAN MÜKERREM OLARAK YARATILMIŞTIR VÜCUT İNSANA
HAZRET-İ ALLAH'IN EMANETİDİR.
ORGANLAR ÖLÜM VÂKİ OLMADAN, RUH ÇEKİLMEYEN, KALP
ATIŞLARI DURMADAN ALINIYOR.
BU DURUMDA ORGAN BAĞIŞLAMAK BİR İNTİHARDIR.**

"KENDİ ELİNİZLE KENDİNİZİ TEHLİKEYE ATMAYIN!" (Bakara: 195)

"KENDİ KENDİNİZİ KATLETMEYİN!" (Nisa: 29)

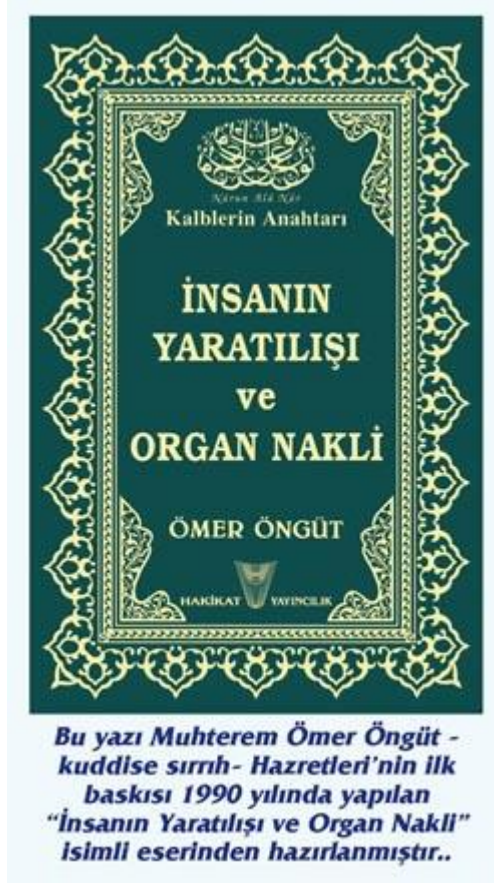
**KALP DURMADAN ORGANI ALMAK YAŞAYAN BİRİNİN HAYATINA
SON VERMEKTİR...
HUKUKULLAHA KARŞI GELMEKTİR, KUL HAKKINA TECAVÜZDÜR.**

**"KİM BİR MÜMİNİ KASDEN ÖLDÜRÜRSE ONUN CEZASI,
İÇİNDE EBEDÎ KALACAĞI CEHENNEMDİR."** (Nisâ: 93)

Gündemdeki tasarı yasalaşır, öldüğü zaman göz korneasının alınmasını istemeyen bir kimse yazılı bir beyan veya vasiyet bırakmak zorunda kalacak. Hatta daha doğrusu böyle yazılı bir belgeyi taşımak zorunda kalacak. Çünkü yakınlarınıza yazılı bir vasiyet bırakmış olsanız bile uzak bir yerde öldüğünüz takdirde sizin vasiyetiniz yetişinceye kadar "Nasıl olsa izne gerek yok!" diye göz korneanızı alabilirler. Bu yüzden korneasının alınmasını istemeyen kimse üzerinde yazılı bir beyan taşımak zorunda kalacak, ehliyet gibi üzerinden ayırmayacak, "Doku ve organlarımın hiçbirisini bağışlamıyorum. Tek bir parçasının bile kullanılmasına iznim ve rızam yoktur." şeklinde bir vasiyeti imzalayarak gerekirse iki de şahit gösterip imzalatılarak tedbiren kimliğinin yanında taşıyacak. Böylece mesuliyetten kurtulacak. Vasiyet etmeksizin azaları zorla alınanlar şayet imanla gitmişlerse şehit olmasına, rütbe ve derecesinin yükselmesine vesile olduğu gibi, arzuları ile azalarını verenler de kendi kendilerinin katline vesile olurlar.

Organ Nakli konusunda bir kişinin "Organlarımı başışlamıyorum" şeklinde bir imzalı beyanı yahut vasiyeti yoksa, yakınlarına bile sormadan göz korneasının alınacağına dair bir düzenleme yapılacağı yetkililerce açıklanmıştır.

Bu hususta; "Organ Nakli ve Vasiyeti"nin kesinlikle caiz olmadığına dair Merhum **Ömer Öngüt - kuddise sırruh- Hazretleri**, "**İnsanın Yaratılışı ve Organ Nakli**" isiminde müstakil bir eser neşretmişlerdir. Bu eserdeki hakikatler dergimizde de, çeşitli vesilelerle müteaddit defalar işlenmiştir.

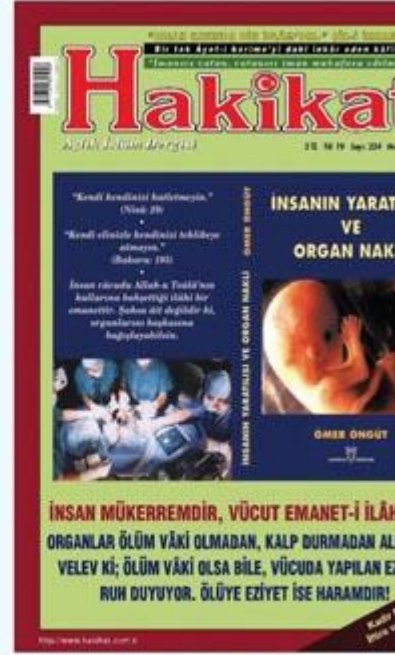




Mart 1994 tarihli Hakikat Dergisi'nin 6. Sayısı



Temmuz 2001 tarihli Hakikat Dergisi'nin 94. Sayısı



Mayıs 2012 tarihli Hakikat Dergisi'nin 224. Sayısı

Ancak bu alenî hakikatler ortada olduğu ve hatırlatıldığı halde bu büyük katliama devam edilmekte, hatta büyük teşvik görmekte, insanlar adeta zorlanmaktadır.

Bu sebeple bu önemli konuyu tekrar hatırlatmak bir zaruret olmuştur. Mevzuyu tekrar özleştirerek ve genişleterek arz ediyoruz.

Özetle;

1. Bu bedenimiz Allah-u Teâlâ'nın emanetidir, mükerremdir, insanın vücudu üzerinde tasarruf yetkisi yoktur, organlarını bağışlayamaz, vasiyet edemez. İnsanın mükerrem vasfına kastedilmekte ve ilâhî emanete ihanet edilmektedir.

"Andolsun ki biz Âdemoğulları'nı üstün bir izzet ve şerefe mazhar kıldık." (İsrâ: 70)

Bu bir Âyet-i kerime'dir. Hazret-i Allah'ın kelâmıdır ve ilâhî beyanıdır...

2. Organlar kişi ölmeden can çekişirken alındığı için organları alınan kişi katledilmiş, organlarını vasiyet eden kişi de kendi kendini katletmiş olmaktadır.

"Kendi kendinizi katletmeyin!" (Nisa: 29)

Bu bir Âyet-i kerime'dir. İlâhî emirdir. Hazret-i Allah böyle buyurmaktadır.

"Beyin ölümü" denilen durumda kalp çalıştığı, nefes alıp-verme devam ettiği için ruh vücutta mevcuttur, emr-i ilâhî ile daha vade dolmamıştır, beyin fonksiyonları dursa bile insanın ölümü ruhun vücuttan çekilmemesi sebebiyle gerçekleşmemiştir. Ölmeyen bu insanın organları çalışmaktadır. Nefes alıp-verilmektedir. Bu vaziyetteki bir insanın "öldü" denilerek organlarının alınması "Katliam" değil midir?

Madem ki ölüden organ alınacak, morglar ölü doludur. Niçin alınmıyor, demek ki ölmek üzere olandan, daha ölmeyenden organ alınıyor. Bu cidden çok büyük cürümdür.

3. Bir kimse organlarının alınmasını vasiyet etmekle, kendisini katlettiği için bu bir intihardır.

"Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın!" (Bakara: 195)

Bu bir Âyet-i kerime'dir. Hazret-i Allah'ın beyanıdır.

Bu sebeplerle vasiyet eden mesul olduğu gibi bu işe fetva verenler, insanları zorlayanlar da mesuldür. Büyük bir vebal altındadırlar. Her bir katliamdan bu çıkışı açanlara bir hisse vardır. Zira bu yapılan ve yaptırılan bağış intihar etmek demektir. İntihar haramdır.

4. Kişi ölmüş dahi olsa ölüye eziyet haramdır. Ruhla cesedin irtibatı öldükten sonra da devam eder.

"Ölünün kemiğini kırmak, onu diri iken kırmak gibidir." (Ebu Dâvud: 3207 - İbn-i Mâce: 1616)

Bu bir Hadis-i şerif'tir. Resulullah Aleyhisselâm'ın emri ve beyanıdır.

Öldükten sonra dahi insan; bedenine yapılan eza ve cefayı hisseder. Üstelik organlar daha kişi ölmeden, organlar hayati fonksiyonlarını kaybetmeden alınmaktadır. Aksi halde bir işe yaramamaktadır.

5. Beyin ölümü, organları alabilmek için icat edilmiş bir kavramdır. Organlar kalp atarken "Nasıl olsa ölecek" denilerek "Beyin ölümü" adı altında alınmaktadır. Kaldı ki beyin ölümünün tespiti çok zordur. "Öldü" denildiği halde masadan kalkan insanlar çoktur.

"Dirilten de O'dur, öldüren de O'dur." (Müminûn: 80)

Bu bir Âyet-i kerime'dir. Hazret-i Allah'ın hükmüdür.

Bizim vazifemiz açık bir tebliğdir, bir hatırlatmadır. Organları bağışlayıp bağışlamamak kişinin kendi bileceği iş olup herkes kendi kararından ve neticelerinden mesuldür.

Kanunlar izin vermiş, alan almış, veren vermiş, kendisi bilir. Ancak "İslâm dini'nde bu vardır" denildiği zaman hükm-ü İlâhî'yi hatırlatmak her müslümanın vazifesidir. Bizim beyanlarımız İslâm dini'ne göredir. Bu hatırlatma müslümanlar için, Allah-u Teâlâ'nın hükmü ile hareket edip, O'nun rızasına uygun iş ve icraat yapmak isteyenler içindir. Bu konuda Hazret-i Allah'ın ve Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in hükmü esastır. Biz sadece hatırlatıyoruz. Mesul olmamak için.

Cenâb-ı Hakk Kur'an-ı kerim'inde şöyle buyuruyor:

"Namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten vazgeçir. Bu hususta sana isabet edecek eziyetlere katlan, çünkü bunlar azmedilmeye değer işlerdendir." (Lokman: 17)

Organ Bağışlamak İstemeyen Kimsenin Düştüğü Durum:

**Eğer aşağıdaki gazete haberinde bahsedilen tasarı yasalaşursa, İnsan hakları ve hukuk alanında hiç duyulmamış bir çığır açılmış olacak. Şöyle ki:
Eğer vücudunuzdan bir parçanızın (korneanızın) alınmasını istemiyorsanız "Alınmasını istemiyorum." diye yazılı vasiyet bırakmamız gerekecek. Bu düzenleme temel hukuk kurallarına ve anayasada yer bulan temel hak ve özgürlüklere aykırı bir düzenlemedir.**

Kornea bağışında aile izni kalkacak

Sağlık Bakanlığı'nın hazırladığı tasarı yasalaşursa hayatını kaybeden bir kişinin korneaları aksine beyanı olduğu kanıtlanmadıkça ailesinin izni olmadan da alınabilecek.

ELİF ÖZLEM KARATAŞ | 06 KASIM 2013

YeniŞafak

Sağlık Bakanlığı, organ bağışının artırılmasında önemli bir adım olacak düzenleme getirmeye hazırlanıyor. TBMM gündemindeki tasarı yasalaşursa, hayatını kaybeden bir kişinin korneaları, aksine beyanı olduğu kanıtlanmadıkça ailesinin izni olmadan da alınabilecek. Sağlık Bakanlığı Sağlık Hizmetleri Genel Müdürü İrfan Şencan, Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu'nun bugün açıkladığı, organ bağışının artırılması için hayata geçirilmesi planlanan düzenlemeyle ilgili bilgi verdi. Yeni düzenlemenin sadece kornea bağışıyla ilgili olacağını vurgulayan Şencan, halen vefat eden bir kişinin aksine beyanı yoksa, kornealarının ailesinin izni olmadan da alınabileceğini söyledi. Ancak, 'beyan'ın subjektif bir kelime olduğunu, bu beyanın nasıl yapıldığının önem taşıdığını belirten Şencan, TBMM'de gündemindeki 'Torba Yasa'da, bununla ilgili de bir hüküm bulunduğunu bildirdi.

İTHAL KORNEALARIN ÖNÜNE GEÇİLECEK

Bu dezenlemede 'beyan' için belge veya ispat şartı getirildiğini kaydeden Şencan, 'Tasarı yasalaşursa, kişinin aksine beyanı olduğunu gösteren bir belge olmadıkça ya da bu beyanı ispat edilmedikçe ailesinin izni olmadan da korneası alınabilecek' diye konuştu. Bu kuralın kornea dışındaki organlar için geçerli olmayacak. Kornea nakli bekleyen vatandaşlar için yurtdışından bin 500 kornea ithal eden Bakanlık, yapacağı düzenleme ile ithal korneanın da önüne geçecek. Bu çerçevede korneayı doku olma özelliğinden çıkaracak olan Bakanlık böylece, yakının iznini almadan tüm kadavralardan kornea alabilecek.



Nakillerde başarı oranı yüzde 90

Uzmanların verdiği bilgiye göre ülkemizde organ nakilleri dünya standardında yapılıyor. Karaciğer ve böbrek gibi önemli organ nakillerinde başarı oranları yüzde 90'ın üzerinde. Ülkemizde majör organ nakilleri grubunda, kalp, karaciğer, pankreas ve böbrek nakilleri en yaygın ve başarıyla uygulanan transplantasyonlardan. Türkiye'de halihazırda 20 bin kişi böbrek bekliyor.

Organ bağışı formları vasiyet şeklinde olacak

'Yeni organ bağışı formlarının vasiyet şeklinde düzenlenmesiyle bu uygulamanın hayata geçirilip geçirilemediği' sorulan Şencan, şunları kaydetti: 'Bizim organ bağışı formlarımız iki şahidin huzurunda vasiyet şeklinde düzenleniyor, kişinin imzası da bulunuyor. Ayrıca aileye de kişinin bu kararı bildiriliyor. Ama yine de bize iletilen hukuki görüş, bunların tam bir vasiyet şeklinde olmadığı yönünde. Biz hukuken buna hakkımız olsa da ailenin rızasının olmasını istiyoruz. Çünkü organ bağışı bir gönül meselesidir. Gönül rızası olmadan kanunla kuralla organ toplanamaz.' Şencan, organ bağışı formlarının vasiyet şeklinde düzenlenmesinin sonuçlarının hemen alınmasının beklenmediğini, bunun sonuçlarının belirli bir süreç sonunda alınabileceğini belirtti.

Gündemdeki tasarı yasalaşursa, öldüğü zaman göz korneasının alınmasını istemeyen bir kimse yazılı bir beyan veya vasiyet bırakmak zorunda kalacak.

Daha doğrusu böyle yazılı bir belgeyi taşımak zorunda kalacak. Çünkü yakınlarınıza yazılı bir vasiyet bırakmış olsanız bile uzak bir yerde öldüğünüz takdirde sizin vasiyetiniz yetişinceye kadar "Nasıl olsa izne gerek yok!" diye göz korneanızı alabilirler.

Bu yüzden korneasının alınmasını istemeyen kimse üzerinde yazılı bir beyan taşımak zorunda kalacak, ehliyet gibi üzerinden ayırmayacak, **"Doku ve organlarımın hiçbirisini BAĞIŞLAMİYORUM. Tek bir parçasının bile kullanılmasına iznim ve rızam yoktur."** şeklinde bir

vasiyeti imzalayarak gerekirse iki de şahit gösterip imzalatılarak tedbiren kimliğinin yanında taşıyacak. Böylece mesuliyetten kurtulacak.

Çünkü yapılmak istenen düzenleme ile aile izni kaldırıldığından aileniz "Bunun bize sözlü vasiyeti vardı, hiçbir azasının alınmasını istemiyordu." dese bile bir doktor gözünüzü aldığı zaman kanunen sorumlu tutulamıyor. Niçin? Yazılı bir beyan, vasiyet olmadığı için.

Organ Vasiyeti'nde bulunmak istemeyen, organlarının kullanılmasına rızası olmayan bir kimseyi nasıl bir duruma düşürmek istiyorlar bakar mısınız?

Böyle bir şey olabilir mi?

Bir diğer husus;

Göz korneası organ değil mi? Ha gözünü çıkartmışsın ha korneasını almışsın. Ne farkı var? Neymiş, "genel görüntüsü bozulmuyormuş." Peki sormak lâzım; "Korneasını aldığınız kişi yaşayacak olsa korneası olmadan görebilecek mi? O göz vazifesini yapabilecek mi?"

Bu hem kul hakkıdır, hem Hazret-i Allah'ın hakkıdır. Karşınızdaki hem bir insan, hem de bir müslüman.

Hülâsa olarak;

Vasiyet etmeksizin azaları zorla alınanlar şayet imanla gitmişlerse şehit olmasına, rütbe ve derecesinin yükselmesine vesile olduğu gibi, arzuları ile azalarını verenler de kendi kendilerinin katline vesile olurlar.

EMANET-İ İLÂHİ; MÜKERREM YARATILAN BEDEN

Allah-u Teâlâ insanları mükerrem olarak yaratmıştır.

Allah-u Teâlâ gören göze, duyan kulağa, anlayan gönüle ibret olsun, yüceliğine ve yaratıcılığındaki eşsizliğe bir delil olsun diye insanı varlık âlemine çıkarmış; insanoğluna verdiği değeri, ikram edip şereflendirdiğini, onu en güzel bir şekilde ve mükemmellikte yarattığını Âyet-i kerime'sinde haber vermiştir:

"Andolsun ki biz Âdemoğulları'nı üstün bir izzet ve şerefe mazhar kıldık." (İsrâ: 70)

İnsanların bütün âzâları da mükerremdir ve hürmete lâyıktır. Alınıp satılması, herhangi bir işte kullanılması helâl değildir.

İnsan niçin mükerremdir? Allah-u Teâlâ yarattığı için, içini ve dışını donattığı için, içinde O olduğu için mükerremdir. Binaenaleyh bu mükerrem olan insanın her organı da mükerremdir, kişiye âit değildir.

Bütün dünya senin olsa bir beden satın alabilir misin? Bir tek organı yapabilir misin? Yaratan O, yaşatan O...

Allah-u Teâlâ'nın yarattığı en değerli varlık insandır. Göklerde ve yerde bulunan her şey insan için yaratılmıştır.

Nitekim Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Görmediniz mi, göklerde ve yerde ne varsa hepsini Allah size boyun eğdirdi." (Lokman: 20)

İnsanın ruhu ilâhi nefhanın tezahürü, bedeni ise Allah-u Teâlâ'nın kudretinin surette tecelli eden eseridir.

Allah-u Teâlâ dünya mülkünde ona halifelik gibi üstün meziyet vermiştir. Ona lütfettiği yüksek kabiliyetler sayesinde, bütün varlıklar arasında en mümtaz yerini almıştır.

Bu mülkünde insanı kendisine halife yapması insanın değerinin ve mükerremliğinin diğer bir delilidir.

Allah-u Teâlâ ilk insan Âdem Aleyhisselâm'ı yaratmadan önce **"En yüce melekler meclisi"** mânâsına gelen Mele-i a'lâ'da onu anarak yüceltmış, ona olan lütuf ve ihsanını önce meleklerle haber vererek Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Bir zamanlar Rabb'in meleklerle: 'Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım' demişti." (Bakara: 30)

Diğer Âyet-i kerime'lerde de şöyle buyuruluyor:

"Sizi yeryüzünde halifeler yapan O'dur." (Fâtır: 39)

"Sizi yeryüzünün hâlifeleri yapar." (Neml: 62)

Halifelik, Allah-u Teâlâ'ya ait bir ruh taşıma imtiyazından doğmaktadır.

Zira Âyet-i kerime'de:

"Ona kendi ruhumdan üfledim." buyuruluyor. (Sâd: 72)

İsrâ sûre-i şerifinin 70. Âyet-i kerime'sinin devamında:

"Yaratmış olduklarımızdan çoğuna onları üstün kıldık." buyuruluyor. (İsrâ: 70)

Yeryüzündeki bütün varlıklardan üstün olma şerefini insana Allah-u Teâlâ vermiştir. Bu ancak O'nun tarafından verilen nimet ve ikramdır.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık." (Tin: 4)

Gerek bedeni ve organları bakımından, gerekse mânevî bakımdan insan en güzel biçimde yaratılmıştır. Mühim olan ise, insanın Allah-u Teâlâ tarafından verilen fazilet ve meziyetini koruması, Rabb'inin kendisine bir lütuf olarak bağışladığı eşsiz emsalsiz nimetlerine karşı O'na nankörlük etmemesi; bedeninin, organlarının, akıl ve zekâsının hikmet ve değerini bilip, her birini en güzel bir şekilde kullanmaya ihtimam göstermesidir.

Bu zâhirde mükerremliktir. Zâhirde mükerremlik olduğu gibi, bâtında da mükerremlik vardır.

Nitekim Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Allah size zâhir ve bâtın her türlü nimetlerini bol bol vermiştir." (Lokman: 20)

Bâtındaki mükerremliğe gelince;

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Biz bir şeyin olmasını dilediğimiz zaman, sözümüz ona ancak "O!" dememizden ibarettir. O da derhal oluverir." (Nahl: 40)

Yani "**O!**" diyor, oluyorsun. Ve fakat en büyük gaflet, herkes olanı görüyor da oldurani görmüyor. Yani Yaratan'ını bilmiyor.

Görüyor, fakat yarattıklarını görüyor. Oysa her şeyi O yaratıyor, uzuvlarla donatıyor, her birini yerli yerine koyuyor, her birine ayrı ayrı vazifeler vermiş.

Senin aslın bir damla kerih su, o ise çok değersiz bir şey. O çok değersiz bir şeyi dilediği şekilde inşa etmiş, kendi ruhundan üflemiştir.

Allah-u Teâlâ bedenlerin ve uzuvların yaratılışındaki hikmetlerden, faydalardan, ziynet ve meziyetlerden hiçbir kusur ve noksanlık bırakmayıp, hepsini de en mükemmel şekilde yapmıştır.

Bedenin yaratılışında o kadar ince hikmetler, göz alıcı güzellikler, hayrete düşürücü sanatlar vardır ki, saymakla bitmez.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"O Allah ki, seni yoktan yarattı, düzenledi, ölçülü bir biçim verdi. Dilediği şekilde seni terkip etti." (Infitar: 7-8)

Allah-u Teâlâ insanı her uzvu yerli yerinde ve en mükemmel bir tarzda, en güzel bir ölçüde yaratmıştır. O'nun yaratıcı gücü bütün uzuvlarda mucizevî bir şekilde kendini gösterir.

Hazret-i Ali -kerremallahu veçhe- Efendimiz şöyle buyururlar:

"Devân sendedir bilmezsın.

Derdin de sendedir görmezsın.

Sen kendini küçücük bir cirim zannedersin

Halbuki bütün âlemler sende dürülmüştür (de bilmezsın)"

Kâinata ne ki mevcutsa Allah-u Teâlâ'nın insanda hepsini halkettiğinden haberin var mı?

Senin ise bunlardan hiç haberin yok. Sen sadece el ve ayağın tutmak ve yürümek için, dilin konuşmak için kullanıldığını bilirsin. Halbuki insanın içindeki ve dışındaki bütün organlar bir iş için yaratılmışlardır. Her biri bir işle meşgul olurken sen ise tatlı tatlı uykudasin. Onlar sana hizmetten bir an bile geri durmuyorlar. Sen ise onları tanımıyorsun. Aynı zamanda onları sana hizmet ettirene de şükretmiyorsun.

"Gerçekten insan çok nankördür." (Hacc: 66)

İnsan bu hususlarda tefekkür etmiyor, sırlarını çözmeye çalışmıyor.

"Gerçek hükümdar olan Allah çok yücedir!" (Tâhâ: 114 - Müminûn: 116)

Yaratmak, yok etmek, hayat vermek ve öldürmek suretiyle mülkünde tasarruf sahibidir. Boşuna bir şey yaratmaktan münezzehdir.

•

Parmak ucundaki hassasiyete bir bakın ki, kör onunla görüyor. Bir parmak izi, diğer hiçbir insanın parmak izine uymuyor.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Evet, biz onun parmak uçlarını bile derleyip eski haline getirmeye kadiriz." (Kıyamet: 4)

Parmak uçlarında yaratılış bakımından ince bir sanat bulunduğu için Allah-u Teâlâ onları anmıştır.

"Şekil verenlerin en güzeli olan Allah'ın şânı ne yücedir." (Müminûn: 14)

Her şeyi nizam ve intizam içinde yoktan var eden O'dur. Her güzelliğin, her tekâmülün ilk numunesi O'nundur.

Bunların her biri ne büyük birer ihsan-ı ilâhîdir!

"Ne az şükrediyorsunuz!" (Mülk: 23)

"Sanatı karşısında akılların hayrete düştüğü Allah'ı tenzih ve tesbih ederiz."

"Kudreti karşısında en güçlü kimselerin âciz kaldığı Allah'ı tenzih ve tesbih ederiz."

Katliam:

Organlar kişi ölmeden can çekişirken alınmaktadır. Zira solunum ve kalp durduktan sonra alınan organ işe yaramaz. Nitekim "Beyin ölümü" organ alabilmek için 1968 yılında icat edilmiş bir kriterdir.

Ölüm nedir?

Nefes alıp vermenin durması, ruhun çıkması, vücudun soğumasıdır.

Organın alınması esnasında kalp çalışıyor, ruh daha alınmamış olduğundan "Bir katliam!" diyoruz. İslâm'ın kabul ettiği ölüm; nefes alıp vermenin durması, ruhun çekilmesidir.

(Meselâ 2012 yılı Ocak ayında organları bağışlanan şahsın yüzünü, kollarını, bacaklarını almak için Antalya'dan, iç organlarını almak için Ankara'dan iki ayrı ekip İzmir'e gitmişti. Hasta kolları, bacakları alınırken öldüğü, kalbi durduğu için Ankara'dan gelenler iç organlarını alamadan geri döndüler. Yine "Beyin ölümü gerçekleşti" denilen bazı hamile kadınların makinalara bağlı olarak da olsa günlerce yaşayarak bebeklerinin sağlıklı olarak dünyaya geldiği vakalar vardır. Ruh olmasa idi, nefes alıp vermese idi, karnındaki çocuk nasıl yaşayacaktı? Hayy ve Kayyum olan Hazret-i Allah her zerreye hayat veriyor. İnsan da onun ruhu ile hayat buluyor. O ruh olmadan hayat mümkün mü? Mümkün değil!)

Binaenaleyh burada kişi can çekişirken vücudu parçalanıyor.

Organ nakli ve vasiyeti hususunda mahlûkun hükmü yoktur. Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde kesin olarak emir buyuruyor:

"Kendi kendinizi katletmeyin!" (Nisa: 29)

Halbuki organ nakli, organlar canlı iken yapılıyor. Öleceğine yakın bir zamanda vazifeli melekler canını alırken, doktorlar da organlarını alıyor. Kişi hem içten, hem de dıştan ıstırap görüyor. Bir taraftan en büyük eza ve cefâ çekiliyor, bir taraftan da bir nevi cinayet işleniyor. Bu ise haramdır.

Bu doğrudan doğruya bir katliamdır. Vasiyet etmekle de kişi kendisine en büyük tehlikeyi kastediyor. Bir insan kendisini katlederse ebedî cehennemdedir. Hem kendi eliyle kendisini katlediyor, hem de en büyük felâketi hazırlamış oluyor.

"Kur'an-ı kerim'de organ nakli diye bir Âyet-i kerime yok." diyorlar. Doğrusu bu çok büyük iftirâdır. Zira Allah-u Teâlâ değıl katliamı, mümine eziyeti de haram kılmıştır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyuruyorlar ki:

"Kendi kendini boğan kimse, cehennemde kendini boğa boğa kendini vuran kimse de cehennemde kendine vura vura azap eder." (Buharî. Tecrîd-i sarîh: 669)

Kişi emr-i İlâhî gelmeden kendisini öldürdüğü için Hazret-i Allah'ın takdirine karışmış oluyor. Bunun için de cehenneme giriyor. Çünkü O'nun verdiği canı ancak O alır.

Sen de organlarını vasiyet etmekle; ilâhî takdire müdahale etmiş, Hazret-i Allah'ın emanetini çiğnemiş ve kendini katletmiş oluyorsun. Böylece de azaba müstehak oluyorsun. O'nun verdiği âzâyı yine O alır. Kimin malını kime ve ne sıfatla veriyorsun?

Bir doktor dedi ki *"Biz âzânın hepsini almıyoruz, bir parçasını alıyoruz."*

Biz de o zaman diyoruz ki "Bir cümlemin noktasını virgölünü aldığında o cümle düzgün oluyor mu?" Bunun gibi, o âzânın öz noktasını alınca; o âzâ da, âzâ olmaktan çıkıyor.

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi profesörlerinden Dr. Saffet Solak *"Hakikat ile Dalâleti Bilmemiz Lâzım"* adlı kitabımızı okumuş. Bir ziyaretimizde *"Kitabı nasıl buldun?"* diye sorduk. "Başucu kitabım." dedi. Organ nakli hakkındaki beyanımız üzerine de şunları söyledi: *"Şu gördüğünüz oğlumun geçirdiği bir kaza neticesinde kalbi durdu, dimağı da durdu ve öldü diye morga kaldırıldı. Daha sonra bir şüphe üzerine masaj yapıla yapıla Allah-u Teâlâ oğlumun yeniden hayata döndürdü. Eğer ben oğlumun organlarını bağışlamış olsaydım, kendi çocuğumun katili olurudum. İşte yanımda"* dedi.

Ölmek üzere olan bir hastayı "Nasıl olsa ölecek!" diye ecelinden bir-iki gün önce öldüren kimse -doktor bile olsa- cinayet ile yargılanır değil mi?

O halde sormak lâzım: "O kadar insan ölüyor, niye onların organlarını alamıyorsunuz?", "Kalbi-solunumu duran bir kimseden niye organ alamıyorsunuz?" "İşe yaramıyor." diyeceksiniz. İşte organ alabilmek için "Beyin ölümü" diye bir şey çıkardılar, öyle olmasaydı morglar cenaze dolu, onlardan organ alırlardı.

Bile bile bu fetvâyı vermek, tavsiye etmek büyük cürettir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Kim bir mümini kasden öldürürse onun cezası, içinde ebedî kalacağı cehennemdir." (Nisâ: 93)

Bu ilâhî beyanlar Kur'an-ı kerim'de yok mu?

Nitekim "Öldü!" diye hüküm verildiği halde tekrar Cenâb-ı Hakk'ın dilemesi ile hayatına devam eden nice insanlar var. "Beyni öldü!" diye vücudu parçalanan o insanlardan bir tanesi bile hayatına devam edebilecek durumda ise sizin durumunuz ne olacak?

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Kim bir cana kıymamış, ya da yeryüzünde bozgunculuk yapmamış olan bir kimseyi öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibidir." (Mâide: 32)

Görüldüğü gibi bir kişiyi öldürmek ile milyarlarca kişiyi öldürmek arasında ilâhî mesuliyet noktasında hiçbir fark yok.

Bu katle cevaz verenlerin, bu katliama ortak olanların durumu ne olacak?

Onlar bu hâle neden düştüler? Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Onların çoğu akıllarını kullanmazlar." buyuruyor. (Ankebût: 63)

Bunların bu hakikatleri kabul etmeyeceklerini çok iyi biliyoruz. Bütün bunları açık açık yüzlerine söylüyoruz ki, ind-i İlâhî'de mesul olmayalım. Duyan da bu mesuliyetten kurtulsun!

Buna cevaz verenler iyiden iyiye bilsinler ki, büyük bir vebal altındadırlar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Herhangi bir kişi zulmen öldürülürse, onun kanından bir hisse Adem'in ilk oğlu Kabil'e ayrılır. Çünkü o, adam öldürme çıkırını ilk açandır." (Buhârî)

Her adam öldürmede bir günah payı Kabil'e ayrıldığı gibi, organ nakline ilk cevaz verenlerin her birisine bu katliamdan günah payı gelecek.

Organlarını vasiyet edenler de bu mesuliyetten kurtulamazlar.

Allah-u Teâlâ'nın hükmü yanında mahlûkun ne hükmü var? Hiç!

Âyet-i kerime'lerde:

"İyi bilin ki yaratmak da emretmek de O'na mahsustur." (A'râf: 54)

"Her şeyden haberdar olan Allah gibi, sana hiç kimse haber veremez." buyuruluyor. (Fâtır: 14)

.

Biri kendini diğeri için feda etmiş bir diyeceğim yok. Fakat bu hususta bildiğimi arzedeğim:

Zeynel Kahya adında bir arkadaşım vardı. Akyazı'da kaymakamlık da yapmıştı. Bu kardeşimizin babası vefat etti. Hafta içinde de kendisi vefat etti. Bunun hikmetini sorduğumuzda dediler ki: Bir fabrika müdürü arkadaşı varmış, böbreğini ona verdi. Ve o tek böbrek ona yetersiz olduğundan vefat etti. Böbrek verdiği fabrika müdürü ise cenazesine bile gelmedi. O ise böylece kendi kendinin katili oldu. Genç hanımını ve çocuklarını bıraktı gitti. Kaymakamlık yaptığı dönemdeki makam şoförü gelmişti. Faaliyetlerinden bahsediyordu.. Hepsi geride kaldı.

Bir doktor bu hususta şöyle mevzu bahis etti:

Babamız hastadır. Kardeşim böbreğini verecek. Mahsurlu hususlarını arzettim, vazgeçti. Zira bu tibben de mahsurludur.

Dergimizde ayrıntılı olarak izah edildiği üzere insan mükerrem olarak yaratıldığı için; b vücut emanet-i ilâhî olduğu için; kişi vücudu üzerinde tasarruf yetkisine sahip değildir azalarını vasiyet edemez, vasiyet haramdır. Ölmüş olsa bile böyledir.

Uşak Haber Merkezi isimli internet sitesinde yayınlanan aşağıdaki haber-analizde ise; "Beyin ölümünün dinen ölüm kabul edilip edilmediğine" dair görüşler dile getiriliyor:

Organ Nakli Dinen Caiz mi? Beyin Ölümü mü Yoksa Ölüm mü Şart? Diyanetin Fetvası Nedir?

Uşak'ta gerçekleşen organ nakillerinin ardından Uşak İl Müftüsü ile yaptığımız söyleşide ç vahim bir durumu farkettilik. Diyanetin Din İşleri Yüksek Kurulunun fetvasında, organ nakli fetva beyin ölümü gerçekleşmesi durumunda caizdir denmemiş. Bilakis hastanın kesin ölüm gerçekleşmesi şartı ile organ nakli yapılabilir demiş. O halde gerçekleşen bu organ nakille caiz değil.

13 Temmuz 2012 Cuma

HABER
MERKEZİ

Organ Nakli Dinen Caiz mi? Beyin Ölümü mü Yoksa Ölüm mü Şart? Diyanetin Fetvası Nedir?

Uşak'ta tren çarpmasının ardından beyin ölümü gerçekleşen Ahmet Kaya isimli şahısın ailesinin de bulü ile organ naklinin yapılacağı öğrenilmişti. Organ naklini haber ekibimiz canlı olarak takip etti ve an haberleştirerek kamuoyu ile paylaşmıştı. Hatırlanacağı üzere o gece bir açıklama yapan Organ Nakli Koordinatörü Dr. Zafer Aydın, **operasyon sırasında Kaya'nın kalbinin durduğunu** bu nedenle bazı organların işlevini yitirdiğini ve alamadıklarını, göz kornealarını ise kadavradan aldıklarını söylemişti.

O açıklamanın ardından ekip olarak şu soru kafamıza takılmıştı. **Yani hasta ölmeden mi organlar nakli oluyor?** Konuyu ertesi gün bizzat operasyonu gerçekleştiren Dr. Aydın'a telefonla sorduk ve kendisinin **hasta ölmüş olmuyor netice de beyin ölümü gerçekleşiyor ama tamamen ölürsé zaten bazı organları işe yaramıyor** cevabını aldık. Kendisi etik kurulun kararı ile beyin ölümünün kararının alındığını beyan etti. Beyin ölümü gerçekleşen hastanın hayata dönme ihtimalini sorduğumuzda **Milyonda Bir Şans** cevabını aldık. Ancak dönerse de felçli ya da sakat dönme ihtimalinin de yüksek olduğunu ilave etmişti.

Müftü: Ben Kimseye Fetva Vermedim...

Daha sonra Uşak İl Müftüsü'nün yanına ekipçe bir ziyaret gerçekleştirdik. Müftü beyin odasında Müftü Yardımcıları ve başka bir şehirden misafir gelen bir müftünün de var olduğunu öğrendik ve girip içerideki durumu hakkında bilgi aldık. Müftü beye Organ Nakli ile ilgili siz nasıl bir fetva verdiniz sayın müftüm sorularına üzerine İl Müftüsü Fuat Altındaş; Ben kimseye fetva vermedim. Ancak Diyanet İşleri Başkanlığımızın Din İşleri Yüksek Kurulu'nun bu yöndeki fetvasının çıktısını aldım ve arkadaşlara verdim size de vereyim dedim ve telefonla memurdan çıktı istedi. Çıktıyı elimize alıp incelediğimiz de aynen şu yazıyı gördük.

Kurulumuzca da **aşağıdaki şartlara uyularak yapılacak** organ ve doku naklinin caiz olacağı sonuna kadar değerlendirilmiştir.

a) Zaruret halinin bulunması, yani hastanın hayatını veya hayatî bir uzvunu kurtarmak için, bundan başka çaresi olmadığının, meslekî ehliyet ve dürüstlüğüne güvenilen bir tabip tarafından tespit edilmesi,

b) Hastalığın bu yoldan tedavi edilebileceğine tabibin zann-ı galibinin bulunması,

c) **Organ veya dokusu alınan kişinin, bu işlemin yapıldığı esnada ölmüş olması,**

d) Toplumun huzur ve düzeninin bozulmaması bakımından organ veya dokusu alınacak kişinin sağlığında (ölmeden önce) buna izin vermiş olması veya hayatta iken aksine bir beyanı olmamak şartıyla yakınlarının rızasının sağlanması,

e) **Alınacak organ veya doku karşılığında hiçbir şekilde ücret alınmaması,**

f) Tedavisi yapılacak hastanın da kendisine yapılacak bu nakle razı olması gerekir.

Din İşleri Yüksek Kurulunun fetvasından aynen kopyaladığım bu fetvanın C maddesinde çok belirgin olarak **'bu işlemin yapıldığı esnada ölmüş olması'** koşulu getirilmektedir. Bu cümle diyanetin beyin ölümü gerçekleşen hastadan organ nakli gerçekleştirebileceğine ilişkin fetva verdiği yönündeki beyan net bir dille **valanlamaktadır**. O halde Bu fetvaya göre ölüm gerçekleştikten sonra alınamayan organ

“Beyin Ölümü” ölmek üzere olan insanların organlarını alabilmek için ilk olan Amerika’da 1968 yılında ortaya atılmış bir kavramdır. Çünkü kalp durunca organlar işe yaramıyor. Aşağıdaki haberde bu durum açıkça görülüyor:

zamana karşı büyük bir yarış başladı. Önce Antalya, İzmir ve Ankara’dan çıkan 3 ayrı ekip, Uşak’a geldi. Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde Plastik ve Rekonstrüktif ve Estetik Anabilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Ömer Özkan’ın yönettiği organları alma ameliyatı sırasında Ahmet Kaya’nın kalbi durdu. Bu nedenle iç organlar alınamadı. Böbrekler, kalp, karaciğer ve pankreas için Ankara’dan gelen ekip eli boş dönmek zorunda kaldı. Operasyona devam eden İzmir ekibi, korneaları Antalya Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi’ne götürürken, Antalya ekibi de 2 kolu, sağ bacağı ve yüzü alıp yola çıktı. Ant

22.01.2012 

“Beyin Ölümü” kriterine itirazlarını dile getiren bir profesörün makalesi:

20. Yüzyılın en büyük yanılgılarından biri: Beyin Ölümü Sıcak Ölümler

...

* Beyin ölümü kavramı 1968 yılında başarılı kalp nakli ameliyatlarının yapılmasından sonra Harvard Üniversitesi Tıp Fakültesi tarafından ortaya atılmış ve bugün tıp çevreleri ve hükümetler tarafından hâkim kabul görmüş, 20. yüzyılın en büyük yanılgısından birisidir.

* Beyin ölümü kavramının organ nakillerine 'malzeme' sağlama ile yoğun bakımdaki belli hastaları siz gemi'ye vakitsizce bindirme dışında hiçbir pratik faydası bulunmamaktadır.

* Beyin ölümü teşhisi koyulan hastalar organları alınana kadar 'yaşam destek makinesi'nde tutulurlar takibi yapılır, enfeksiyon ihtimaline karşı antibiyotik verilir, hatta kalbi durursa kalp masajı yapılır.

* Eğer anestezi yapılmazsa, beyin ölümü gerçekleşen hastalar organları alınırken neşter darbeleri tepki verir ve kan basıncı ile kalp atımı belirgin şekilde yükselir. İngiltere'de Norfolk ve Norwich Hastahane uzman anesteziyoloğu Dr. Phillip Keep 19 Ağustos 2000 tarihli Guardian gazetesine verdiği beyanla "Beyin ölümü gerçekleşmiş kişinin organlarını alırken bıçağı vurduğunuzda nabız ve kan basıncı tıbbi olarak EĞER hastaya anestezi vermezseniz hasta kıvırdamaya başlar, kıvrılır ve ameliyat etmek imkansız olur" demiştir.

* Literatürde beyin ölümü teşhisi konulan hamile kadının aylarca bu durumda kaldığı ve sağlıklı bir bebek dünyaya getirdiği ile beyin ölümü gerçekleşen bir çocuğun 'yaşam destek makinesi'ne bağlı olarak gerekli beslenmesi yapılarak 14 yıla kadar hayatta kaldığı rapor edilmiştir.

* Beyin ölümü teşhisinde hata yapmak mümkündür. Örneğin GuillianBarre sendromu, hipotermi ve ilaçlar ve toksinler beyin ölümü belirtileri verebilmektedir.

* Beyin ölümünün mutlak ölüm olduğunu savunan yazarlarının en temel savlarından birisi, beyinin beyindeki "en üst düzenleyici" olduğu, onun geri dönüşümsüz olarak hasarlanması ile yaşamın da sona ermiş olacağıdır. Oysa en az beyin kadar, kalp, karaciğer, böbrek ve diğer organlarda bedensel bütünlük ve hayatliyetin devamı için şarttır. Bunlardan her hangi birisinin "ölmesi" de diğer bütün organların işlevi dolayısı ile canlının hayatının sona ermesine yol açar.

* Kaliforniya Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden Pediatrik Nöroloji profesörü Shewmon, beyin ölümü kriterleri savunucularının temel dayanaklarından birisi olan, beyinin "bedenimizi bir arada tutan ana unsur" olduğu iddiasının tamamen tartışmalı olduğu, çünkü beyin ölümünün bedenin "dağılmasına" neden olacağını, dolayısı ile, klinik beyin ölümü durumunun ölümün biricik belirteci olarak tanımlanmaması gerektiğini söylemiştir. Bedenimizi 'bir arada tutan' unsur kalptir. Ancak kalp öldüğü zaman, veya beyin öldüğü zaman beden 'dağılır'.

* Yıllar geçtikçe organa ihtiyaç duyanların sayısı ile organını bağışlayanların sayısı arasındaki farkın daha da açılması, bütün çabalara rağmen ne dünyada ne de ülkemizde insanların beyin ölümünü görememesi, ölüme denk görmediğini, bu yüzden de organını bağışlamadığını göstermektedir. ...

* Mevcut pek çok bilimsel veri ile beyin ölümünün mutlak ölüm olmadığı son derece açıktır. Aslında beyin ölümü sadece, böbrek yetmezliği veya karaciğerin iflasi gibi bir prognoz göstergesidir.

* Beyin ölümü tanısı konulan hastalardan alınan organlar, esasında halâ canlı olan, kalbi atan, yaralı bile olsa nefes alıp-veren, kan dolaşımı devam eden, insan sıcaklığını taşıyan, hatta belki de ağrı duyan insanlardan alınmaktadır.

* Öyleyse, daha fazla organ kaynağı oluşturmak adına bu 'varsayımsal' ölüm tanımından vazgeçilmelidir." (27 Kasım 2006, Prof. Dr. Şahin AKSOY, Şanlıurfa Tabip Odası Başkanı, <http://www.medimizin.com.tr>)

Bir kimse organlarının alınmasını vasiyet etmekle, kendisini katlettiği için, bu bir intihardır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın." buyuruyor. (Bakara: 195)

Zira organ nakli daha kişi ölmeden, organlar canlı iken yapılıyor. Beyin fonksiyonlarının durmuş olduğuna hükmedilerek nakil yapılıyor. Halbuki o anda kalp çalışır vaziyettedir. İşte bu kişinin takdir-i ilâhi ile bitkisel hayattan çıkma imkânı ve ihtimali de vardır. Misalleri de çoktur. Fakat daha kalp durmamışken organlar alındığı için, bu bir intihar oluyor.

Kişi emr-i ilâhi gelmeden kendini öldürdüğü için Allah-u Teâlâ'nın takdirine karışmış oluyor. Bunun için de cehenneme giriyor. Çünkü O'nun verdiği canı ancak O alır.

Bir insan da organlarını vasiyet etmekle; ilâhî takdire müdahale etmiş, Hazret-i Allah'ın emanetini çiğnemiş ve kendisini katletmiş, böylece de azaba müstehak olmuş olmaktadır. O'nun verdiği organı yine O alır. Kimin malını kime ve ne sıfatla veriyorsun?

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz yarasının ıstırabına dayanamayıp kendisini öldüren için Allah-u Teâlâ'nın:

"Kulum acele ederek bana geldi, ben de ona cenneti haram kıldım." buyurduğunu haber veriyorlar. (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 668)

Organlarının alınmasını vasiyet eden kişi, ölümünü Hazret-i Allah'ın takdirine değil, doktorların kararına bırakmıştır.

Şayet onlar ölümüne hüküm verirlerse organlarını alacaklar ve ölmemiş olan veya daha yaşaması muhtemel olan kendisinin hayatına son vereceklerdir.

İşte bu bir intihardır.

Artık kalbi, böbreği, gözü, ciğeri -iç organları- alınan biri nasıl yaşasın. Ama belki yaşayacaktı. Hazret-i Allah belki tekrar sıhhat verecekti! İmansız ise belki iman edecekti, günahkâr ise belki tevbe edecekti. Ama takdirine müdahale etmiş oldu.

Şimdi düşünün! Organlarını vasiyet etmekle; ilâhî takdire müdahale etmiş, Hazret-i Allah'ın emanetini çiğnemiş, emr-i ilâhi gelmeden kendisini öldürdüğü için Hazret-i Allah'ın takdirine karışmış oluyor. Böylece de azaba müstehak oluyor.

Ashab-ı kiram'dan Câbir bin Semüre -radiyallahu anh- der ki:

"Resulullah Aleyhisselâm'a kendisini öldüren bir adam getirilmişti, üzerine namaz kılmadı." (Müslim: 978)

Bununla birlikte Ashab-ı kiram'ına **"Arkadaşınızın cenaze namazını kılın."** buyurduğu da rivayet edilmiştir.

Diğer bir Hadis-i şerif'lerinde ise şöyle buyuruyorlar:

"Her kim kendini bir demir parçası ile öldürürse, demiri elinde, onu karnına saplar bir halde cehennem ateşinde ebedi ve daimi olarak kalacaktır."

Her kim zehir içer de kendini öldürürse o kimse de zehirini cehennem ateşinde ebedi ve daimi kalarak içecektir.

Her kim de dağdan yuvarlanır da kendini öldürürse, o da cehennem ateşinde ebedi ve daimi olarak yuvarlanacaktır." (Müslim: 109)

O'nun verdiği canı vakti saati geldiğinde yine O alır.

Organ nakli, organlar canlı iken yapılıyor. Öleceğine yakın bir zamanda vazifeli melekler canını alırken, doktorlar da organları alıyor. Hem içten hem de dıştan ıstırap görüyor. Şöyle bir temsil getirirsek "Keçi can derdinde, kasap et derdinde." Bunun da müsebbibi sensin, çünkü vasiyetini yaptın.

Bir taraftan en büyük ezâ ve cefâ çekiliyor, bir taraftan da bir nevi cinayet işleniyor. Bu ise haramdır. "Kilise harabesiyle cami tamir edilmez." sözü meşhurdur.

**Tıbbın "Ölü" dediği insanlar diriliyor.
Ya da "Tıp" Ölmemiş İnsanlara "Ölü" diyor.**

Tıbben ölen Hamdi'yi anne öpücüğü hayata döndürdü

Geçirdiği kazanın ardından günlerce ölüm kalım savaşı verdi. 'Beyin ölümü gerçekleşti' açıklaması üzerine anne oğlunu son kez öptü ve doktorlar yaşam destek ünitesinin fişini çekti. Hamdi Mantar o an hayata döndü

KASTAMONU (İHA) | 30 HAZİRAN 2007 **YeniŞafak**



Kastamonu'da 1 aydır yoğun bakımda yatan ve beyin ölümü gerçekleşen Hamdi Mantar, bağlı olduğu yaşam destek makinesinin fişleri çekilince hayata döndü.

Hamdi Mantar, Kastamonu'da motosikletiyle bir kamyonun altına girmesi sonucu ağır yaralanmıştı. Kaldırıldığı Kastamonu Doktor Münif İslamoğlu Devlet Hastanesi'ndeki 3 günlük yoğun bakımın ardından Mantar, doktorların "Yapabileceğimiz başka bir şey yok" demesinin ardından Kastamonu Özel Anadolu Hastanesi'ne sevk edildi. Vücudunda çok sayıda kırık, iç organlarında ve beyninde hasar meydana gelen Mantar'ın yoğun bakımındaki 12'inci gecesinde doktorlar, Hamdi'nin beyin fonksiyonlarının yüzde 90'ının durduğunu ve ailesine makinelerin fişinin çekileceğini söyledi.

MEZARINI BİLE KAZMISLARDI

Tibbin "Ölü" dediği bir anne 15 gün yaşayarak çocuğunu karnında büyüttü ve dünyaya getirdi. "Beyin Ölümü" gerçekten "Ölüm" olsaydı çocuğunun da ölmesi lâzım değil miydi?

İste mucize bebek

Annesinin beyin ölümü sonrasında 26 haftalık doğan Sadi Rıza, artık evinde. Doktorları şaşırtan direnciyle yaşama sarılan mucize bebeğe gündüz 8 aylık hamile halası, gece babası bakıyor.

TÜRKİYE, onu "Mucize bebek" olarak tanıdı. Annesi Yıldız Alçı'nın beyin ölümü gerçekleştiğinde henüz 24 haftalıktı. 12 gün boyunca anne karnında makineye bağlı yaşadı. 750 gram dünyaya geldiğinde annesini toprağa verdiler. Sadi Rıza, 80 günlük

Sayesinde kurtulduk

Erdiye Ceyhan, Alınca'da bir madette ruhsat eğerli olarak 600 YTL mesele saklayarak evimiz var, ona şükrediyoruz" diyor. Erdiye Ceyhan, eşi Yıldız Alçı öldüğünde başta "Nasil bakarım, fişi çekin" düşüncesiyle oğlunu istemediği için şimdi çok pişman. Ceyhan, "Ben eşimi yoksulluktan kaybettim. Barakada yaşıyorduk. Sadi Rıza'ya nasıl bakacağımı düşündüm. Ev yok, iş yok, para yok. İki tane de kızım var. Birinin çalışıp para kazanması lazım ki o çocuklar büyüsün. Ben annelik yaparsam, para nereden gelecek diye düşündüğüm için başta istemedim. Ama Sadi Rıza sayesinde kurtulduk diyorum şimdi. Rızığımız onunla geldi. İşim var, evimiz var. Gündüz ablam bakıyor, gece ben bakıyorum" diye konuşuyor.

Hürriyet 04.05.2008



Organ Nakli Ölüye Eziyettir, Eziyet İse Haramdır:

Organ naklinde organlar "Beyin ölümü gerçekleşti." denilen hastalardan alınmaktadır. Ancak ileriki sayfalarda etraflıca izah edileceği üzere "Beyin ölümü" ölüm değildir.

Sağlık Bakanlığı'nın yayın organı SB Diyalog Dergisi'nin Kasım 2004 tarihli 7. sayısında beyin ölümü şu benzetme ile anlatılmıştır:

"Beyin ölümü, çok basit bir benzetme ile vazodaki çiçeğe, bitkisel hayatı ise saksıdaki çiçeğe benzetebiliriz. Vazodaki çiçek istesek de istemesek de birkaç gün sonra solacak kuruyacaktır."

Görüldüğü üzere "Beyin ölümü" denilen şey aslında ölüm değil, "Nasil olsa ölecek" durumudur. Ancak bu durumun tespitinde dahi hata yapma ihtimali her zaman mevcuttur. Amerika'da Zack Dunlap isimli gencin beyin ölümü tanısı konulup organları alınmaya hazırlanırken hareket ederek ölümden kurtulması bunun en bariz bir delilidir.

Ölüm vaki olsa dahi; İslâm dini'nde ölüye saygı ve hürmet gerekir. Ölü dahi olsa organları alınamaz, ölüye eziyet haramdır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Bir müslümana eziyet eden, bana eziyet etmiş gibi olur. Bana edilen eziyet ise Allah'a edilen ezâ gibidir." buyuruyorlar. (Camius-sağır)

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Ölünün kemiğini kırmak, onu diri iken kırmak gibidir." (Ebu Dâvud: 3207 - İbn-i Mâce: 1616)

Hadis-i şerif'ten; kişinin hayatta iken eziyet duyduğu şeylerden ölü iken de eziyet duyduğu anlaşılmaktadır.

Nitekim Ashâb-ı kiram'dan Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-:

"Bir mümine ölü iken eziyet etmek, hayatta iken eziyet etmek gibidir." demiştir.

Hadis-i şerif'ten maksat; dirinin kemiğini kırmak haram olduğu gibi, ölü'nün kemiğini kırmak da haramdır.

Ebu Dâvud'un haşiyesinde, Süyutî bu Hadis-i şerif'in sebebini şöyle zikretmektedir:

Câbir -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Biz Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile beraber, bir cenazeye çıktık. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- kabrin kenarında oturdu, biz de beraberinde oturduk. Mezar kazıcısı toprak altından bir bacak veya kol kemiği çıkardı. Onu kırmak istedi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Onu kırma! Senin onu ölü iken kırman, onu diri iken kırman gibidir. Lâkin onu kabrin kenarında toprağa göm." buyurdu.

Ümmü Seleme -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'den rivâyet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Günah hususunda ölü'nün kemiğini kırmak, onu diri iken kırmak gibidir." (İbn-i Mâce: 1617)

Bu emr-i Peygamberî'yi çürütmek için, nefsini ilâh edinip şeytana uyanlar ameliyattan bahsediyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Allah-u Teâlâ derdi de devâyı da indirdiği gibi, her dert için bir devâ yaratmıştır. Binaenaleyh tedaviye devam ediniz. Fakat haram ile tedavi etmeyiniz." buyuruyorlar. (Ebu Dâvud: 3874)

İnsan vücudu Allah-u Teâlâ'nın kullarına bahşettiği ilâhî bir emanettir. Şahsa ait değildir ki, organlarını başkasına bağışlayabilsin.

Birisi öldü diye onun evinden istediğin malzemeyi alıp kendi binana kullanabiliyor musun? Diyeceksin ki "Hayır kullanamam, çünkü onun vârisleri var."

Beşerî bir insanı varis kabul ediyorsun da, Yaratan'ı nasıl unutuyorsun? Satın mı aldın o organları?

Allah-u Teâlâ'nın verdiği ancak Allah-u Teâlâ alır. Dilerse tekrar iade eder. Vasiyet edip kendi arzunla verdiğin o organını bir daha sana verecek mi acaba? O zaman kimden bulacaksın?

“Beyin Ölümü”nü her fani kul anlayamıyor. Onun için uzman dört doktordan oluşan bir heyetin “Beyin Ölümü Gerçekleşmiştir” raporu gerekiyor. Ancak aşağıdaki haberde görüldüğü gibi doktorlar bile bunu anlamakta zorlanıyor, hata yapıyor.



İşte 4 doktorun 'öldü' dediği genç

SABAH 26.04.2012

Dört doktorun "beyin ölümü gerçekleşti" diye fişini çekmek istedikleri genç, şimdi yürüyor.

Dört yıl önce geçirdiği feci trafik kazasından sonra dört doktorun "beyin ölümü gerçekleşti" diye rapor verdiği 21 yaşındaki İngiliz genç, mucizevi bir biçimde iyileşti.

İngiltere'nin Warwickshire kentinde yaşayan Steven Thorpe'un kaderi, annesinin doktorlara oğlunun durumunu son bir kez daha gözden geçirmesini ve ondan sonra yaşam destek ünitesine bağlı fişini çekmesini söylemesiyle değişti.

Bir kontrol daha yapan doktorlar, çok kötü hasara rağmen Steven'ın beyinde küçük bir umut keşfettiler. Ardından Steven'ı komadan çıkarmayı ve ona kendi kendine iyileşme şansı tanımaya karar verildi.

Bundan sonra hızla iyileşmeye başlayan Steven Thorpe, BBC'ye yaptığı açıklamada, "Şu an yürüyebiliyor ve kendi ihtiyaçlarımı giderebiliyorum. Bu, bana yetiyor. Yaşamak güzel" dedi.

Fişi çekildi, hayata döndü

İNGİLTERE, yaşamından umut kesilen bebeğin mucize eseri hayata dönüşünü konuşuyor! Beyin zarı iltihaplanması olarak bilinen ve 5 yaş altı çocuklara ölümcül olan menenjit hastalığına yakalanan 2 yaşındaki James, geçtiğimiz ay girdiği komadan çıktı. James, doktorlar artık yaşamaz diye yaşam destek ünitesinin fişini çektikten sonra nefes almaya başladı. Her geçen gün sağlığı iyiye giden minik bebeğin annesi Elli Craven (21) önceki gün İngiliz Times gazetesine konuşarak, "Oğlum nefes almaya başlayınca hepimiz şok olduk. Sevinçten deliye döndüm" dedi.

Minik James şimdi annesiyle evde oyun bile oynayabiliyor.



Hakikate Dayanmayan, Zanla Yapılan Teviller:

"Bir insanı diriltten bütün insanlığı diriltmiş gibidir." (Mâide: 32)

Âyet-i kerime'sine isnad ederek bu katliama fetvâ veriyorlar.

Oysa bu Âyet-i kerime onların anladığı mânâda değildir. Bunu anlayabilmeleri için evvelâ ölü olan ruhlarının dirilmesi lâzım.

En'âm sûresinin 122. Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulan dirilme, ruhların dirilmesine ait olduğunun açık bir delilidir.

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Bir ölü iken kendisini dirilttiğimiz, ona insanlar arasında yürüyebileceği bir nûr verdiğimiz kimse, karanlıklar içinde kalıp ondan hiç çıkmayan kimse gibi olur mu hiç?" (En'âm: 122)

Ve fakat bunların ruhları ölü olduğu için karanlıkta kalmışlardır. Karanlıktan çıkmaları için mânevî bir tabibe ihtiyaçları vardır. Bu Âyet-i kerime onların iç yüzünü beyan eder.

"Bir insanı diriltten bütün insanlığı diriltmiş gibidir." Âyet-i kerime'sini ikide bir ileriye sürmekle, güya ölüleri onlar diriltiyormuş gibi bir mânâ çıkarmak istiyorlar.

Hayat kurtarmaya gelince; esaretten, trafik kazasından, suda boğulmaktan, ateşte yanmaktan, düşmandan, doktorun niyet-i halisa ile yaptığı müdahale ve buna benzer kurtarmalar zahiri kurtarmadır. Bunlara kurtarma denir, diriltme denmez.

Madem ki böyle bir hüneriniz var; ölen en sevdiğiniz birisini diriltin, veya canı çıkmak üzere olan birinin canını geri çevirin de görelim!

Ve fakat onlar âcizdirler, bunu yapamazlar. Onlarınkisi kuru lâftan ibarettir.

Doğum esnasında ölmek üzere olan veya ölen bir kadının, karnını yarıp çocuğunu almaya dahi kurtarma denir. Doğru sözlü iseler, bu ölen kadını diriltsinler.

Zira Âyet-i kerime'de:

"O ölüleri diriltir." (Şûrâ: 9)

"Dirilten de O'dur, öldüren de O'dur." buyuruluyor. (Müminûn: 80)

Onlar kendilerini hâşâ Allah yerine koyuyorlar da farkında bile değiller!

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Can boğaza dayandığında, siz (o can çekişen kimseye) bakar durursunuz.

Biz ona sizden daha yakınız, fakat siz görmezsiniz. Eğer siz hesap ve ceza görmeyecekseniz, iddiânızda doğru sözlü iseniz, o çıkmak üzere olan canı geri çevirsenize!.." (Vâkıa: 83-87)

Hadi madem ki dirilttiğinizi iddiâ ediyorsunuz, yani zımmen de olsa kendiniz diriltiyormuş gibi gösteriyorsunuz, eğer doğru sözlü iseniz en sevdiğiniz bir kimsenin çıkmakta olan canını geri çevirin de görelim! Halkın huzuruna çıkıp halkı aldatıyorsunuz.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Doğrusu bir çokları, bilmeden hevâ ve heveslerine uyararak halkı şaşırıyorlar." (En'âm: 119)

Bu cevazı verenler aslında hiçbir hakikate isnad edemiyorlar. "Vasiyet edin!" demekle halkı da bu katliama teşvik ediyorlar, onların günahlarını da üzerlerine alıyorlar.

Organların Şahitliği:

Mahşer gününde Hazret-i Allah ağızı mühürleyip âzâları kişinin lehine veya aleyhine konuştuğu zaman, nakledilen o organ kimde konuşacak? İlk sahibinde mi konuşacak, nakli yapılan kimsede mi konuşacak? Böyle bir nakil yapıldığında o organ kimin hakkında şahitlik edecek? Her âzânın sahibinde olması gerekir. Bunun için aslâ vasiyet câiz değildir.

"Sonunda oraya varınca, kulakları, gözleri ve derileri, yaptıkları hakkında onların aleyhinde şahidlik ederler. Derilerine: 'Aleyhimize niçin şahidlik ettiniz?' derler. 'Bizi, her şeyi konuşuran Allah konuşurdu. Sizi önce yaratan O'dur ve O'na döndürülüyorsunuz.' cevabını verirler.

Siz, gözleriniz, kulaklarınız ve derilerinizin aleyhinize şahidlik edeceğinden korkarak kötü iş işlemekten çekinmiyordunuz. Hayır; Allah'ın, yaptıklarınızın çoğunu bilmediğini sanıyordunuz." (Fussilet: 20-21-22)

"Bilmediğin şeyin ardına düşme; doğrusu kulak, göz ve kalb, bunların hepsi o şeyden sorumlu olur." (İsrâ: 36)

"O gün kendi dilleri, elleri ve ayakları yapmış oldukları şeylere şahidlik edeceklerdir." (Nûr: 24)

Bu dünyada organı alınan insanın organı kendisinde mi yoksa sonradan organı taşıyanda mı şahadet edecek?

Elbette Hazret-i Allah herşeye kadirdir. Ancak Hazret-i Allah'ın nizamını, düzenini kimse bozamaz.

"O gün ağızlarının üstüne mühür basarız. Bizimle elleri konuşur, ayakları da yaptıklarına şahidlik eder." (Yâsin: 65)

Bu Âyet-i kerime'lere göre vasiyet edilen veyahut vasiyetsiz alınan organlar kimde şahidlik edecek?

Buna fetvâ verenler ya bu Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'leri tekzip edecek, veya Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lere bir bir cevap verecekler!

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Ayrılığa düştüğünüz herhangi bir şeyde hüküm vermek Allah'a mahsustur. İşte benim Rabb'im olan Allah budur. Ben ancak O'na güvenirim ve yalnız O'na sığınırım." (Şûrâ: 10)

Bu katliama cevaz vermek büyük bir dalâlettir, doğrudan doğruya bir ifsattır.

"Kendilerine 'Yeryüzünde fesad çıkarmayın.' denildiği zaman 'Biz ancak ıslah edicileriz' derler. İyi bilin ki asıl ortalığı ifsad edenler kendileridir, lâkin anlamazlar." (Bakara: 11-12)

Allah-u Teâlâ Secde Sûre-i şerifi 22. Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Kendisine Rabb'inin âyetleri hatırlatılarak öğüt verildikten sonra, onlardan yüz çeviren kimseden daha zâlim kim olabilir?"

Muhakkak ki biz suçlulardan öç alacağız!"

Bozulan Organlar:

Câbir bin Abdullah -radiyallahu anh-den rivayet edilmiştir:

Tufeyl bin Amr ed-Devsî -radiyallahu anh- Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e gelerek **"Yâ Resulellah! Muhkem bir kal'aya ve muhafızların yanına gitmek ister misin?"** demiş. (Câbir 'Cahiliye devrinde Devs kabilesine ait muhkem bir kal'a vardı.' diyor.)

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buna râzı olmamıştı. Çünkü Allah muhafızlığı Medine'li Ensar'a ayırmıştı.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Medine'ye hicret edince Tufeyl bin Amr -radiyallahu anh- de Medine'ye hicret etti. Onunla birlikte kavminden bir zât da hicret etti. Fakat Medine'de sıkıldılar. O zât hastalandı ve sabırsızlık ederek oklarını aldı, onlarla parmak eklerini kesti. Derken ellerinden kan fışkırmaya başladı, sonra da öldü.

Daha sonraki günlerde Tufeyl bin Amr -radiyallahu anh- onu rüyasında gördü. Kılık kıyafeti güzel olmasına rağmen elleri sarılı idi. Tufeyl -radiyallahu anh- ona **"Rabb'in sana ne yaptı?"** diye sordu. O da **"Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in yanına hicret ettiğim için beni affetti."** diye cevap verdi. Tufeyl -radiyallahu anh- **"Neden seni ellerini sarmış görüyorum?"** deyince:

"Bana 'Senin bozduğun bir organını biz düzeltemeyiz.' denildi." cevabını verdi.

Tufeyl -radiyallahu anh- bu rüyayı Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e anlattığında:

"Allah'ım! Onun ellerini de affeyle!" diye duâ etti. (Müslim: 116)

Allah için hicret ettiği, Allah'a ve Resulü'ne gönül verdiği halde arzusu ile parmak eklerini kestiğinden ötürü böyle bir ihtar almaya sebep oldu. Ya kendisini katlettiren, organlarını vasiyet edip aldırmanın halini siz düşünün!

İşte bu Âyet-i kerime'lere ve Hadis-i şerif'lere iman ediyorsanız bu böyledir. Bunun için de bunlardan sakının ve kaçının.

Biz kendimizden konuşmuyoruz. Bunca Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'leri delil olarak gösteriyoruz. Bunlar delil olarak size neyi gösteriyorlar?

Doğru sözlü iseler; bir tek Âyet-i kerime ve bir tek Hadis-i şerif ibraz etsinler. Ve fakat aslâ ibraz edemezler.

"Onlar hakikaten kendilerinin bir şey üzerinde bulduklarını sanırlar. İyi bilin ki onlar yalancıdır.

Şeytan onları istilâ etmiş, onlara Allah'ı anmayı bile unutturmuştur. Onlar şeytan fırkasıdır. İyi bilin ki asıl kayba uğrayanlar şeytan taraftarı olanlardır." (Mücâdele: 18-19)

Organ nakli ve vasiyeti asla caiz değildir. Buna rağmen bir takım kimseler bilinçli olarak halkı yoldan çıkarmaya, hem kendilerini katletmeye, hem de organlarını vasiyet etmekle intihar etmelerine ve cehenneme girmelerine vesile oluyolar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde ahirzamanda gökkubbe altında en şerli insanların âlimler olacağını haber vermiştir:

"İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecektir ki, İslâm'ın yalnız ismi, Kur'an'ın ise resmi kalacak. Mescidler dış görünüşleri ile mamur, fakat içleri hidayetden mahrum olacak.

Onların âlimleri gökkubbe altındakilerin en şerlileridir. Fitne onlardan çıktı ve yine onlara dönecektir." (Beyhaki)

Ölü Hayattaki Gibi Aynı Acıyı Duyuyor:

Organ naklinde vücut hayattaki gibi aynı acıyı duyar. Çünkü ruh alınmıştır amma, cesed ile irtibatı vardır. Diş de cansız fakat acıyor, içindeki sinir irtibatı sağlıyor.

Hazret-i Allah bütün ruhları lâhut âleminde yarattı. Sonra kâinatın en aşağısına indirdi.

Bu mülk âleminde cesetlere giren ruhlar mülk elbisesine bürünerek cismânî ruh oldular.

Hakiki hayat ölümden sonra başlar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"İnsanlar uykudadırlar, öldükleri zaman uyanırlar." buyurmuşlardır. (K. Hafâ c.2, sh. 312, 2795)

Çürüyen elbisedir ve hükümsüzdür. Ruh intikal etmiş olduğu berzahta o âleme mahsus lâtif bir kalıba bürünür. Kabirde insan, dünyada iken huy edindiği sıfatlara göre elbise giyer.

Meselâ hırsızlık yapan fare sıfatında, âilesini kıskanmayan domuz sıfatında, başkalarına hırlayan kelp sıfatında, büyük düşman ejderha sıfatında, diğer düşmanlar yılan sıfatında bir kalıp içine girer.

Hayvanî sıfatlardan arınanlar, orada insan şeklinde ve sıfatındadırlar. Mükemmel bir hayat sürerler; oturur, kalkar ve gezerler yer ve içerler.

Mahşere çıktıkları zaman da oranın elbisesini giyerler.

Bu ne zaman belli olacak? Perde kalktığı zaman.

Vücut bir elbisedir. Elbisenin altındaki elbise görünmediği için zanla hareket ediliyor.

Bu görünen dış âlemdir, içini göremezsiniz. Bunların hepsi o kapalı âlemin altındadır.

Kapalı bir âlem var, fakat dıştakiler bilmiyor.

"Onlar dünya hayatının yalnız görünen dış kısmını bilirler. Ahiretten ise habersizdirler." (Rûm: 7)

Âyet-i kerime'si bunu ispat eder.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyruluyor:

"Andolsun ki sen bundan gafildin. İşte şimdi senden gaflet perdesini kaldırdık. Bugün artık gözün keskindir." (Kaf: 22)

Kabirde fevkalâde bir hayat mevcuttur. Berzah âlemi ile dünya arasında hassas bir perde vardır. Kabirdekiler dünyaya emirsiz gelemiyor, dünyadakiler de onların hâlini göremiyorlar.

Bir Âyet-i kerime'de:

"O Allah ki iki denizi birbirine salıverip yaklaştırmıştır. Birinin suyu tatlı ve kolay içimli, diğeriinki ise tuzlu ve acıdır. İkisinin arasına birbirlerine karışmalarına engel olan bir perde koymuştur." buyruluyor. (Furkân: 53)

Nitekim ünlü Fransız deniz araştırmacısı kaptan Kusto, uzun araştırmalardan sonra iki denizin arasındaki hassas perdeyi görmesi ile bu hakikate vakıf oldu.

Onun araştırıp bulduğu gibi sen de araştırırsan, sen de gerçek mânâda ilâhi bir lütfâ erişirsen; âlem-i berzah ile irtibat kurabilirsin ve bu esrarı çözmüş olursun. Şu kadar var ki, milyonlarda bir kişi bu lütfâ mazhar olur.

Uzak bir memlekette bulunan bir evlâdından haber alabilmen, onun yazacağı bir mektup veya edeceği bir telefona bağlı olduğu gibi; âlem-i berzaktaki durum da, oradaki fevkalâde hayat da ancak Hazret-i Allah ve Habib-i Ekrem'inin -sallallahu aleyhi ve sellem- beyanları ile anlaşılır.

Âyet-i kerime:

"Her şeyden haberdar olan Allah gibi, sana hiç kimse haber veremez." (Fatır: 14)

Vücut bir elbisedir. Onu ayakta tutan, düşündüren, konuşuran, hareket ettiren ruhtur. O bir emr-i ilâhi'dir.

Âyet-i kerime'de:

"Resul'üm! Sana ruhtan sorarlar. Onlara de ki, ruh Rabb'immin emrindedir." buyruluyor. (İsrâ: 85)

Uyku halinde iken ruh; bedenden çıkarak misâl ve melekût âlemine intikal eder, Arşurrahman'a yükselir.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah öleceklerin ölümleri anında, ölmeyeceklerin de uykuları esnasında ruhlarını alır. Ölmelerine hükmettiği kimselerin ruhunu yanında tutar, diğerlerini belli bir süreye kadar (bedenlerine) gönderir.

Şüphesiz ki bunda iyi düşünen kimseler için öğütler ve ibretler vardır." (Zümer: 42)

Ruh ile vücudun ilgisi olduğu için, ruh rüyâ gördüğü zaman beden de etkilenir. Vücut güzel rüyalardan neşelenip haz duyduğu gibi, korkunç rüyalardan da üzüntü duyar.

Yani rüyâyı ruh görüyor, vücuda da tesiri oluyor. Demek ki ruh ile cesed arasında irtibat var.

Ölüm kati bir tükeniş değildir, diyar değişikliğidir.

Biz burada imtihan sahasındayız. Gerçek hayat ölümden sonra başlar. Ya sefa, ya cefa.

Âyet-i kerime'de:

"O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır." buyuruluyor. (Mülk: 2)

Zira bu dünya hayatı hayalidir, süfli bir âlemdir. İçi bilinmediği için yanlış hüküm veriliyor.

Ashab-ı kehf'in mağaradaki hayatları hakkında Kur'an-ı kerim'de şöyle buyuruluyor:

"Onlar mağaranın genişçe bir yerinde idiler." (Kehf: 17)

Görünüşte dar yerde, fakat Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde onları geniş bir vâdide yaşattığını bildiriyor. Yani iç âlemin dışarıdan görülmediğini ifade ediyoruz.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Nihayet onlardan her birine ölüm geldiği vakit der ki 'Rabb'im! Beni dünyaya geri döndür. Belki yapmadan bıraktığımı tamamla ve yararlı iş işlerim.'

Hayır, bu söylediği sadece kendi lafıdır. Tekrar diriltilip kaldırılacakları güne kadar, önlerinde geriye dönmekten onları alıkoyan bir berzah bir perde vardır." (Müminûn: 99-100)

"Onlar (kabirlerinde kıyamet gününe kadar) sabah akşam ateşe sunulur. Kıyamet koştugu gün de 'Firavun hânedanını azabın en çetinine sokun' denilir." (Mümin: 46)

Allah-u Teâlâ günahkâr kişilerin âhirete intikal ettiklerinde:

"Keşke benim için (dünyaya) dönüş imkânı bulunsa da iyilerden olsam!" (Zümer: 58)

"Rabb'imiz! Gördük, işittik. Artık bizi dünyaya geri döndür de salih bir amel işleyelim." diyeceklerini haber vermektedir. (Secde: 12)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir mezar ziyaretinde şöyle buyurmuştur:

"Ey mümin kavimlerin yurdu! Size selâm olsun. İnşallah biz de arkanızdan gelip size katılacağız." (Müslim)

Diğer Hadis-i şeriflerinde ise buyururlar ki:

"Bir ölü tabuta konulup taşınırken, iyi bir kişi ise 'Beni bir an evvel yerime ulaştırınız!' der. Kötü bir kişi ise 'Eyvah! Beni nereye götürüyorsunuz?' diye feryat eder.

Bu sesi insanlardan başka her mahluk duyar. Eğer insan da bunu duymuş olsa, derhal bayılırdı." (Buhârî, Tecrîd-i sarîh: 652)

"Bir kul kabrine konulduğunda, cenazeye gelenler dönüp giderlerken onların ayak seslerini işitir." (Buhârî, Tecrîd-i sarîh: 658)

"Ölü, yakınlarının kendisine ağlamasından dolayı azab görür." (Buhârî, Tecrîd-i sarîh: 638)

"Yas tutularak ardından ağlanan ölü, bundan ötürü azab görür." (Buhârî, Tecrîd-i sarîh: 640)

"Vasiyet etmeksizin vefat eden mümin, çevresinde gömülü bulunan ölüler ile konuşma ve muhabbet etmeye izinli olamaz." (C. Sağır; sh. 167)

"Ölülerinizi salih insanların civarına defnediniz. Zira diriler fena komşudan eziyet gördükleri gibi ölüler de fenaların karşılıklı konuşmalarıyla rahatsız olur." (C. Sağır; sh.13)

"Borçlu kimse kabirde mahpustur." (C. Sağır; sh. 36)

"Biriniz ölünce sabah ve akşam ona gideceği yer gösterilir. Cennetlik ise, cennet ehlinin makamlarından bir makam; cehennemlik ise cehennem hücrelerinden bir karargâh gösterilir. Ona 'Burası senin yerindir'. Kıyamet günü Allah seni buraya gönderecektir denir." (Buhârî, Tecrîd-i sarîh: 678)

Yani bunları size kabirde fevkalâde bir hayat olduğunu belirtmek için arz ediyoruz.

Bir yahudi karısı ölmüştü, ev halkı başında ağlaşıyorlardı. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz oradan geçerken şöyle buyurdu:

"Bunlar ölülerine ağlıyorlar. Ölü ise kabrinde azap görüyor." (Buhârî, Tecrîd-i sarîh: 639)

Bir defasında da iki kabrin yanından geçerken şöyle buyurdular:

"Bunlar azab görüyorlar. Halbuki azab görmeleri büyük bir şey için değildir. Birisi idrar sıçramasından sakınmazdı. Diğeri de koğuculuk ederdi." (Buhârî)

Bedir savaşında öldürülen müşriklerin ileri gelenlerinden yirmi dördünün cesetlerinin kör bir kuyuya atılmasını emretmişti. Daha sonra kuyunun başına gelerek **"Siz Allah'a ve Resulullah'a itaat etseydiniz sevinirdiniz. Biz Rabb'imizin bize vaadini gerçek bulduk. Siz de Rabb'inizin size vaad etmiş olduğu azâbı gerçekleştirmiş buldunuz mu?"** buyurdu.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz **"Yâ Resulellah!... Kendilerinde hayat eseri bulunmayan şu kokmuş cesetlere mi sesleniyorsun?"** deyince şu sözü söylediler:

"Varlığım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, benim bu söylediklerimi siz onlardan daha iyi işitir değilsiniz. Fakat onların bana cevap vermeye güçleri yetmez." (Buhârî)

Ölümün bir gizemi daha çözüldü

AA

Hürriyet

23 Ekim 2013



Ölümün gizemlerini hücresel düzeyde çözmeye çalışan bilim adamları, yaşamın bir anda sona ermediğini, sanılanın aksine bir süreç içinde vuku bulduğunu ortaya çıkardı.

Bilim adamları, nefes alıp vermenin ve kalp atışının durması olarak tanımlanan ölümün ardından vücuttaki her bir hücrenin kendi ölüm sürecini başlattığını keşfetti.

Hastaların tekrar hayata döndürülmesi uygulamaları ile ilgili New York Bilimler Akademisi'nde düzenlenen bir konferans, çok sayıda bilim adamını bir araya getirdi.

New York Eyalet Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden Dr. Sam Parnia, konferansta yaptığı konuşmada, "Kişi, artık nefes almadığında ve kalbi durduğunda ölü kabul ediliyor. Eskiden bunu değiştirmek için hiçbir şey yapılamayacağı düşünülüyordu. Oysa yeniden canlandırma alanındaki son gelişmeler, kişinin kalbi durduktan saatler sonra bile tekrar yaşama döndürülebileceğini gösterdi" dedi.

Parnia, hücre düzeyindeki ölüm sürecinin saatler sürebildiğini ve geri çevrilmesinin mümkün olduğunu belirtti.

Organ naklinde korkunç iddia “Acı çekiyorlar”

20 Ağustos 2000 Pazar

İngiltere'nin önde gelen anestezi uzmanları, bazı organların nakillerinde beyni ölmüş kabul edilen hastanın organının alınması sırasında bu hastanın söz konusu nakli hissetmesini veya olası bir acıyı durdurmak için anestezi uygulanması çağrısında bulundular.

Yıllardır ameliyat odalarının en büyük tartışma konularından biri olan, beyni durmasına rağmen organları alınan kişilerin hala hissediyor olma ihtimali, İngiltere'de tüyler ürpertici yeni bir tartışma başlattı. “Beynin ölmesine” 20 yıl önce getirilen tanımdan sonra, beyni ölü olduğu halde kalbi atan hastanın hala hissediyor olabileceği yönünde tıp uzmanları arasında uzun süredir bir tartışmanın var olduğu, fakat bunun ilk kez kamuoyunda bir tartışmaya sebep olacak ölçüde dışarı açıklandığı belirtildi.

Kraliyet Anestezi Fakültesi tarafından çıkarılan Anaesthesia adlı bilimsel dergide yapılan çağrıda, kalp, akciğer, karaciğer ve pankreas gibi organların hastanın beyninin ölü olduğundan emin olunduğunda, hasta hala yaşam destek ünitesine bağlıyken gerçekleştirildiği ve bu yüzden organın alınışının acısını hissedebileceği kaydedildi.

Söz konusu dergide, organları alınacak hastaların acı çekmelerini ve hissetmelerini engellemek için anestezinin uygulanması gerektiğine işaret edildi. Anestezi uzmanlarının bugüne değin konuşmamalarının ardında yatan nedenin organ bağışlarını etkilememek amacı olduğu kaydedildi. Organ bağışı olayının bütün dünya yüzünde zaten çok düşük sayıda gerçekleştiğini kaydeden uzmanlar, ailelerin bu acı ve histen haberdar olmalarıyla organ bağışlamayabileceklerine dikkat çektiler.

Norfolk and Norwich hastanesi anestezi uzmanlarından Dr. Philip Keep, söz konusu tartışmanın uzun yıllardır devam ettiğini ve hemen herkesin bu konuda büyük bir rahatsızlık içinde olduklarını dile getirdi.

Bu bir mucize; fişini çektiler ama ölmedi



İngiltere'de yaşayan Pete Vincent ve Emily Ashurst çiftinin Grace isimli bebeği, doğduktan dört hafta sonra solunum zorluğu şikayetiyle hastaneye kaldırıldı. Menejit teşhisi konan bebek, yoğun bakıma alındı. Doktorlar, 4 gün yoğun bakımda kalan bebeğin yaşam şansının yüzde 1 olduğunu söyledi. **Aile, doktorların "fişini çekelim" önerisini kabul etti ve bebekleriyle vedalaştı.** Grace'in 10 dakika sonra nefesinin durması bekleniyordu. Ama öyle olmadı. Nefes almaya devam eden Grace bir hafta sonra iyileşerek taburcu edildi.

Kelime-i Tevhid:

Kelime-i Tevhid tohumunu kalbe düşürmek çok çalışmayı icabettirir. Bir de bu Tevhid tohumu kalbe düşerse, hemen filiz verir ve büyük bir iman ağacı olur. Dalları bütün âzâlara yayılır. O kişinin imanının kökleşmesine vesile olur. Göz, imanlı olduğu için harama bakmaz; el, harama uzanmaz; ayak, harama gitmez. Evvelce hoşlandığı şeylerden kişi artık kaçınmaya başlar.

Yani iman nûru ile parlamış bir âzâ, daima nûra yöneldiği gibi; haramla yoğrulmuş, kalbine Tevhid tohumu ekilmemiş âzâlar da pek tabi olarak kötü işlerle meşgul olur.

Meselâ kalbinde Tevhid tohumu ekilmiş ve âzâları nûrlanmış bir kişi, Kur'an-ı kerim'e alışkın bir göz, puta bakmayı istemediği gibi; her türlü kötü işleri yapmaya ve putlara bakmaya alışkın olanlar da, Kur'an-ı kerim'e bakmak ve iyilik yapmak istemezler.

Binaenaleyh kötü bir kimsenin âzâsı iyi bir kimseye takıldığı zaman yanlış icraat yapar.

Bunun için organ nakli mahzurludur.

Organ nakli ve vasiyeti caiz olmadığı gibi, kan da böyledir, kan nakline de çok dikkat etmek lâzım.

Fasık bir kimsenin kanı ihlâslı bir kimseye nakledildiğinde akidesi bozulur ve kötü işlere meyleder.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Akılsız yani diyanetsiz kadınların sütünü çocuklarınıza vermeyiniz. Zirâ tesir eder." (Münâvî)

Tedavi ve Sabır:

Resul-i Ekrem -sav- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadırlar:

"Hasta olunca tedâviye devam ediniz. Zira Allah devâsız bir hastalık yaratmamıştır. Ancak haramla tedâvi olmayınız." (Münâvî)

Şu halde derman arayacağız. Hastalık için âfiyet istemek, şifasını aramak, doktora görünüp ilaç kullanmak, maddî ve mânevî çarelere başvurmak, sebeplerini araştırmak vazifemizdir. Bunlar şikâyetten sayılmaz. İslâm dini tedâviyi emretmiştir, sağlığını korumayan kimse günahkâr olur.

Şu kadar var ki tedavi olurken, hakiki şifâ verenin Allah-u Teâlâ olduğuna inanmak, doktor ve ilacı sebep olarak görmek lâzımdır. Doktora ve ilaca o imkânları bahşeden Allah-u Teâlâ'ya şükranlarını arzetmelidir.

Zâhirî hastalıklar zararlı gibi görünür, nefsimize ağır gelir, fakat faydası daha çoktur. Hadis-i şerifte kul için hastalıkların Allah-u Teâlâ tarafından hediye olduğu beyan buyuruluyor. Zira Allah-u Teâlâ kulundan kuvvetini ve lezzetlerini alırken, günahlarını da alıyor. Daha sonra şifâsını vererek, birçok nimetlerini mükâfatı ile beraber yine iâde ediyor. Aynı zamanda bazı hastalıklar da var ki, şehitliğe vesile oluyor.

İbtîlâ anında kul Mevlâ'sına çok yakındır. O yakıcı ateşin içinde büyük bir haz vardır. Yakup Aleyhisselâm ki, Yusuf'una kavuşması ile o hâl kaybordu.

Kula boyun bükme ve teslimiyet düşer.

Hastalık rahmettir, derecata işarettir. Hakk'a yaklaşmaya vesiledir.

Şehitlik:

Bir de şu var ki, iç hastalıklar sebebiyle ölenler şehittir. Şehitlerin ise ölmeyecekleri Kur'an-ı kerim'de haber verilmektedir:

"Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayın, onlar diridirler." (Âl-i imrân: 169)

Şehitliğin çeşitleri vardır. Cehpede ölen şehitler, hükmen şehitler ve aşk şehitleri...

Hastalık vs. ile ölenler hakkında Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"İç hastalığı ile olsun, boğularak olsun, ölenler şehittir." (Münâvî)

"Humma ile ölenler şehittir." (Münâvî)

"Taun (Vebe) hastalığı ile ölen her bir müslüman şehittir." (C. Sağır)

"Her bir şehit, ev halkından yetmiş kişiye şefaah eder." (Münâvî)

Bunlar hükmen şehit sayılırlar, ölü değildir ki organlarını nasıl alabilirsin!

Bir Hadis-i şerifte de şöyle buyuruluyor:

"Mü'minler ölmezler. Ancak bir evden bir eve naklolunurlar."

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri:

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümlerden sanmayın, onlar diridirler. Rabb'leri katında rızıklanmaktadır. Allah'ın kendilerine verdiği ihşandan dolayı sevinç içindedirler."

Arkalarından henüz kendilerine katılmayan kimselere de, hiçbir korku olmayacağını ve üzülmeceklerini müjdelemek isterler." (Âl-i imrân: 169-170)

Âyet-i kerime'si ile şehidlerin ölmediğini beyan buyururken; Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de Hadis-i şeriflerinde iç hastalıkları ile, humma ve veba gibi ateşli hastalıklarla, boğularak ve yanarak ölenlerin şehit olduğunu arzederken;

Bir diğer Hadis-i şeriflerinde ise:

"Ölünün kemiğini kırmak, onu diri iken kırmak gibidir." (Ebu Dâvud: 3207)

Buyururken; bunca hakikatler karşısında, hele böyle mühim bir mevzuda, Âyet-i kerime ve Hadis-i şerife dayanmadan, zandan öteye geçmeyen bir ilimle fetva vermek büyük bir cesaret, dalâlet ve cehalettir.

İşte din böylece esastan çıkarılıyor.

Helâl İle Haram Bir Olmaz:

Bakara: 173, Mâide: 3 ve En'am: 119'uncu Âyet-i kerime'lerinde; murdar hayvan, kan ve domuz etinin zaruret halinde, zaruret miktarını aşmamak üzere yenmesinde günah olmadığı beyan buyurulmaktadır.

Onlar bu Âyet-i kerime'leri organ nakli için delil olarak gösteriyorlar. Böyle bir kıyas olamaz Zira cevaz verilen hususlar Âyet-i kerime'lerde açıklanmıştır.

Eğer doğru sözlü iseler organ nakli hakkında bir Âyet-i kerime açıklasınlar.

Organ naklinin câiz olduğuna dair hiçbir Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif gösteremezler. Zira bu husus dinimize ters düşer.

Helâl ile haram bir olmaz. Hakikat ile dalâleti bilmemiz lâzım. İslâm dini kuru zandan ibaret değildir. Hakikat ancak Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'le ispat edilir, aksi halde lâftır. Lâfın ise hükmü yoktur.

Bir Âyet-i kerime'de:

"Doğrusu bir çokları, bilmeden hevâ ve heveslerine uyarak halkı şaşırtıyorlar." buyuruluyor. (En'am: 119)

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"Ayrılığa düştüğünüz her hangi bir şeyde hüküm vermek Allah'a mahsustur. İşte benim Rabbim olan Allah budur. Ben ancak O'na güvenirim ve yalnız O'na sığınırım." (Şûrâ: 10)

Elhasıl bu suretle mucize-i Peygamberiye husule geldi. Şöyle ki âhir zaman ulemasının durumlarını Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz o zaman görmüşler ve açık açık beyan buyurmuşlar. Bu bir mucizedir.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz buyururlar ki:

"Ben size Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-den bir şey haber verdiğimde onu bir hakikat olarak kabul ediniz. Onun dilinden yalan uydurmaktansa gökten düşerek ölmem bana daha hoş ve sevimli gelir. Ancak harp gibi hayırlı bir hile olursa, onun için söyleyeceğim sözler müstesnâ. Çünkü harp hiledir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-den kulağımla duydum, Şöyle buyurdular:

"Ahir zamanda yaŐları küçük, tecrübeleri kıt, aklını kötüye kullanan bir zümre yetişecektir. Onlar, iyiler gibi peygamberin tebligatından -Âyet ve hadisten- bahsedeceklerdir. Fakat onlar, tıpkı okun hedefi delip geçtiği gibi İslâm'dan hemen çıkıvereceklerdir. İmanları boğazlarından ileri geçmez.

Siz onlara nerede rastgelirseniz hemen öldürünüz. Zira bunları öldürene kıyamet gününde sevap vardır." (Buhârî. Tecrid-i sarih: 1472)

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz'den rivayet edilen bir başka Hadis-i Şerif'lerinde Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Şöyle buyururlar:

"İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecektir ki, İslâm'ın yalnız ismi, Kur'an'ın ise resmi kalacak. Mescidler dış görünüşleri ile mamur, fakat içleri hidayetden mahrum olacak.

Onların âlimleri gökkubbe altındakilerin en Şerlileridir. Fitne onlardan çıktı ve yine onlara dönecektir." (Beyhakî)

Diğer Hadis-i Şerif'lerde ise Şöyle buyuruluyor:

"Allah-u Teâlâ ilmi size ihsan buyurduktan sonra (hafızanızdan) zorla çekip almaz. Lâkin âlimleri, ilimleri ile beraber cemiyet içinden alır, ruhlarını kabzeder. Artık kara cahil bir zümre kalır. Halk bunlardan dini ihtiyaçlarını sorarlar, onlar da (Âyet hadis gözetmeden) kendi düşünce ve arzularına göre fetvâ verip, hem kendileri saparlar hem de başkalarını saptırırlar." (Buhârî. Tecrid-i sarih: 2174)

"Ümmetimin âlimleri hak olmayan bir Şeyde ittifak etmezler." (İbn-i Mâce)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:
“Akılsız yani diyanetsiz kadınların sütünü çocuklarınıza vermeyiniz. Zirâ tesir eder.” (Münâvî)

Organ nakliyle kişilik değişiyor

Milliyet.com.tr

07 Ocak 2013

Organ nakli kişiliği de değiştiriyor. Küfür etmeye başlayan da var hassaslaşan da... İntihar eden kişiden kalp nakledilen adamın da intihar etmesiye en enteresan değişiklik

İngiltere'de The Sun gazetesi, organ nakli yapılan hastaların kişilikleri üzerindeki değişimleri mercek altına aldı. Hastalar, nakil sonrasında "Artık daha hassasım", "Yemek yapmayı öğrendim", "Başkasının bir parçasını bedenimde taşımış olmaktan dolayı kendimi gururlu hissediyorum" gibi düşüncelere sahip olduklarını anlattı. Gazete hücresel hafıza geninin nakille başkalarına geçebildiğini belirtti.

KARACİĞER nakilli Simon Cooper (29) operasyon sonrasında küfür etmeye başladığını söyledi. Kalp nakli yapılan Shaun Bird (52) ise operasyon sonrasında yemek yapmaya karşı bir ilgisinin oluştuğunu belirtti. ABD'li Sonny Graham nakil sonrasında en ilginç değişimi yaşayanlardan. İntihar eden birinin kalbinin nakledildiği Graham da intihar etti. Böbrek nakli yapılan Henry Kimbell (26) da operasyon sonrasında sevmemesine rağmen bira içmeye başladığını söyledi.

Tam fiş çekilecekti hayata döndü

Ailesi zor kararı vermişti.. Kağıtlar imzalandı, fiş çekilecekti.. Doktoru prosedür gereği yaşam destek ünitesini kapatmadan önce beyin ölümü gerçekleşen hastaya son kez seslendi ve aldığı tepkiyle şaşkına döndü..

haber7.com

15 Temmuz 2010



Son 1 yıldır yaşam destek ünitesine bağlı bir hasta ailesinin tam fiş çekilmek istendiğinde hayata geri döndü.. Doktorlara yaşamak istediği göz kırparak 'Yaşamak istiyorum' dedi.

İngiltere'de 43 yaşındaki Richard Ruud, ailesine zor kararı verdimişti.. Ancak az sonra mucize g bir olay gerçekleşti..

Hastasının başına son kez yaşam destek ünitesinin fişini çekmek için gelen doktor son ke 'Richard' diye seslendi. İlk önce tepki gelmedi..

Son kez seslendiğinde ise aldığı tepkiyle şaşkına dönen doktor hemen arkadaşlarında yardım istedi..

İSLÂM'DA ORGAN NAKLİ'NİN CAİZ OLMADIĞINI, İNSAN BEDENİNİN HÜRmete LÂYİK İLÂHİ BİR EMANET OLDUĞUNU ORTAYA KOYAN GÖRÜŞLERDEN BAZI ÖRNEKLER

Ömer Nasuhi Bilmen:

İlk Diyanet İşleri Başkanlarımızdan olan ve eserleri hemen hemen herkesin kütüphanesinde bulunan Ömer Nasuhi Bilmen, "Büyük İslâm İlmihali" isimli eserinde "**İslâm'da İnsanların Hayat ve Organ Dokunulmazlığı**" başlığı altında "**İnsanların bedenleri ve organları hayatta olduğu gibi, öldükten sonra da hürmet edilmeye lâyıktır ve dokunulmazlığı vardır.**" hükmünü ortaya koymaktadır.

Ömer Nasuhi Bilmen Büyük İslâm İlmihali'nde konuyla ilgili şu hükümleri dercetmektedir:

"İnsan hürmete değer bir yaratık olduğundan onun organlarından hiçbiri ile kopararak faydalanılamaz. Onun saç, tırnak ve çekilmiş diş gibi herhangi bir parçası satılamaz, bunları gömmek gerekir. Onun için bir kadının saçları alınıp başka bir kadının saçlarına katılamaz. Böyle bir davranış insanın şerefine bir tecavüzdür, bir nevi uydurmacılıktan ibarettir. İnsanoğlunun bir parçası ile faydalanmak demektir." (Büyük İslâm İlmihali, sayfa: 467)

Ali Rıza Demircan:

Bazı televizyon kanallarında dinî programlar hazırlayan ilâhiyatçı Ali Rıza Demircan 10 Aralık 2004 tarihinde Flash TV'de yayınlanan Cumadan Cuma'ya programında "Organ Nakli" konusunu işlemiş, "Organ Nakli" hakkında şu hükmü dile getirmiştir:

"İnsanlığın yararına aykırı bulduğum için, insanlığın zararına olduğuna hükmettiğim için ve dini ölçülerimizle çatıştığına bütün kalbimle kanaat getirdiğim için, organ naklini onaylamam ve organlarımı asla ve kat'a bağışlamam. Çünkü organ nakli haramdır. İnsana katkı da değildir."

... Ali Rıza Demircan aynı programda hakkımızda çıkan gazete haberine (2004 yılında Sabah Gazetesi'nin "Korkunç Fetva" başlığı ile yaptığı tezvira) atıfla şöyle demiştir:

"Korkunç olan 'Organ nakline câiz değildir.' demek değildir. Korkunç olan inançları ve bilgileri çizgisinde görüşlerini sözlü ve yazılı olarak kamuya duyuran insanların duyarlılıklarını 'korkunç' olarak vasıflandırmak. Asıl korkunç olan budur. Toplumunu yanıltıcı ilkellikler sergilemektedir."

Ali Rıza Demircan özetle;

"Yüce Allah yeryüzünü ve içindekileri insan için yaratmıştır."

"İnsan Allah'ın eseridir. Onun üzerinde mutlak egemenlik hakkı Allah'ındır. Can da beden de Allah'ındır. İnsan yalnızca kendisine verilen ölçüler içinde tasarruf edebilir."

"Onun içindir ki insan intihar edebilir mi? 'Can benimdir beden benimdir.' deyip intihar edebilir mi? Edemez. Cehennemlik suçtur. Hazret-i Peygamber intihar edenlerin namazını kılmadı. Amma kılın dedi. Kendisi bizzat kılmadı."

"Ötenazi yapabilir mi? Yani duyduğu acılardan ötürü: 'Beni tıp kanalıyla, ilaçlar kanalıyla, iğneler kanalıyla öldürün!' diyebilir mi? Diyemez." ...

"Kur'an vasiyeti önemser. Yerine getirilmesini ister. Amma vücut üzerinde herhangi bir vasiyet yapılmasını onaylamaz. Bu konuda Kur'an'da bir ölçünün olmaması bu vadiye vasiyet yapılıp olmasının değil olamayacağını delildir. Çünkü Allah vasiyet konusunu unutmamış. Malda vasiyeti bildirmiş ama vücutta tasarruf câiz olmadığı için orada yok."

... "Şimdi beyin ölüyor, amma, öyle tanı konuyor amma teneffüs devam ediyor. Kalbin dolaşımı, pompa basması devam ediyor. Şimdi yalnızca beyin ölümü ölüm olarak nitelendirilebilir mi, nitelendirilemez mi? Batılı ilim adamları ve İslâm ilahiyatçılarının bir bölümü 'Beyin ölümü insanın ölümüdür.' diyor. Amma bir bölüm batılı bilim adamı ve bir bölüm İslâm ilahiyatçısı ve de Japonya gibi ülkeler de 'Beyin ölümü ölüm değildir.' diyor."

Solunum durduğu, kan dolaşımı bittiği an yapılacak müdahale ile alınan organ bir işe yaramaz. Ameliyat masasına yatırılması lâzım. Yani kan deveranı devam ederken vatandaş teneffüs ederken ameliyat masasına yatırılması lâzım."

Dini inançlar sebebiyle değil, tamamen gerçekler ve gözlemlerden hareketle, solunumun devamını ve kalbin çalışır durumda olmasını, canlılık nişanı olarak kabul eden insanlara göre ölümünden sonra organlarını vasiyeti hiç şüphesiz ötenazidir. Burada hiçbir zaruretten söz edilemez. Yalnızca beyin ölümünden hareketle yaşayan organlar ameliyatla alındığında, -ha burası da beni ürküttü-, yalnızca beyin ölümünden hareketle yaşayan organları söküp çıkarmaya başladığınız zaman da organları alınan kişinin acı çektiğini İngiliz bilim adamları, anestezi uzmanları bilimsel olarak tespit etmiş."

Prof. Dr. Cevat Akşit:

"Vücut tamamıyeti ve organlarımız Allah'ın bize bir emanetidir, vefat etmemiş bir bedenden bu nedenle organ alınmasını uygun görmüyorum. Kur'an-ı Kerim'de 'Kendinizi tehlikeye atmayın' diye buyuruyor Allah. Kalbi çalışan bir insanın ruhu çıkmamıştır. Kimse Allah'ın verdiği canı, zor durumda olsa bile sona erdirme hakkına sahip değil." (Yeni Şafak Gazetesi, 4 Haziran 2006)

-

Muhammed Önder:

"İslam Fıkında Organ Naklinin Hükmü" isimli eserinde "Organ Naklinin Haram Oluşunun Delilleri"ni anlatmış, 79. sayfasında RACİH OLAN GÖRÜŞ başlığı altında şu hükmü yazmıştır:

"Araştırmamızın her iki bölümünde ifade ettiğimiz veriler çerçevesinde günümüzde yapılan organ nakli;

1-Henüz ölmemiş bir insanın organlarının alınması demek olacağından,

2-Ölmemiş bir insanın organları alınmak suretiyle (önceki iznine yada yakınlarının iznine dayanarak bile olsa) öldürülmesi demek olacağından,

3-Allah'ın haklarına (izinsiz yada emirsiz) tecavüz olacağından,

4-Cevaz verenlerin delillerinin isbat edildiği üzere Şer'i geçerlilikleri olmadığından haramdır."

-

Fetevây-ı Hindiyeye:

Hanefi fıkının temel eserlerinden olan Fetevây-ı Hindiyeye'de konuyla ilgili verilen hükümler şu şekildedir:

"Bir kimse aklıktan çok daralır, yiyecek laşe (leş) bile bulamaz ve bir adam 'Elimi kes ve ye!', veya 'Benden bir parça kes ye!' dese, işte buna ruhsat yoktur. Ayrıca o adamın böyle demesi de doğru değildir. Bir adamın kendi vücudundan kesip yemesi de böyledir. Buna da ruhsat yoktur." (C. 12, sh. 67)

"İnsan uzuvlarından bir parça ile menfaatlenmek câiz değildir." (c. 2, sh: 119)

Diğer Görüşler:

"Allah -celle celâluhu- insana, vücudunu sadece istifade edip onun içinde yaşaması için yaratmıştır. Onda insanın, ne satma ne de hile şekliyle hiçbir tasarruf hakkı yoktur. İnsan kendi tırnağına bile sahip değildir ve şayet tasarruf hakkı, insanların düşüncelerine bırakılırsa anarşi olur. Hürriyet, Allah'ın emirleriyle sınırlıdır. Bu nedenle hasta birisi için sağlam olan bir şahıstan organ almak caiz değildir." (et-Temîmi, Receb Büyûd, Münâkaşa, Mecelletü Mecmai'l-Fıkhî'l-İslâmî, c.1, sayı 4)

•

"Organ naklinin câiz olamayacağı fikrinin temelinde yatan ana fikir, insanın mükerrem oluşudur. Bu sebeple onun organları, başkalarına aktararak onlar tarafından kullanılamayacaktır." (Sükkerî, Nakl)

"İslâm hukukunda, insanın yerini doldurabilecek bir başka canlı yoktur. Bu nedenle hiçbir surette onun hayatının tehlikeye atılmaması gereklidir. Organ nakli konusu da verici durumundaki insanın tehlikeye atılması demektir ki, hasta birisini tedavi amacıyla sağlam bir insanın zarar görmesi, doğru değildir." (Sükkerî, Nakl)

•

"Şahsın ölümüne sebep olacak herhangi bir organın alınması câiz olmadığı gibi organı verecek kimsenin isteğine de bakılmaz. Çünkü burada, hukukullah vardır ve Allah hakkının sözkonusu olduğu yerde îsâr (fedakarlık) câiz değildir." (Muhammed Said Ramazan el-Bûtî, İntifaü'l-İnsan bi A'dâi cismi İnsanin Âhar Hayyen ev Meyyiten, Mecelletü Mecmai'l-Fıkhî'l-İslâmî, c. 1, sayı 4)

•

"Şayet alınacak organ, -kalp gibi- verici durumundaki kimsenin ölümüne sebep olacaksa izni olsun-olmasın mutlaka haramdır. Şayet kendi izni varsa bu durumda intihar, izni olmadığına ise katl olur. Alınan organ ölüme sebep olmuyor ve o olmadan da insan yaşayabiliyorsa o taktirde bakılır; şayet vericinin çalışıp ihtiyaçlarını gidermesine mâni oluyor veya sağlığını zayıf düşürüyorsa, ihtisas sahibi doktorun görüşüne de istinaden, haram olur. Yine haram olup-olmaması meselesinde iznin önemi yoktur. Çünkü başkalarına zarar vermek de zarar görmek de hadislerde yasaklanmıştır." (Şa'râvî, 100 suâl 100 cevâb)

•

"Organ naklinin bir kalemde caiz olduğunu söylemek, aynı zamanda alternatif çarelerin de önünü tıkamak ve insanî gibi görülen bir uygulamanın, daha insanî olana engel olması anlamına gelebilir." (Beşer, Faruk, Organ Nakli ve İslâm, İslâm Mecmuası, sayı 76)

•

"Çok dikkatli olarak incelediğimiz zaman, "Olmaz!" diyenlerin yani organ nakline cevaz vermeyenlerin delilleri verenlerin delillerinden daha kuvvetlidir. Ve bundan dolayı da İslâm ulemasının çok önemli bir kesimi -birazı müstesna- bu konuya sıcak bakmamaktadır. Ve dolayısı ile organ naklinin karşısındadır. ... "Canım insan öldü gitti zaten toprak olacaktır" gibi bahanelerle hareket ediliyor. Hayır, insan, bizim ehl-i sünnet inancına göre; insan dirilirken şu anda üzerimizde taşıdığımız uzuvlarımızla dirileceğiz. Bu gözlerimizle, bu kulaklarımızla, bu ellerimizle ve bu ayaklarımızla ve bu iç organlarımızla dirileceğiz, Rabb'imiz Teâlâ'nın huzuruna aynen bu organlarımızla çıkıp Rabb'imize hesabımızı, dünya hesabımızı vereceğiz. Ehl-i sünnetin itikadı bu, inancı bu ve doğrusu da budur zaten. ... Onun için İslâm uleması organ nakline sıcak bakmamaktadır, cevaz vermemektedir. Yapılması noktasında büyük faciaların ileri geleceğini delilleriyle beraber ileriye sürmüştür. Ve bu deliller "Adam ne olacak zaten uzuvlar toprağa girecek ve toprakta kaybolup gidecek." diyenlerden daha kuvvetlidir, daha yerli yerindedir, daha insanîdir, daha aklıdır, daha delilleri sağlam olan hususlardır." (Mevlüt Özcan, TV5, 24 Şubat 2012)

Kemal Özer

ORGAN NAKLİ HAKKINDA GİZLENEN GERÇEKLER



hayyokitap

Yukarıda kapak resmi görülen
“Organ Nakli Hakkında Gizlenen Gerçekler”
isimli kitabın yazarı olan Kemal Özer kitabını şu
cümlelerle bitiriyor:

*“Biz ailecek maazallah organ yetmezliği gibi bir
hâle düşer olacak olursak, kimsenin organına
talip değiliz. Herhangi bir nedenle hastaneye
götürülürsek ve bir grup doktor “beyin ölümü”
gerçekleştiği gerekçesiyle organlarımızı alır ve
başkasına naklederse, bu halde payı olan
herkesten indi ilahide kişisel olarak davacıyız.
Bu bizim ailevi kararımızdır ve kimseyi
bağlamaz.” (s. 261)*

HEKİMİN İLK VAZİFESİ "HAYATA SAYGI GÖSTERMEK" VE ONDAN SONRA DA "ZARAR VERMEMEKTİR"

Ölüm Ne Zaman?

Yaratıcı olan Hazret-i Allah insanları mükerrem yaratmıştır. Azaları da mükerremdir, hürmete lâyıktır, alınıp satılması, bir işte kullanılması helâl değildir. İnsan vücudu ilahî bir emanettir. Öldükten sonra dahi kullanılmaz, vücut azalarının tasarrufu ile ilgili bir hususta vasiyet edilemez.

Kaldı ki organlar insan tam olarak ölmeden alınmaktadır. Zira organ naklinin yapılabilmesi için nakil yapılacak organın canlılığını devam ettirmesi tıbbî bir zorunluluktur. Kalp durduktan sonra, kısa bir süre içerisinde bütün organlar ölürler ve organ naklinde kesinlikle kullanılamazlar.

"Beyin ölümü" denilen durumda beyninin öldüğüne karar verilen hastanın kalbi çalışıyor vaziyettedir. Nitekim İngiliz anestezi uzmanları bu durumdaki hastanın organları alınırken acı hissettiğini tespit etmişlerdir.

"Beyin ölümü" kriteri ilk olarak 1968 yılında Harward Tıp Okulu'nda bu iş için toplanan komite tarafından kabul edilmiştir. Bu kavram organ nakli ile birlikte gündeme gelmiştir.

Halbuki ölüm, mahiyeti tam olarak bilinemeyen bir süreçtir. Ölüm **"Kalp, beyin ve solunum fonksiyonlarının üçünün birden sona ermesi hali"**dir. Ölüm halinin tamamlandığı böyle bir durumda ise organların kullanılabilmesi mümkün değildir. Mümkün olsa idi kadavraların organları kullanılırdı.

Bir hukuk dalı olan Adli Tıp öğretilerinde ölüm şu şekilde tanımlanmaktadır:

"Kişiye canlılık kazandıran dolaşım, solunum ve sinir sistemi fonksiyonlarının, kendi başına çalışmalarının durması ve ancak birtakım yapay araçlarla bu fonksiyonlar tekrar faaliyete geçirildiğinde kendi başına çalışmaya gücü olmaması hâli ölüm demektir." (Şemsi Gök, Adli Tıp, 5. baskı, Filiz Kitabevi, İstanbul, 1983)

Bu hukuki tanımlamadan görüleceği gibi kalp ve solunum durmadan ölüm gerçekleşmemiş sayıldığına göre, bugünkü uygulamada kalbi çalışan bir hastayı beyni öldü diye organlarını alarak hayatına son vermek hukuken de bu işe vesile olanları mesuliyet altında bırakmaktadır.

"Görülüyor ki ölümden kesin kriter üretmenin ve rejenerasyon yani nesiçlerin kendi kendilerini tamir keyfiyetinin bir daha iade edilmeyecek şekilde durmasıdır."

Beyin ve sinir hücrelerinde esasen üreme ve tamir olmadığından beyin ve sinir sisteminin ölümü, sür'atle tayin edilebilir ki biz buna biyolojik ölüm diyoruz. Fakat ölümün hukuk bakımından tam olabilmesi için bu keyfiyetin diğer organlarda ve nesiçlerde de görülmesi gerekir ki bu da saatler, hatta günler ister.

Demek ki hukuk bakımından ölümün sür'atle tesbiti mümkün değildir. O halde insandan insana organ naklinden ya vazgeçeceğiz veyahut da bugünkü tıp ahlâkına veda edeceğiz." (Prof. Dr. Bedi N. Şehsuvaroğlu, Tıbbî Deontoloji, sh: 285)

Hülâsa; ölüm bedenden ruhun çıkmasıdır, çünkü nefes alıp veren ruhtur.

"Can boğaza dayandığında." (Vâkıa: 83)

"Artık gözünüzü açın! Ne zaman ki can köprücük kemiğine dayanır." (Kıyâmet: 26)

Ümmü Seleme -radiyallahu anha-dan şöyle rivayet edilmiştir:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Ebu Seleme -radiyallahu anh- vefat ettiğinde yanına girdi. Ebu Seleme'nin gözleri açık kalmıştı, onları kapattı. Sonra:

'Ruh kabzedildi mi göz onu takip eder.' buyurdu. Sonra ilave etti:

'Allah'ım! Ebu Seleme'ye mağfiret buyur!'" (Müslim, Tirmizi, Ebu Davud)

Ölüm Kararının Verilebilmesi İçin

Bütün Vücut Fonksiyonlarının Durması Gerekir:

Beyin, kalp ve solunum gibi temel hayatiyet fonksiyonları belirli bir sıraya göre sona ermezler. Bazen önce beyin, bazen önce kalp, bazen önce solunum sona erer. Her durumda hastanın hayata dönme ihtimali daima vardır. Bunun örnekleri de çoktur. Hatta bu konuda **"Öldükten Sonra Yaşayanlar"** diye müstakil bir kitap bile yazılmıştır.

"Kalbi durdu diye sunî solunum cihazına bağlandıktan sonra, hayatından ümit kesilip cihaz kaldırıldığında yaşayanlar olduğu gibi, hasta iken kalbinin durduğuna hükmedilen kimselerin, ameliyatla incelendiğinde önceden ölmedikleri ancak ölümlerine ameliyatın sebep olduğu durumlar da vardır. Senelerden beri sunî solunumla yaşayan Amerikalı bir kızın, anne-babasının rızâsı alınarak cihaz kaldırıldığında normal hayata dönmesi ve kalbi durdu diye ameliyata alınan başka bir hastanın kalbine ameliyatla müdahale edildiğinde öldüğünün anlaşılması bunun açık misalleridir." (Es-Selâmî, Muhammed Muhtar, Meta Tentehi'l-Hayat, Mecelletü Mecmai'l-Fıkhî'l-İslâmî, c. 2 sayı 3)

"Ölümün kendine göre alâmetleri vardır. Kalp attığı müddetçe -ister kendi kendine isterse sunî solunum cihazıyla- beyin ölümüne itibar edilmez." (Bûti, İntifâu'l-İnsan, Mecelle, c. 1, sayı 4)

"Beyin ölümü teşhislerinde vücut gıda alabilmekte, hatta beden gelişmeye devam etmekte, yani vücut fonksiyonları canlı kalabilmektedir. Bunun yanında öldüğüne dair aksini ispat edecek herhangi bir delil de olmadığı halde, o şahsa ölü denilmesi imkânsızdır." (Vâî, Hakikatü'l-Mevt, Mecelle, C. 2, Sayı 3)

"Beyin ölümü, ancak ölümün habercisi ve ona alâmet olabilir. Kalp tamamen durmadan mücerret beyin ölümü, ölüm olarak kabul edilemediği gibi, bu durumda naklin yapılması da caiz olmayacaktır." (Bâr, İntifâu'l-İnsan, Mecelle, c. 1, sayı 4)

Hayatından ümit kesilen vak'alarda fiş çekme denilen makina desteğinin ortadan kaldırılıp kaldırılamayacağı bile tartışılan bir durumken, organ nakillerinde bu tür hastalar fiş çekilmeden yani makina desteği ile yaşıyorken ameliyat masasına alınmakta; bir tarafta çalışan bir vücudun parçaları sökülürken diğer tarafta organ takılacak öbür hastaya bu parçalar takılmaktadır.

Milyonda bir kişi bile olsa hayata geri dönme ihtimali olan bir kimse organları alındığı için öldüğü zaman durumunuz ne olacak?

"Kim bir cana kıymamış ya da yeryüzünde bozgunculuk yapmamış olan bir kimseyi öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibi olur." (Mâide: 32)

Beyin bütün ilmî gelişmelere rağmen hâlâ keşfedilmeyi bekleyen bir muammadır. Beynin fonksiyonel haritası ve hücreler arası alışveriş ve iribatın mahiyeti tam olarak ortaya konulamamıştır.

Hekimin İlk Vazifesi "Hayata Saygı Göstermek" ve Ondan Sonra da "Zarar Vermemektir":

Prof. Dr. Bedi N. Şehsuvaroğlu Tıbbi meslek adâbı ve mevzûatına dair yazdığı **"Tibbî Deontoloji"** isimli eserinde insandan insana nakillerde görülen bağdaşma problemlerinden bahsettikten sonra, bu meseleler çözülsün bile insandan insana organ naklinin gereksiz olduğunu, yapay organlar geliştirilmesi gerektiğini savunmaktadır.

Kitabında "Organ nakli" mevzusunu "İnsanlarda Doku ve Organ Nakli" başlığı altında müstakil olarak irdeleyen Prof. Şehsuvaroğlu "Beyin ölümü"nü kabul edilmesine eleştiriler getirmekte ve bunu tıp ahlaki ile ilişkilendirerek **"O halde insandan insana organ naklinden ya vazgeçeceğiz veyahut da bugünkü tıp ahlâkına veda edeceğiz."** demektedir. Tababet gibi kutsal bir mesleğin ahlâktan yoksun kalmasını ise **"KAPLANIN KANATLANMASI KADAR KORKUNÇ"** bir durum olarak vasıflandırmaktadır.

"Zira bugün herkes bilmektedir ki, insanlarda kan gurupları gibi doku gurupları da çeşitlidir ve bu arada, hatta çözümlenmesi gereken başkaca bağdaşma mes'eleleri vardır. Bunlar çözülmeyen"

organ nakli yararsızdır. Kaldı ki, bu mes'eleler çözüldükten sonra da insandan insana organ nakli gene gereksizdir. İdeal olan sunî veya dakron gibi plastik maddelerden hatta kauçuktan yapılmış yapma organları bu amaçla kullanabilmektir.

Ancak bundan sonradır ki organ naklinin toplumda uyandırdığı allerji son bulur. Sosyal ve hukuki problemler kadar etik, hatta dinî problemler de çözülür." (Sayfa: 82)

"Hekimin ilk vazifesi, ana karnına düştüğü andan itibaren hayata saygı göstermektir ve en az 2500 yıldır her hekim bu görevi yeminle güçlendirir. Onun için organ nakli Deontoloji'de büyük bir problem olmuştur." (Sayfa: 83)

"Evvelce de söylediğimiz gibi, organ naklinde ölü denilen bedenden aldığımız kısım henüz canlıdır. O halde bedenün bir kısmı el'an canlı olan bir insana ölü denilebilir mi? Başka bir deyimle, hangi organlarımız ölürse bütün bedeni ölü olarak kabul edebiliriz? Ve nihayet, ölüm halinin sür'atle tespiti mümkün müdür? Görülüyor ki bütün bu sorular organ nakli ile başlamıştır. Malumdur ki, antik çağda değil organ nakli, disseksiyon, yani ölü bedeninin öğrenim için kesilip biçilmesi ve otopsi, yani hastalık teşhisinin kesinlikle yapılabilmesi için ölü bedeninin açılması bile yasaktı. Çünkü insan bedeni kutsaldı." (Sayfa: 83)

"Ancak ölülerden alınan canlı organların nakli bugün tıp ahlâkı ve hukuk bakımından büyük bir problem yaratmıştır. Çünkü yukarıda da söylediğimiz gibi hekimin ilk vazifesi 'hayata saygı göstermek' ve ondan sonra da 'zarar vermemektir'.

Henüz ölüm hali kesinlikle tanımlanmadan bir insanın kalp gibi en hayati bir organını almak bizce her iki prensibe de aykırıdır. Zira 24 Nisan 1968'de gazetelerde okuduğumuz gibi köylülerin öldü diye bıraktıkları bir yaralı saatler sonra Adana'da hekimlerin elinde hayata kavuşmuştur. Yani ölümün mutlak olarak tesbiti zamana bağlıdır. Halbuki organ naklinde gaye ölü bedenden alınacak organın canlı olmasıdır. O halde hukuken ölümü nasıl tesbit edebiliriz. Ve bu tesbit işinin çok kısa zamanda yapılması mümkün müdür?" (Sayfa: 83)

"Hukuk uzun asırlar ölümün tarifi ile meşgul olmuştur. Çünkü kişi hakları şahsiyetin-kişiliğin tekevvünü ile başlar ve gaybı ile biter. Filhakika Medeni Kanununun 27. maddesi;

'Kişilik çocuğun sağ olarak, tamamiyle doğduğu andan başlar ve ölüm ile nihayet bulur. Çocuk sağ doğmak şartıyla ana rahmine düştüğü andan itibaren medeni haklardan istifade eder.' der. Bunun içindir ki babalığın tayini ve veraset gibi haklara şüphe düşmesin diye eskiden boşanan kadınların iddet müddetlerine önem verirlerdi. Bu süre zarfında bir başka erkekle düşüp kalkması, hatta yeniden evlenmesi şiddetle yasaktı. Gene bu sebeptendir ki klâsik hukuk ölümün tarifini de yapmıştır. Kanunlarımıza göre (ölüm şahsiyetin son bulunduğu hal)dir ki bunun belirtileri de şunlardır:

- 1. Şuurun ve reflekslerin geri gelmemek üzere kaybı**
- 2. Teneffüsün durması**
- 3. Kalbin durması**
- 4. Tansiyon arteriyelin sıfıra düşmesi.**

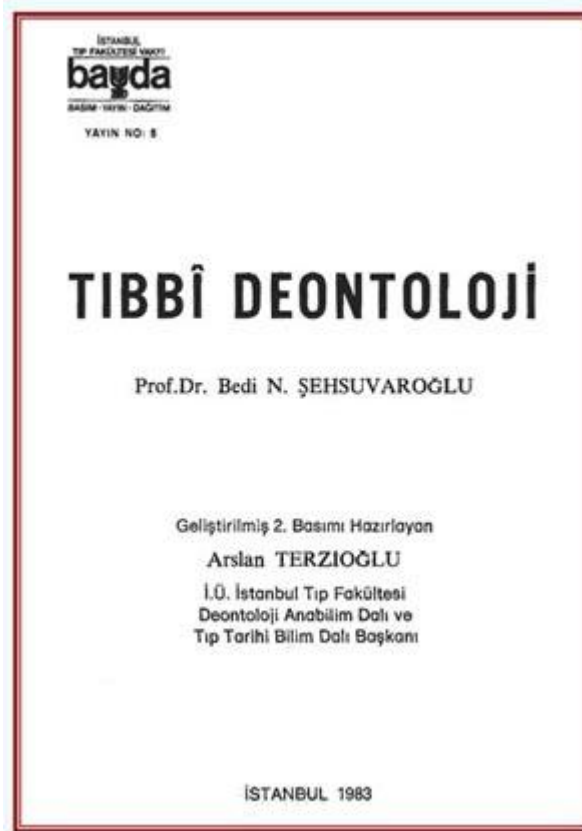
İşte bu gibi önemli hayati fonksiyonlar kaybolunca ölüm hali tam olur ve böylece hem kişilik, hem de kişi hukuku ortadan kalkar.

Lâkin yukarıda da belirttiğimiz gibi bugün tekniğin gelişmesi sayesinde bir çok insanlar teneffüsü ve kalbi durduktan uzun bir süre sonra yeniden hayata kavuşturuldukları gibi, bir çok insanlarda da ameliyat icabı teneffüs ve kalp uzun bir süre durdurulmakta fakat şahıs beden dışı sunî cihazlarla yaşatılmaktadır. O halde teneffüs ve kalbin durması ölümün oluşması için kesin bir kriter olamaz. Kaldı ki şimdi bir de sunî kış uykusu-Hibernation var ki bunda senelerce hareketsiz ve donmuş olarak kalan insanın yeniden diriltilmesi söz konusudur.

Şuurun ve reflekslerin gaybına gelince, Dr. Alp Reel ve Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel vak'alarında olduğu gibi uzun süre hatta senelerce bitkisel hayat yaşayan insanların da bu takdirde ölmüş olarak kabulleri gerekir. Halbuki muayyen şartlarla bu gibi insanlar çiftleşebilmekte hatta çocuk sahibi olmaktadır ki bu da ölüm ile bağdaşmaz. Görülüyor ki ölümden en kesin kriter üremenin ve rejenerasyon yani nesiçlerin kendi kendilerini tamir keyfiyetinin bir daha iade edilmeyecek şekilde durmasıdır.

Beyin ve sinir hücrelerinde esasen üreme ve tamir olmadığından beyin ve sinir sisteminin ölümü, sür'atle tayin edilebilir ki biz buna biyolojik ölüm diyoruz. Fakat ölümün hukuk bakımından tam olabilmesi için bu keyfiyetin diğer organlarda ve nesiçlerde de görülmesi gerekir ki bu da saatler, hatta günler ister.

Demek ki hukuk bakımından ölümün sür'atle tesbiti mümkün değildir. O halde insandan insana organ naklinden ya vazgeçeceğiz veyahut da bugünkü tıp ahlâkına veda edeceğiz. Tababet gibi kutsal bir mesleğin ahlâktan yoksun kalması, kaplanın kanatlanması kadar korkunçtur. O halde geriye bir çare kalıyor ki o da ya evvelce dediğimiz gibi sun'î organların gelişmesinin ve kullanışlarının pratik ve kolay hale gelmesini beklemek (Ek-9), veyahut da birkaç sene önce Amerika'da Reemtsma'nın denediği gibi hayvanlardan insana organ naklini başarmak ki, bu da bir biyolojik mes'eledir." (Sayfa: 84-85)



Organ Nakli Tıbbî Mahzurları Olan Bir Yöntemdir:

Her bir insanın parmak izi nasıl ki başka başka ise Hazret-i Allah organlarımızı da kendimize has yaratmıştır. Her bir insanın doku yapısı farklı farklıdır. Bu yüzden organ nakli yapılan hastalara vücudun bağışıklık sistemini baskılayıcı ilaçlar verilir. Vücut hastalıklarına ve kanser gibi illetlere karşı savunmasız kalır. ... bütün gayretlere rağmen yüksek oranda "organ reddi" denilen hadise ile karşılaşmaktadır. ... Bu durumda hasta tekrar ameliyat masasına yatırılarak organ çıkartılmaktadır.

Tıbb-ı Nebevî ansiklopedisinde "Organ Nakli" başlığı altında insan vücudundaki ilâhi nizam şu cümlelerle anlatılmaktadır: **"Her insanın emsali ve benzeri bulunmayan bir sanat eseri olduğu, onun parmak izlerinden, ses tonuna, simasındaki farklılıktan organlarının hücrelerine kadar yayılmış olan özellikleriyle anlaşılmaktadır.**

... Vücutta müdafaa sisteminin bir kısmını teşkil eden ve akyuvarlar veya "Küreyvât-ı beyzâ" diye isimlendirilen bir çeşit hücreler gurubu vardır. Bu hücrelerin teşkil ettiği sistem, vücuda bir hastalık mikrobunun tasallutu karşısında bir asker gibi vazife görmekte, gerek salgıladıkları kimyevi maddelerle, gerekse bizzat kendileri mikrobun hücum ettiği bölgeye gidip, âdetâ onları yemek suretiyle vücudu müdafaa etmeye çalışmaktadırlar. Ancak fevkalade enteresan olan nokta; vücuda herhangi başka bir şahsa ait yabancı bir organ nakledildiğinde, yine aynı sistem, vücuda yeni takılan organın bulunduğu bölgeye binlerce hücresiyle hücumla geçmekte ve bu yeni yabancı organı, salgıladıkları kimyevi maddelerle ve bizzat yaptıkları müdahalelerle tahrip etmektedirler. ... Bu sebepten dolayı organ nakilleri, hekimleri daima hayal kırıklığına uğratmış ve onların organ nakli mevzuundaki heveslerini kırmıştır. ... Nitekim kendisine başka bir insanın kalbi nakledilip 18 gün yaşayan hastanın, vücut müdafaa sistemleri tahrip edildiğinden ölümü zâturreden olmuştur." (s. 514)

Bu mahsurlar nakil yapılan kişi kadar canlı vericiler için de mevcuttur. Nitekim "Organ ve Doku Alınması, Saklanması ve Nakli Hakkında Kanun"un 7. maddesinin (a) bendinde Organ ve Doku alacak olan hekime vericiye "Organ ve doku alınmasının yaratabileceği tehlikeler ile, bunun tıbbi, ailevi, sosyal sonuçları hakkında bilgi vermek." zorunluluğu getirilmiştir.

Organ Nakli Alternatifsiz Bir Tedavi Yöntemi Değildir:

Tıp çok hızlı ilerlemekte, organ naklinden çok daha iyi tedavi yöntemleri geliştirilmektedir.

Bu tür yöntemlere daha çok kaynak ve emek ayrıldığı zaman çok kısa zamanda büyük başarılar sağlanması mümkün olabilecektir. Bilim adamları tıbbî mahsurları çok olan ve insanın mükerremliğine aykırı bir yöntem yerine, aşağıda örnekleri görülen tedavi yöntemlerine zaman, emek ve para harcamalıdır, devletler ve kuruluşlar bilim dünyasını bu yönde teşvik etmelidir.

MUHTEREM ÖMER ÖNGÜT -K.S.- HAZRETLERİ'NİN

"İNSANIN YARATILIŞI VE ORGAN NAKLİ" İSİMLİ ESERİNİ VE ŞAHSINI HEDEF GÖSTERMEYE ÇALIŞMIŞLARDI

(Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin İslâm'ı müdafa maksadıyla yaptığı neşriyat ve yayınladığı broşürlerin ülkemizde ve küfür memleketlerinde halka duyurulması bazı mahfilleri rahatsız etmiş, bu Zât-ı âlî'yi hedef göstermek isteyenler "Organ Nakli" hakkındaki eserini kullanarak kendisine komplo kurmaya çalışmışlardı. 2004 yılında Merkez Haber Ajansı'nın genel müdürü olan Savaş Ay'ın muhabirleri Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri röportaj kabul etmediği halde randevusuz olarak kendisini misafir sıfatıyla ziyarete geldiler, merak ettiklerini söyleyip hatıra kalması için resim çekmek istediklerini söylediler. "Sizde kalacaksa çek, kalmayacaksa çekme." diye açıkça ikaz edilmelerine rağmen, organ nakli ile ilgili röportaj da vermedikleri halde çektikleri fotoğrafı 30 Kasım tarihli Sabah Gazetesinde "Korkunç Fetva" başlığı altında röportaj vermiş gibi yayınladılar. Bu görüşme kasete alındığı için komploları meydana çıktı, rezil oldular, tekzipler yayınlamak zorunda kaldılar. Her birisi bir yere savruldu. Aşağıda bu tertibi yapanların sebep olduğu karalama kampanyasının ayrıntıları ve yapılan hukuki mücadelenin özetini Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "İnsanın Yaratılışı ve Organ Nakli" isimli eserinden kısaltarak özet olarak arz ediyoruz.)

Sahibi olduğum Hakikat Aylık İslâm Dergisi'nin 2004 yılının Haziran, Temmuz, Ağustos, Eylül, Ekim ve Kasım sayılarında gerek misyonerlik, gerekse dış devletlerin bu maske altında yürüttükleri faaliyetler hakkında neşriyat yapılmıştır. Âyet-i kerime ve Hadis-i şerifler'in nuru ile bu fitne ve fesada karşı yapılan yayınlara halkımız çok büyük teveccüh göstermiştir. Ayrıca gerek "Hıristiyanları Hidayet ve Gerçek Kurtuluşa Davet" etmek, gerekse halkımızın İslâm dininin hıristiyanlık hakkındaki hüküm ve beyanlarını öğrenmeleri gayesiyle çok sayıda broşür basılmıştır. Ecnebi dillerine de çevrilerek hıristiyanlara hakikati, İslâm'ın tevhid esaslarını duyurmak için çalışmalar yapılmıştır.

Akabinde "Organ Nakli" hakkındaki görüşlerimizin çarpıtılarak ve röportaj yapılmış gibi gündeme getirilmesi; bu haberlerin yukarıda ifade ettiğimiz faaliyetlerle bağlantılı olduğunu düşünmemize sebep olmuştur.

Bununla beraber bu yayınlarda "Organ Nakli" hakkındaki yanlış kanaatlerin bertaraf edilmesi, konu hakkındaki İslâm hükümlerinin duyurulması gibi bir hayra vesile olmuştur.

Sabah Gazetesi'nin Yayını:

Aşağıda arzedeceğimiz üzere bu haber sebebiyle gazete mahkeme kararıyla tekzip yayınlamak zorunda kalmıştır. Zira gazete muhabiriyle yaptığımız görüşme röportaj olmadığı gibi bu görüşmede gazete haberindeki sözlerin hiçbiri konuşulmamıştır.

Şöyle ki:

Daha evvel görüşme istekleri reddedilmesine, röportaj yapmayacağımızı söylememize rağmen 26 Kasım 2004 tarihinde Merkez Haber Ajansı muhabiri iki kişi ikametimize gelerek görüşme talep etti. Misafirliklerine hürmeten kendilerini kabul ettik. Bu görüşme tarafımızdan kaydedilmiş ve tekzip için açılan mahkemelerde yargı mercilerine arzedilmiştir.

(Gazetenin haberi ve bu haber sebebiyle mahkeme kararıyla yayınlamak zorunda kaldıkları tekzip metni aşağıdadır.)

KORKUNÇ FETVA

**ÖZEL
HABER**

81 yaşındaki tarikat şeyhi Ömer Öngüt'ten şok sözler: Organ bağışlayan boynunda halkayla cehennemde yanacak. Nakle izin veren Diyanet katliama ortak oldu

(30 Kasım
2004 tarihli
Sabah
Gazetesi'nin
ilk sayfası)



ŞEYH ÖNGÜT'E DİN ADAMLARINDAN TEPKİ: SAÇMALIK
Muhabirimiz Ercan Sarıkaya'yla görüşen şeyh Ömer Öngüt'ün sözlerine ilahiyatçılar büyük tepki gösterdi. Prof. Atas: "Asıl günahkâr kendisi. İnsan kendine ait bir şeyi bağışlayabilir." Prof. Beyaz: "Bunlar saçmalık." Prof. Bayındır: "Organ bağış caizdir."

DERGÂHI Adapazarı'nda olan ve beş bine yakın müridi olduğu tahmin edilen şeyh Ömer Öngüt, organ bağışlayanlara, buna vesile olanlara ve organ naklini destekleyenlere kitabında lanetler yağdırdı.

MAHŞERDE ORGAN KİMİN İÇİN KONUŞACAK?

"ORGAN bağışlayan cehennemde boynunda demir halka kaynar suya atılacak, ateşte yanacaktır. Organ nakli dine aykırı çünkü mahşer gününde organ kimde konuşacak? İlk sahibinde mi, nakil yapıldanda mı?"

ORGANINI BAĞIŞLAYAN KENDİNİ KATLETMİŞ OLUR

"ORGAN bağışlayan Allah'ın emanetini çiğnemiş, kendini katletmiş olur. Nakil için fetva veren Diyanet bu katliamın hesabını nasıl verecek? Vasiyet etmeksizin organ alınabilir mi?"

ERCAN SARIKAYA'NIN HABERİ 22'DE

CEVAP VE DÜZELTME

Sahsımı Hedef Gösteren Yayına Cevaptır
Sayın Yusuf Yazıcıoğlu,
Sabah Gazetesi Sorumlu Müdürü
Gazetenizin 30 Kasım tarihli nüshasının ilk sayfasında Ercan Sarıkaya imzası ile ve "Özel Haber" spotu altında manşetten yayınlanan haber; "İnsanın Yaratılışı ve Organ Nakli" isimli eserimdeki ilmi yayınlar çarpıtılarak ve şahsım okuyucuya hedef gösterilerek takdim edilmiştir.

Öncelikle bize müracaat eden basın kuruluşlarına ve muhabirlerine hiç kimse ile röportaj yapmayacağımızı söyledik. Ve röportaj yapmış da değiliz. Şahsıma müracaat eden ve ikamet adresime gelen muhabirlerinize de röportaj yapmayacağımı söyledim. Yayınlanmaması şartıyla resmimin çekilmesine hatıra binaen müsaade ettim.

Ancak iznim olmadan resmim yayınlanarak ve röportaj havası verilerek haberi şekillendirmeniz, üstelik "Korkunç Fetva" diye büyükçe manşet atmanız, bununla yetinmeyerek "... kitabında lanetler yağdırdı", "... kin kusuyor" şeklinde hakaret ve iftiralara yer vererek objektif habercilikle hiçbir alakası olmayan, ilmi mülhaza ve tespitleri tamamen çarpıtmaya yönelik, gazetecilik ilkeleri ile kesinlikle bağdaşmayan, yanlış ve tek taraflı yayınızdı şiddetle kınıyorum.

Kitabımızda asla kullanmadığımız "Şeyhim dedi bu fetvayı verdi", "Okuma yazma bilmediği için...", "Organ bağışını teşvik eden Diyanet İşleri Başkanlığı görevlileri ve profesörlerini ise 'katil' ilan ediyor" şeklinde uydurma ve yalan ifadelerle, konuyla hiçbir alakası olmayan, halkın hassasiyetini celbetmiş kapkaççı cinayetlerinden bahisle şahsım halkın gözünde mahkum edilmek istenmiştir.

Kişilik haklarına saldırı fiilinin açık bir tezahürü olan bu yayın anlayışınızı protesto ediyor, sizi adalet ve hakkaniyete davet ediyorum.

Organ Nakli mevzuuna gelince:

Bu konu hakkındaki "İnsanın Yaratılışı ve Organ Nakli" isimli eserimizde de görüleceği gibi bizim beyanlarımız Ayet-i kerime ve Hadis-i şerif'tir. Bütün kitaplarımızda olduğu gibi.

Bir tek Ayet-i kerime bütün insanların görüşüne bedeldir.

Allah-u Teala Ayet-i kerime'lerinde:

"Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın." (Bakara: 195)

"Kendi kendinizi katletmeyin" (Nisa: 29) buyuruyor.

Organ nakli daha kişi ölmeden, organlar canlı iken yapılıyor. Beyin fonksiyonlarının durmuş olduğuna hükmedilerek nakil yapılıyor. Halbuki o anda kalp çalışır vaziyettedir. İşte bu kişinin takdir-i ilahi ile bitkisel hayattan çıkma imkanı ve ihtimali de vardır. Misalleri de çoktur.

"Allah'ın izni olmadan hiç kimse ölmez, o belli bir süreye göre yazılmıştır." (Al-i imran: 145)

Fakat daha kalp durmamışken organlar alındığı için, vasiyet eden için bu bir intihar oluyor.

Resulullah-sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"Bir adamın yarası vardı. (İstirabına dayanamayıp) kendisini öldürünce Allah-u Teala: 'Kulum acele ederek bana geldi, ben de ona cenneti haram kıldım' buyurdu." (Buhari. Tecrid-I Sarih: 668)

Bu gibi kimselerin ceennemde ebedi kalması, haram olan intiharı helal saydığı takdirdedir.

Bir Hadis-i şerifte şöyle buyruluyor:

"Kendi kendini boğan kimse, ceennemde kendini boğa boğa, kendini vuran kimse de ceennemde kendine vura vura azab eder." (Buhari. Tecrid-I Sarih: 669)

Allah-u Teala insanoğluna verdiği değeri, ikram edip şereflendirdiğini, onu en güzel bir şekilde ve mükemmellikte yarattığını Ayet-i kerime'sinde haber vermektedir:

"Andolsun ki biz insanı mükerrem kıldık (üstün bir izzet ve şeref'e mazhar kıldık)." (İsra: 70)

Daha ölmemiş, kalbi çalışır bir vaziyette bulunan bir kimsenin organlarını almak, o kimsenin ölmesine mucip olur, böylece de bir mümin öldürülmüş olur. Belki o kimse bitkisel hayattan çıkacaktı. Bu yüzden mahzurludur.

"Kim bir cana kıymamış, ya da yeryüzünde bozgunculuk yapmamış olan bir kimseyi öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibidir." (Malde: 32)

Burada insan hayatının ne kadar değerli olduğu gözler önüne serilmektedir.

Hazret-i Aişe -radiyallahu anha-Validemiz'den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Ölünün kemiğini kırmak, onu diri iken kırmak gibidir." (Ebu Davud: 3207 - Ibn-i Mace: 1616)

Hadis-i şerif'ten; kişinin hayatta

iken eziyet duyduğu şeylerden ölü ekin de eziyet duyduğu anlaşılmaktadır.

Nitekim Ashab-ı kiram'dan Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-: "Bir mümine ölü iken eziyet etmek, hayatta iken eziyet etmek gibidir." demiştir.

Hadis-i şerif'ten maksat; dirinin kemiğini kırmak haram olduğu gibi, ölünün kemiğini kırmak da haramdır.

Ebu Davud'un haşiyesinde, Süyuti bu Hadis-i şerif'in sebebini şöyle zikretmektedir:

Cabir -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Biz Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile beraber, bir cenazeye çıktık. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- kabrin kenarında oturdu, biz de beraberinde oturduk. Mezar kazıcısı toprak altından bir bacak veya kol kemiği çıkardı. Onu kırmak istedi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Onu kırman Senin onu ölü iken kırman, onu diri iken kırman gibidir. Lakin onu kabrin kenarında toprağa göm" buyurdu.

Ummü Seleme -radiyallahu anha- Validemiz'den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Günah hususunda ölünün kemiğini kırmak, onu diri iken kırmak gibidir." (Ibn-i Mace: 1617)

Cabir bin Abdullah -radiyallahu anh-den rivayet edilmiştir:

Tufeyl bin Amr ed-Devsî -radiyallahu anh- Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e gelerek "Ya Resulellah! Muhkem bir kal'aya ve muhafızların yanına gitmek ister misin?" demiş. (Cabir 'Cahiliye devrinde Devs kabilesine ait muhkem bir kal'a vardı." diyor.)

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buna razı olmamıştı. Çünkü Allah muhafızlığı Medine'li Ensar'a ayırmıştı.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Medine'ye hicret edince Tufeyl bin Amr -radiyallahu anh- de Medine'ye hicret etti. Onunla birlikte kavminden bir zat da hicret etti. Fakat Medine'de sıkıldılar. O zat hastalandı ve sabırsızlık ederek oklarını aldı, onlarla parmak eklerini kesti. Derken ellerinden kan fışkırmaya başladı, sonra da öldü.

Daha sonraki günlerde Tufeyl bin Amr -radiyallahu anh- onu rüyasında gördü. Kılık kıyafeti güzel olmasına rağmen elleri sarılı idi. Tufeyl

-radiya
ne yap
gamber
in yan
fet." d
yallahu
mış gö
"B
nımı bi
bını ve
Tu
yı Resu
lem- E
"A
feyle!"
Ay
"B
ğı diril
Ay
göster
gaflett
ölmüş
gildir.
Ha
retten,
makt
dan, d
ğı mü
malar
kurtar
Şel
All
len ha
hükme
ahiret
lırlar.
Eb
den ri
lah sal
dimiz
nız?"
Allah
dedile
leri g
"Peki
nildiği
"A
dir. Al
undan
dan öl
Hu
Na
hastar
den de
miş ol
bütün
hale e
Ka
Ayet-i
esas tu
zin zar
de sar
lık ya
gözet
Or

Kâfirûn Sûre-i Şerif'i (3)

Kâfirler (1)

Allah-u Teâlâ'nın varlığına, birliğine, O'nun yüce peygamberi Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'a inanmayan ve dinden olduğu kesin olan bir hükmü inkâr eden kimseye "**Kâfir**" denir. Aynı mânâda "**Münkir**" kelimesi de kullanılır.

Küfür; "**Gizlemek, örtmek**" mânâsına gelir. Nimet sahibinin verdiği nimeti tanımamak suretiyle örtmek veya nimet verene muhalefet olsun diye inkâr etmektir.

Kur'an-ı kerim'de müstakil olarak kâfirler için "**Kâfirûn**" Sûre-i celflesi olduğu gibi, ayrıca birçok Âyet-i kerime'lerde kâfirlerin durumu geniş ve açık olarak belirtilmiştir.

"Resul'üm! De ki: Ey kâfirler!" (Kâfirûn: 1)

Bu emri veren Allah-u Teâlâ'dır. Bu ilâhî emrin ilk olarak muhatabı Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz olmasına rağmen, aslında muhatap bütün müminlerdir. Çünkü müminlerin kâfirlere bu şekilde tavır almaları gerekmektedir. Kıyamete kadar bu düstur geçerlidir.

"Ey kâfirler!" hitabı sadece Kureyşliler veya Arabistan'daki kâfir ve müşrik Araplar değil; Muhammed Aleyhisselâm'ın risaletini reddeden bütün yahudiler, hıristiyanlar ve diğer kâfirlerdir.

"Ey kâfirler!" diye hitap etmek, bu gibi kimselere: "**Ey düşmanlar!**", "**Ey İslâm'a muhalefet edenler!**" diye hitap etmek gibidir. Onun için, bu şekilde hitap edildiğinde kişilerin vasıf ve sıfatları hedef alınmakta, "**Kâfir**" sıfatını taşıdıkları müddetçe bu Âyet-i kerime'nin şumulünde bulunmaktadırlar. Ölünceye kadar küfür karanlığında kalanlar hep bu sıfattadırlar. Düşmanlığı bırakarak iman edenler ise, artık bu:

"Ey kâfirler!" hitabının muhatabı olmaktan kurtulurlar, "**Ey müminler!**" hitabının şerefiyle müşerref olurlar.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"O zaman bakarsın ki seninle arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost gibi oluvermiştir." (Fussilet: 34)

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz azılı bir kâfir iken, iman nuru ile münevver olduktan sonra İslâm'ın en ön safında yerini aldı. Onun gibi daha niceleri de aynı şerefe, saâdet ve selâmete erdiler.

Ebu Cehil ve onun gibi olanlar ise küfürlerinde direterek, inkârlarını artırdıkça artırarak: "**Ey kâfirler!**" hitabının muhatabı olmaktan kurtulamadılar. Kıyamete kadar kâfir olarak anılacakları gibi, ahirette de

kâfirlerle bir ve beraber olacaklar, hak ettikleri cehennemde ebedi olarak kalmaktan kurtulamayacaklardır.

Onlara kendi memleketlerinde, ruhsat ve fırsat ellerinde olduğu halde böyle küçültücü, tahkir edici bir hitapla seslenilmesi gösteriyor ki, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz onlardan korunmuştur.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm

-Hicretin Dördüncü Yılı-

Beni Nadir Savaşı (2)

Allah-u Teâlâ yahudilerin ve münâfıkların aşırı telâştan dolayı korkak olduklarını, müslümanlarla savaşamayacaklarını, ancak kalelerinde korunmuş olduklarında savaşabileceklerini haber verdi.

"Onlar müstahkem şehirlerde veya duvarlar arkasında bulunmaksızın sizinle toplu halde savaşamazlar." (Haşr: 14)

O halde bir savaş olduğunda onlardan korkmamak, bu şekildeki zaafalarını bilip ona göre savaşmak gerekir.

"Kendi aralarındaki savaşları ise çetindir." (Haşr: 14)

Birbirleriyle çarpıştıkları zaman yiğitlik gösterirler. Müminlerin karşısına çıkacak olurlarsa yiğitlik gösteremezler.

Bir araya toplandıkları zaman, yiğitlik ve kahramanlık taslayarak lâf ederler, tehdit savururlar. Fakat siperler arkasından meydana çıkamazlar.

Diğer taraftan da, dahilî durumları çok perişandır, birbirleriyle boğuşur dururlar.

"Sen onları derli toplu sanırsın, halbuki kalpleri darmadağınaktır." (Haşr: 14)

Oysa ki onlar son derece ihtilâf içindedirler. Bir fikir etrafında toplanıp da gönül birliği ile hareket edemezler. Her biri başka arzu peşindedir. Böyle bir ordu dışarıdan ne kadar toplu ve kuvvetli görünürse görünsün, gerçekte o bir ordu değildir, bir kül yığını gibi hafif rüzgârla savrulacak kuru bir kalabalıktan ibarettir.

"Böyledir, çünkü onlar aklını kullanmayan bir topluluktur." (Haşr: 14)

Bu tefrika ve dağınıklık, Allah-u Teâlâ'nın emrini düşünebilecekleri bir akılları olmadığı içindir.

"(Bu yahudilerin durumu) kendilerinden az önce geçmiş ve yaptıklarının cezasını tatmış olanların durumu gibidir.

Onlara elem verici bir azap vardır." (Haşr: 15)

Sürgün olma ve zillete düşme hadisesinde Nadir oğulları'nın durumu, Bedir savaşı'nda esir düşen Mekke kâfirlerinin durumu gibidir. Bunlar da onların âkıbetlerine uğrayacaklardır. Bununla birlikte ahirette de onlara cehennem azabı vardır.

"Münâfıkların durumu şeytanın durumu gibidir. Çünkü şeytan insana: 'İnkâr et!' der. İnkâr edince de: 'Ben senden uzağım, ben âlemlerin Rabb'i olan Allah'tan korkarım.' der." (Haşr: 16)

Münâfıklar, şeytanın insanlara yaptığını yahudilere yapmaktadırlar. *"Müslümanlara karşı savaşın, biz sizin arkanızdayız!"* diyorlar, iş başa düşünce de sırt çeviriyorlar.

"İkisinin de âkıbeti cehennemdir. Her ikisi de içinde ebedî kalacaklardır.

İşte zâlimlerin cezası budur." (Haşr: 17)

Küfür ve nifak içinde yaşamak suretiyle nefislerine zulmetmiş olanlar, sonunda böyle şiddetli ve ebedi bir azaba uğratılacaklardır.

•

Hicretin dördüncü yılı, Rebiülevvel ayı idi. Resulullah Aleyhisselâm mescidde imam olarak Abdullah bin Ümmü Mektum -radiyallahu anh-i vekil olarak bırakıp Nadir oğulları yurduna doğru hareket etti. Müslümanlar Medine'ye iki mil mesafede bulunan yerleşim merkezine yürüyerek gittiler. Resulullah Aleyhisselâm merkep üzerinde idi. Sancağı Hazret-i Ali -radiyallahu anh- taşıyordu. İkinci namazlarını Nadir oğulları'nın bağ ve bahçeleri arasında kıldılar. Daha sonra Nadir oğulları yurdu çepeçevre kuşatıldı. Yahudiler bir yıllık yiyecek depo ettikleri için kalelerinin sağlamlığına güveniyorlardı.

Yatsı olunca Resulullah Aleyhisselâm Hazret-i Ali -radiyallahu anh- ile Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-i ordugâhta görevlendirerek üzerinde zırh olduğu halde on sahabisi ile Medine'ye hâne-i saâdetlerine döndü. Mücâhidler o gece orada sabahladılar ve tekbir getirdiler. Bilâl-i Habeşî -radiyallahu anh- sabah ezanını okudu. Resulullah Aleyhisselâm sahabileri ile erkenden gelip müslümanlara sabah namazı kıldırdı.

Resulullah Aleyhisselâm yahudilere:

"Medine'yi terkedip gidiniz!" diyerek son bir teklifte bulundu. Fakat onlar bu teklife yanaşmadılar. *"Ölüm bize senin teklif ettiğin şeyden daha kolaydır."* dediler.

Artık onlarla çarpışmaktan başka yol kalmamıştı. Mücâhidler ok ve taş yağmuru ile tazyik edip sıkıştırdılar. Kuşatma onbeş-yirmi gün sürdü.

Yahudiler kalelerden çıkıp çarpışmayı göze alamadıklarından, kuşatmanın bir hayli güç olacağı muhakkaktı. Resulullah Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'nın izniyle bir plân tatbik etti. En yakın yahudi ev ve kalelerini yıktırma, hurma ağaçlarını yakıp kesme emrini verdi. Böylece hem kalplerine korku ve dehşet salmak, hem de kaleden dışarı çıkıp çarpışmaya zorlamak istiyordu.

Mücâhidler evleri yıkmaya ve hurma ağaçlarını kesmeye başlayınca Nadir oğulları: *"Yâ Muhammed! Sen bizi yeryüzünde fesat çıkarmaktan men ediyorsun. Şimdi bu hurma ağaçlarını kesmek ve yakmak da ne oluyor?"* diyerek bağıştılar.

Hurma ağaçlarından bilhassa halkın meyvesini yemediği ağaçlar yakılmış ve kesilmişti. Yahudi kadınları Acve diye anılan iyi cins hurma ağaçlarının kesilmesine dayanamıyorlar, feryad edip yakalarını yırtıyorlardı.

Bu bağışmalar bir kısım müslümanları da tereddüde sevketti.

Bunun üzerine nâzil olan Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ müslümanların hurma ağaçlarını yakma ve kesme hadiselerinin hepsinin kendi emir ve iradesiyle olduğunu beyan buyurdu:

"Herhangi bir hurma ağacını kesmeniz ve gövdeleri üzerinde dimdik bırakmanız Allah'ın izniyle idi. Bir de yoldan çıkan fâsıkları rezil etmek içindi." (Haşr: 5)

Böyle bir tatbikat, savaşlarda uygulanan baskı türlerinden birisidir. Nadir oğulları o bölgeden sürülmek istemiyordu. Dolayısıyla bir kısım hurma ağaçlarının kesilip yakılması, onların yer ve yurtlarına bağlı kalmalarını sağlayan bağlarının kopmasına yardımcı bir savaş unsurudur.

Şayet savaşın kazanılması için tahribatın yapılması zorunlu ise yapmak câizdir.

Bu Âyet-i kerime ayrıca yahudileri kuşatma esnasında askeri harekâtı engelleyen bazı hurma ağaçlarının kesilmesine ve yakılmasına işaret etmektedir. Harekâta engel olmayan ağaçlara ise dokunulmamıştır.

Nadir oğulları münâfıklardan da, Kureyza oğulları yahudilerinden de bekledikleri yardımı göremeyince korkuya kapıldılar ve teslim olmaya mecbur oldular.

Resulullah Aleyhisselâm istekleri üzerine onlara eman verdi, hiçbirinin canına dokunmadı. Silâhlarından başka olan mallarından develerine yükleyebildikleri kadar eşya alarak çıkıp gitmelerine müsaade etti.

Nadir oğulları müslümanların yıkmadığı evlerini de kendi elleri ile yıktılar, müslümanlar oturmasınlar diye evlerinin direklerini devirdiler, tavanlarını göçürdüler, oturamaz hale getirdiler.

Sürüldüklerine üzülmeliklerini göstermek için kadınlar en kıymetli elbiselerini giyinmişler, altın ve gümüş ziynetlerini takınmışlardı. Defler ve düdüklükler çalarak büyük bir gösteri ile çekip gittiler. Bu cezayı yaptıkları entrikalara göre hafif bulmuşlar, cana minnet bilmişlerdi.

•

Onların bu durumları ile ilgili olarak nâzil olan Âyet-i kerime'lerinde Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"Göklerde ve yerde olanların hepsi Allah'ı tesbih etmektedir. O Azîz'dir, hükmünde hikmet sahibidir." (Haşr: 1)

Dilediğine izzet verir, dilediğini zelil eder. O'na karşı gelmek isteyenler sonunda mağlup ve zelil olurlar.

Bununla beraber O Hakim'dir, yaptığını hikmetle yapar.

"Ehl-i kitap'tan inkâr edenleri, ilk sürgünde yurtlarından çıkaran O'dur." (Haşr: 2)

Bu, yahudilerin toplu halde Arap yarımadasından çıkarıldıkları ilk sürgündür. Çünkü bundan önce böyle bir zillete düşmemişlerdi.

"Siz onların çıkacaklarını sanmamıştınız." (Haşr: 2)

Oldukça güçlü ve kuvvetli ve iyi savaşçı olmaları, kalelerinin sağlam, sayı ve kuvvetlerinin çok olması sebebiyle, bu şekilde zillet ve horluk içinde yurtlarından çıkacaklarını beklemiyordunuz.

Size ve sizin zannınıza kalsaydı çıkmayacaklardı. O halde onları siz çıkarmadınız...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (38)

Hikmet Arayan Süzülüp Geçer

Bir ihvan; "*Bu sene üçüncü defa Hacc'a gitsem!*" diye içinden geçiriyormuş. Manâda; üçüncü defa gidip gelmiş. Bir yoldaymış, aşağısı çok uçurum imiş aşağıya düşmüş ve birisi de kendisine silâh çekmiş ve çok korkmuş.

Efendi Hazretlerimiz'e rüyâyı arz ettiğinde mübarekler şöyle buyurdular:

"Efendim, nafîle ibadetlerin hepsi güzeldir. Hacc da çok güzeldir. Yalnız nafîle ibadetlerin fazileti içinde bir tehlike vardır. O gördüğünüz uçurumları size arz edelim:

Şu tehlike vardır ki; Medine-i Münevvere ulemâsından Süfyân-ı Sevrî Hazretleri bir arkadaşının Hacc ziyaretine gider. Arkadaşı ikram maksadıyla oğluna "*Evladım, geçen seneki değil de bu sene Hacc'tan getirdiğim tabağı getir*" der.

Süfyân-ı Sevrî Hazretleri; "***Eyvah!.. İkisinde birden yaktınız***" buyurur arkadaşına.

Bir kelime ile... Ne idi bu kelime? "*Geçen seneki değil de bu sene Hacc'tan getirdiğim tabağı getir.*"

Yani bir kelime ile iki defa Hacc'a gittiğini ifa etmesiyle riyâ giriyor, ikisinde birden sevabı yok oluyor.

Anlatabildik mi? Bu kadar incedir riyâ...

Nitekim Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyururlar:

"Riyâ; gece karanlığında kara kayanın üzerindeki siyah karıncadan da daha ince sızar."

İnsanı bu tehlikeden ancak Allah-u Teâlâ'nın nuru kurtarır, başkası kurtaramaz.

Riyâ bu kadar gizli girer ve insanın helâkına vesile olur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir diğer Hadis-i şeriflerinde ise şöyle buyuruyor:

"İbadetini riyâ ve dünyevî maksat ve hesaplardan hâlis et! O halde az bir amel senin için kâfidir." (Camius-sağir)

İhlâs her işin temelidir. İhlâs kaybolduğu zaman her şey kaybolur. Kalpte maraz oluşur. Böylece kişi tasarruf-u ilâhiden çıkar, kayar gider. Allah'ım cümlemizi muhafaza buyursun.

Biraz evvel de şu şu şu hareketler buyurdunuz. Bizim bu gibi hareketlerle ilgimiz olamaz. Bizim yolumuz hak yolu olma hasebiyle fenâ yoludur. Fâni olmak, hiç olmak ve olduğumuzu bilebilmek... Ki Hakk'ı bulabilmek için.

Şu halde bizim vazifemiz hiç olduğumuzu, yok olduğumuzu anlamaya gayret... Ondan sonraki olanlar Hazret-i Allah'ımızın bir lütfu olduğunu bilerek benimseyeceğiz. Benimsemediğimiz bir şeyi belki Hazret-i Allah bize lütfeder. Fakat benimsediğimizin hepsine riyâ girer ve uçar gider.

Ne demek istediğimizi anlatabildik mi efendim?

Nefsin benimsememesi hali husule geldikçe gidin. Fakat bu hâl gelmedikçe tehir edin. Ki tehlikeye düşmeyin."

•

"Efendim, Hicaz hayırlı bir yolculuktur. Fakat insan, hayat boyunca Hazret-i Allah'ın lütuf rızâsını tahsil etmek için hayırlı işlerde bulunursa, o rızâsına nâil olduğu yerdir onun Hicaz'ı... Yoksa; *"Hicaz'a gittim, Hacı oldum!"* Hayır, hayır, hayır.

Cenâb-ı Allah'ın râzı olduğu noktadan yürümelî. Daha doğrusu, insan O'nun yürütmesi ile yürür. Onun için insan daima şu duâyı yapması lâzım:

"Allah'ım şu mahlûkunu, değersiz ve basit mahlûkunu, râzı olduğun yerlerde yürüt..."

Bu duâyı insanın sık sık yapması lâzım.

Evvelâ kendisinin değersiz olduğunu, bildirilmesi için bilgi lâzım. İnsan hep kendini hâlâ bir şey zannediyor, hayır. Kendisi o kadar basittir, o kadar âcizdir, o kadar günahkârdır ki; bu kadar dalâlet içersinde kendisinde fazilet toplamak... Bunlar yersiz şeydir.

Bir insan evvelâ kendisinin; basit, değersiz, günahkâr olduğunu bilmesi gerek. Bu bilgi ancak Hakk'tan gelir.

Mamafih bu dediğimiz Fenâfillâh'tadır. Fenâfillâh'tadır bu bilgi... Ondan evvel bu bilgi insanda tam manasıyla husule gelmez. Gelir de zanla gelir.

Bu bakımdan bilinmesi lâzım gelen, insanın kendi değersizliğidir. Ondan sonra bu değersizliği muhafaza etmekle Rızâ-i Bâri'yi tahsil için gayret sarfetmeli. Bu... Hacc bu...

Ondan sonra Hazret-i Allah onu Hacc'ta yürütür, dilediği yerde de yürütür. O ayrı. Gâye Rızâ-i Bâri...

Gitmek, gitmemek mevzu olmamalı.

Git, git... Gel, gel... Budur. Yoksa *"Ben gittim, ben geldim, ben oldum..."* Hayır, hayır, hayır... Bunlar değil.

Giderek değildir Hakk yolunda icraat..."

•

"Bir insan bir işini veyahut hayatını Hakk'a havale eder de müdahale ederse, öz akıl sahipleri için çok utanç bir haldir. Neden? Hem Hakk'a havale eder hem de işe müdahale ederse, Hakk'a itimat

etmemiş; kendi nefesine daha güzel güvendiğinden ve işe teşebbüs ettiğinden, orada büyük bir hataya gerçekten düşmüş olur.

Ya insan nefis putuna dayansın, veyahut Allah'ına dayansın.

Çünkü İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri onun için buyururlar:

"Tabii ölümden evvel ölülmeyince Kuds âlemine çıkılmaz. Kuds âlemine çıkmayan dünya mabudlarına, nefsin putlarına tapmaktan kurtulamaz."

Demek ki oradaki müdahale nefsin müdahalesidir. Halbuki o nefsin müdahalesine uymak, puta tapmak kadar tehlikelidir.

Bu bakımdan insana gerekir ki, ahlâk-ı zemimelerden muhakkak sıyrılmalı... Ahlâk-ı zemimelerden sıyrılmadıkça, Ahlâk-ı hamide ile mütehallik olunmaz. Ahlâk-ı hamide ile mütehallik olmayan insanında icraatı nefis-i emmare üzerinedir. O ise sıfat-ı hayvânî olduğu için, elinden geldiği kadar kötülük düşünür ve yapar. Sonra, geri kalan kısmını da güya ibadetle geçirir."

•

"Bir kimse bütün işini Hakk'a havale ettikten sonra, mahlûka iltica ederse bu şirk olur."

•

"Sen Hakk'tan ayrılma da, Hakk nasıl isterse öyle olsun."

•

"İşlerini Hakk'a havale eden insanlar hayat boyunca hiç darlığa düşmezler; Hakk'tan gelene râzı olurlar, Hakk da bunlardan râzı olur."

•

"İnsanlar kendine gelmedikçe, Taksimât-ı İlâhiye'den hep şikayetçidir. Hep isyan... Buna isyan denir. Râzı olmayandan Hazret-i Allah da râzı olmaz. Râzı olandan râzı olur. Râzı olan pek az."

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Cenâb-ı Hakk'ın taksimine râzı olan kimse, kalp zenginliğine râzı olur."

•

"Arzu edildiği gibi olmadıkça mürid yol alamaz. Kendi arzuları gibi olsun istiyorlar."

•

"Maksat, hikmet ordusuna asker olmak. Bunda bir hayır varmış deyince şeytanın iğvası kayar."

•

"Her şeyde hikmet arayan süzülüp geçer, sebepleri arayanlar takılıp kalırlar."

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, İbn-i Mes'ud -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Allah'tan ötürü birbirlerine sevgisi olanlar, kırmızı yakuttan bir kule üzerinde bulunurlar. O kulenin üzerinde yetmiş bin köşk mevcuttur. Onlar yukarıdan cennete baktıklarında yüzlerinin ışığı, güneşin dünyaya verdiği ışık gibi olur. Cennet ehli; 'Haydi onları seyredelim!' diye seyre çıkarlar. Onların üzerlerinde yeşil sündüsten elbiseler ve alınlarında da; 'Bunlar Allah uğrunda birbirini sevenlerdir!' diye yazılır." (Ramuz el Hadis)

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM **-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN** **"HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ** **BEYAN ve İFŞAATLARI (161)**

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî
-kuddise sırruh- (9)

"ANKÂ-İ MUĞRİB FÎ MA'RİFETİ HATMÜ'L-EVLIYÂ ve ŞEMSÜ'L-MAĞRİB" KİTABI

Rehin Tutulmanın ve Misak Alınmasının Buna Nispeti:

Onun zikriyle ilgili şeyleri işittiğim vakit, bu kudsiyet nebzesine kayıtlanma hususunda beni azmettiren, bundan önce vâir olan üzerimdeki perde gözümü gözükmeye başladı ve benden ahid alındı. Onu kabartıp öne çıkararak harâretlerinden sıyrılıp çıkamadım; saplandığım için artık ne tebessüm edebildim, ne de onu zayıflatıp başka bir yere geçebildim. Nihayet dedi ki: "O senin elinde rehindir, meşakkat ve güçlükler sakın seni ümitsizliğe düşürmesin; ona tutun, ondan sakın çıkma! Yoksa iflâs edersin! Bu gizli sırrı ve hatm olunmuş mühürlü kitabı ifşâ hususunda, ifşâ edileni açıklamayıp gizli tutarak benim işime teveccüh et! Tenbîh için bildir ve dilini hareket ettir!"

Bu gayretle onun işine mülâkî olduğumda, ahde vefa için bana lâzım olan bu akit (sözleşme) altında ancak dehâlet edebildim. İşte o andan beri ben ebedîleştim ve defalarca kez ondan dönüp ferâgat ettim. Sen de yalnızca beni anla ve işit!

[17a] Onu hiç kımıldamadan nasıl gizleyebilir, yahut ben işi gizlemeye nereden başlayabilirdim; nazmım ve nesrimden başka bir yerde onu, kendimden başkalarına nasıl intikâl ettirebilirdim?

Şiir:

[20] *Sırrı anla, ama sakın kıpırdanma*

Onun sırrına öfke duyup zorlama

Ona başladın mı ona karşı sabret

Vakti gelinceye kadar onu ketm et

Kimin kalbi böyle ise uyanıktır

Batnından hikmeti taleple uğraşır

Bizim işaretimiz üzere durur

Karmaşa bizimle çözüme kavuşur

Ona dâir vârid ve sâdir olanı dile getirmemiz için emr-i İlâhî olmazsa, biz ancak ikâmet edeni kuvvetlendirir ve sefer edeni ziyâdeleştiririz. Lâkin kıdem hususunda öne geçirilmiş olanı da kalem yazmadan duramaz. O, Allah'ın kendisini bu kâinattaki rûhâniyyetlerin mahalli kılması sebebiyle **"Eşrefü'l-insan"**; yani **"En şerefli insan"**dır. Nitekim Allah Sübhânehû, en kâmil numuneyi de onu vârettiği zaman başlatmıştır. Kefil olan ancak Allah'tır.

"Yolun doğrusunu göstermek ancak Allah'a âittir. O dileseydi hepinizi hidâyete erdirirdi!" (Nahl: 9)

Seçkinliğin Duruşunun ve İhlâsın Sonucunun Buna Nispeti:

Bu iş meydana geldiği vakit, şayet onu gözüyle müşâhadesine göre söyleyenin yanında bulunulursa; ona sıdk da, acziyet de müdâhale eder. İşitme doğruluğuyla kesinleşmiş olunca da, bu haber ancak kat'î bir icâzla, ya da onun kalbini aydınlatacak bir hüsn-ü zan nûruyla teyîd görebilir.

Bunun içindir ki İmam Ebu Yezîd (el-Bistâmî), Mûsâ ed-Debîlî'ye şöyle söylemiştir:

"Herhangi bir mümin bu yolun ehlinin kelâmına, hastalığına göre bir iddiâda bulunarak karşılık verir. Fakat sâdik bir mümin için, onları söndürecek birtakım delillerle değil, ancak hüsn-i zan yoluyla; sâdikla beraberliğe dair bir iştirak hasıl olur."

İşte halkın yanında iş bu nispetle meydana gelince, onlar Allah katındaki en ulu nasibin amelinden perdelenirler; biz de onların üzerindeki rahmeti onlara gizli bırakır ve onları **[17b]** onların mezhepleriyle beraberlikten geri çekeriz.

Kendisini yok saymalarından ve kaçıp uzaklaşmalarından korkularak, cumhura Nübüvvet'in ancak akıllarının taşımaya güç yetirebileceği kadarı izhâr edilmiştir. Dolayısıyla Muhbir-i Sâdik'ın yanlanlanması hakkında vâki olanlar da, Ashâb'ından olan selef-i sâlih'in'den bu İlâhî sünûhâta dair cârî olanlar da, onların alıkonuluşlarıyla ilgili olan bu misallerle çözülebilir. Heybet makamından nâzil olanlar izâh etme makamına kadar ulaşır, Şeyh'inin izâh ettiği ve başkalaşmaya sahip olan kimseyi O'na davet eder. Zâhiri mevhum, bâtını ise şaşkınlık olduğu için, yine de onun aslını ona sezdirmezler. Zâhirleri hakkındaki birtakım muâmeleler nedeniyle onlar, onlardan perdelenir; onunla ilgili olarak meydana getirilip, onlara hâsıl kılınan ilimleri ve sırları gizlerler. Umûmun yanında geçerli olmayan işleriyle Allah'ın kendilerinden râzı olduğunu haber verip, onunla perde arkasından bir de hitapta bulunurlar.

Nitekim Ebu Hureyre:

"Ben onu açıklasaydım, benim şu boğazım kesilirdi." buyurmuştur.

İbn-i Abbas ise "Tefsîr"inde şöyle söylemiştir:

[21] **"Eğer onu tefsir etseydim; sizin içinizde, taşlanması gereken bir kâfir olurum."**

Zira görünmeyen hakikatler gösterildiği vakit, bazı kalplerin mertebelerinin üzerinde olur. Onlar kendilerince; müşâhade bilgisinin, Nebvî vârislerin muhafaza ettiği zevkin ve mülâhaza edilen ulvî makamın fevkindeki kimsenin işini ele alırlar. Onunla ilgili haberler hakkında birtakım işaretler verilince de, telkin edildiği an kapkaranlık bir çekişme ve ihtilafa düşerler. Zira kendisine gizli tutulan bir ilmi tahsil eden kimse, o an zorlanarak onu idrâkin dışında kalır.

Halbuki biz bu mecmuânın içine yerleştirdiğimiz ve bu kâbilden olan, onun benzeri bu ilimleri ortaya koyduğumuz vakit; bize göre onun, Cebrâil'in, Mele-i alâ'nın ve kâbil her sınıfın tefrikinden sonraki sahihliğine göre ilkâ edilmedikçe ortaya konulması sahîh olmaz ve onun sırlarını keşfettirecek olan perde de kalkmaz. Zira biz onunla ilgili olan her şeyi, peşin basîret sahibi bir gözle açığa çıkarmışızdır. **[18a]** Hiç şüphe yok ki o, Rûhu'l-emîn'in ilkâ ettiklerinden ve Sidre-i muntehâ'dan yürütülüp gelenlerden meydana gelmiştir. Tâyin ve temkinle ilgili olarak ilkâ edilenlerin bir kısmı da, Heybet satvetiyle zevâle ermeyip Üns rahmetiyle inzâl buyurulan, "Üns"e kadar erişen "Münâcaat hazîresi"nden gelmiş; Nazar ehli'nin gönül gözlerinin kudretiyle, ondan izhâr edilmiştir. Onlardan kimi anlayış ve güveni gerçekleştirir; kimileri de nazar sahiplerinin meydanında onu açıklığa erişir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (94)

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- (7)

**Hâtemü'l-Evliyâ ve Kur'an İhvanının
Hazret-i Mehdi ve Kılıç İhvanına Nispeti:**

"Hâtemü'l-velâye" ile ıslahat başladı. Birinci ıslahat nûrla, "Hâtem'lik"le olacak. Mehdi Hazretleri kılıçla ıslahat yapacağı gibi, İsâ Aleyhisselâm da müslümanlarla hıristiyanlar arasında hakemlik yapacak ve Deccal'i öldürecek.

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Fütûhâtü'l-Mekkiye"**sinde, Hâtemü'l-evliyâ'nın ve ihvânının Hazret-i Kur'an'ın hükmüyle yürüyeceklerine ve onu değiştirmek isteyenlerle mücâdele edeceklerine dair açık bir işaret vererek, onun vazifesi ile Hazret-i Mehdi'nin vazifesi arasındaki bağı gözler önüne sermiştir:

"Hatmü'l-velâyeti'l-Muhammediyye, O'nun hükmünün vâki' olmasıyla, kendi zamânından sonra Allah'ı bilen birinin yapamayacağı bir biçimde yaratılanları Allah ile bilir. O ve Kur'an ihvanı, tıpkı Mehdi ve kılıç ihvanı gibidir." ("Fütühâtü'l-Mekkiyye", c. 6, s. 67, Beyrut, 1994)

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri burada Hâtemü'l-evliyâ'nın ihvânını "Kur'an ihvanı" olarak vasıflandırmıştır. Bu ise onun ve ihvanının Kur'an âyetleriyle, yani Ahkâm-ı İllâhî ile iş ve icraat yapacağına delâlet eder. Onun kalemle yürüttüğü bu mücadeleyi Mehdi kılıçla devam ettirecek; yani o kalemle yürüdü, Mehdi kılıçla yürüyecek. Hazret bu beyanları ile iki vazifeyi birleştirmiş, mütemmim hâle getirmiş oluyor.

Bunun delilini mi istiyorsunuz?

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Risâle fi Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye"** adlı eserinin son satırlarında bu vazifeye bizzat işâret etmiş; Hâtemü'l-veli'nin Allah tarafından verilmiş mânevî bir kılıca sahip olduğuna dikkati çekerek, onu "Din kâfirleri"ne galip getirecek olan bu kılıcın "Kalem"inden başka bir şey olmadığını haber vermiştir:

"Bil ki, onun alâmetlerinden birisi de; onun kılıcının, mukâbele ettiğinde kendisini gâlip getiren 'kalem'i olmasıdır."

Peygamber Aleyhisselâm kâfirlere kendi kılıcıyla vurup onları öldürürdü; Hâtemü'l-veli de onlara bâtında kendi kalemiyle vurur ve onları helâk eder. Böylelikle Allah onu, Zât'ıyla mukâbelede bulunan bir 'kılıç' kılar.

Allah-u Teâlâ'nın kılıcı ikidir:

'Din kılıcı' ki, Muhammed Aleyhisselâm'ın izinde bulunmaktır. O kılıç, din ehlinin kendisiyle ayakta durduğu; şirk, şek (şüphe) ve tahmin ehlinin boyunlarının kendisiyle vurulduğu kılıçtır.

'Yakîn kılıcı' ise 'Kibriyâ kılıcı'dır ki; Kudsi ruh'tan sür'atle 'Hâtemü'l-evliyâ'ya ulaşır. Bu kılıç ise; 'Temkîn ehli'nin kendisiyle ayakta durduğu, alâkaların ve mel'un (şeytan)ın vesveselerinin kendisiyle kesilip koptuğu, din kâfirlerinin ruhlarının Zât'ıyla katlolunduğu bir kılıçtır.

Yakınlığın incelikleriyle onlardan sıyrılıp çıkarılan mü'minlerin ruhlarının cemaati içinde Allah, onları katlettiği din kılıcını Hâtemü'l-enbiyâ'ya has kılmış ve şeytanın nüfuzundan selâmete erişen Yakîn erbâbı'na mîras bırakmıştır." ("Risâle fi Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye", Süleymâniye Kütüphânesi, Ayasofya, nr.: 2058, vr. 207^b)

Nitekim fakir bundan seneler evvel, daha bu ifşaatların hiçbiri yokken şöyle demiştik: "Bize kalemle mücâdele verilmiş, Hazret-i Mehdi'ye ise kılıç ile biçerek ifsâdı kaldırma verilse gerek." Bu zâtların bu ifşaatları yıllar sonra bizim bu sözümüzü tasdik etmiş oluyor.

Dikkat ederseniz Hazret, onun "din kâfirlerini bâtında kendi kalemiyle vurup helâk edeceğini" beyan buyuruyor. Onun vazifesi bâtını, Mehdi Hazretleri'ninki ise zâhirdir. Çünkü o Resulullah'ın "Velâyet"ine vâris olarak gelmişti, o ise "Nübüvvet"ine vâris olarak gönderilecek. Bu vazifenin, bâtında gizli olan "İlmullah"a dayandığı daha önce çok defa size arzedilmişti, şimdi tasdikini bizzat bu zâttan işitiyorsunuz.

Allah-u Teâlâ'nın onu **"Zât'ıyla mukâbelede bulunan bir kılıç"** kılmasının mânâsı; kendisini göstermemek için fakiri ileriye sürmüş, dışarıdan bakınca o vurmuş gibi gözüküyor. Oysa kalemi veren de, kılıcı vuran da O'dur. O'nun vuruşu olduğu için hiç kimse de cevap veremiyor, onun karşısında hiç kimse duramıyor.

Niçin? O desteklediği için...

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruhla takviye edip desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri onun kalemle mücâdele edeceğini beyan buyurduğu gibi; herhangi bir dalâlet ehline mukâbele ettiğinde bir "kılıç" mesâbesindeki bu "kalem"le, "din kâfirleri"ne her defâsında gâlip geleceğini de açıkça ifşâ ediyor.

Gerek Şeyhü'l-Ekber -kuddise sırruh- Hazretleri'nin, gerekse Sa'deddîn Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin yukarıdaki ifşaatlarından; bu ilmin O'ndan geldiği, bu vazifeyi O'nun tevdi ettiği, bütün bu icraatların O'nun emriyle husûle geldiği meydana çıkmış oluyor.

Burada Hazret-i Allah'ın buyurduğu ve duyurduğu şu Âyet-i kerime tecelli eder:

"Ben ve peygamberlerim elbette galip geleceğiz" (Mücâdele: 21)

İlim O'nun ilmidir, kalem O'nun kalemidir; mahlûka âit hiçbir şey yoktur.

Hakim et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Âhir zamanda Mehdi yokken, henüz yaklaştırılıp seçilmemişken; aradaki boşlukta, Hâtemü'l-velâye'den başka adaleti (hakkâniyeti) ayakta tutacak kimse olmaz." buyurmuşlardır.

Hâtemü'l-Velâye'nin Dayandığı Üç Temel Esas:

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri eserdeki **"Hatmü'l-Evliyâ'nın Tâyini Hakkındaki Haberleri Tamamlayan Nükte"** adını taşıyan bâbda; Hâtemü'l-evliyâ'nın işlerine mülâki olanların bu sözlerini çok iyi anlayacağını, bu hususta hastalığı artan kimselerin ise hasta kulağıyla hiçbir şeyi duyamayacağını beyân etmiş; bu zâtlarla ilgili işaretlerin ancak Kur'an-ı kerim'le, Hadis-i şerif'lerle ve bu iki kaynaktan ilham alarak nazarda bulunan velîlerin sözleriyle çözülebileceğini ifâde etmiştir:

"O'nun (Hatmü'l-evliyâ'nın) ilim ve taatinin zenginliğine işâret eden kimse işâret ettiği vakit; daha önceki şerefli nüktede zikri geçen, onun en ulu nesepten oluşunu bilen kimse bilir, bilmeyen kimse bilmez. O da öyle bir kimsedir ki; işlere mülâkî olmuş ve gönlü açılmıştır, bu nüktenin tâyini sâyesinde de ondan haberdâr olur. O'na yetişmek artık ona, tıpkı saat (kıyâmet) gibi gelir. Bu hususta hastalığı bol olan kimsenin ise, onunla ilgili olarak kulağı da hastadır; buna rağmen onu diline dolamaktan da aslâ geri durmaz!

Halbuki onunla ilgisi bulunan bir kimse, bu 'Hatm' hakkında; gerek Allah-u Teâlâ'nın Kitab'ında zikretmiş olduğu sırlardan, gerek Peygamber Aleyhisselâm'dan onun hakkında vârid olan haberlerden; gerekse Azîz Kitab'a dayanarak, onun makamları ve âlâmetleri ile ilgili olarak zikredilenlerle ve isimleri ve sıfatları hakkında geniş biçimde izâh edilenlerle meydana gelen işten, (onu) kuvvetli bir biçimde çözebilir." ("Ankâ-i Mugrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ' ve Şemsü'l-Mağrib", s. 71, bas.: Mısır, 1954)

Buradan açıkça anlaşılıyor ki, **"Hatemiyyet"** meselesi Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle sâbit bir meseledir. Dolayısıyla bu mevzu ancak, bu Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerden ilham alarak; doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın bildirmesi ve ilhâmı ile konuşan Evliyâ-i kirâm Hazerâtı'nın çözebileceği bir esrâr-ı ilâhî'dir. Bu esrâr-ı ilâhî'yi diline dolayan kalbi ve kulağı hasta kimselerin iddiaları ise tamamen boş ve yersizdir.

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

MARİFETULLAH EHLİ ve MARİFETULLAH İLMİ (4)

Kalbin Lezzeti Marifetullah'tır:

Her âzânın hoşlandığı, zevk ve lezzet aldığı şeyler vardır. Gözün lezzeti güzel şeyleri görmek, kulağın lezzeti istediği şeyleri duymak, şehvetinki yemek-içmek, mukarenet, düşmanına galip gelmek gibi şeylerdir.

Kalbin lezzeti ise her şeyin hakikatını bilmektir, bu da marifetullahtır. Marifetullah yolunda ne kadar ilerlerse o nisbette lezzet alır. Kâinatın Hâlik'ı ve mutasarrıfı olan Allah-u Teâlâ'nın zât ve sıfatına, esrar ve hikmetine, âsâr ve sanatına, izzet ve kudretine taalluk eden marifetten daha lezzetli; O'na yakın olmak, O'nu tanımak şeref ve saâdetinden daha büyük ne olabilir?

Kalp, Allah-u Teâlâ'nın cemâlini müşâhede için halkolunmuştur. Bunun içindir ki kalbin saâdeti muhabbet ve marifetullahtır. En güzel ve en devamlı olan budur. Marifetullah ehli Allah-u Teâlâ'yı canlarından, mallarından, uzuvlarından, evlâd-ü ıyâlınden ziyade severler. Çünkü dünya hayaldir, ne ki varsa seriüz-zevâldir, muhabbet etmeye değmez.

Kalp ölümle fenâ bulmadığı için ebedîdir. Ölümden sonra kınından çıkan kılıç gibi daha da kuvvetlenir. Karanlıktan ışığa çıkar ve Cemâlullah'ı müşâhede imkânı daha ziyade olur. Bunun içindir ki, tasavvuf yolu insanı ebedî saâdete erdiren en kestirme ve en doğru yoldur.

•

İnsan kendi varlığını yok ederse Hakk'a ulaşır. Yani kişi kendini yok etmekle, zaten içinde var olan Hazret-i Allah ortaya çıkmış olur.

Sen varsın O yok, O var sen yoksun.

Misafirin gelmesi kalp sarayının temizlenmesine bağlıdır. Fuad gözü yani kalp kapısı aralanırsa bazı sırlar tecelli eder.

Nimet-i ilâhiye temiz kalplerde tecelli eder. Kalpler kapılara benzer. Kap su ile dolu buldukça hava giremez. Kalpler de mâsiva ile meşgul oldukça marifet hâsıl olmaz. Kalpte iki kapı vardır. Birisi dahile yani melekût âlemine, diğeri harice yani beş hislere açılır.

Kalbin dış âlemlerle temasını sağlayan ve dış âleme tanıtan beş duyu organıdır. Bu dünyaya ait tad ve lezzetler kalpten çıkarıldığı anda kalbe doğru gayb âlemi açılır ve hakikat görülür. Çünkü kalbin her iki âleme yönelip ikisini birlikte bilmesi mümkündür. Bir tarafı kapalı olduğu için aynada görüntü meydana geldiği gibi, kalp de Hakk'tan gayri olan şeylere kapalı olduğu zaman ona gayb âlemi açılır. Esrar-ı ilâhiye zuhur eder. Çünkü bu görülen âlem değersizdir ve Allah-u Teâlâ'dan çok uzaktır. Eğer gönül bu âleme tamamen çevrilip gayb âlemi terk edilirse, o kimse insan suretinde hayvan olur. Böyle insanların çok yiyip-içtiklerini, çok uyduklarını, öfke ve şehvetlerinin esiri olduklarını görürsünüz. Gönül gayb âlemine dönüp ona bağlanırsa, o kimse Allah yoluna sülûk eder, meleklerin vasıflarını kazanır, emaneti taşımaya yaraşır bir kimse olur.

Kalpten murad; marifetullah ve ruhtur. Kalp, ilim ve irade ile teçhiz edilmiştir.

Bir kalp vardır, et parçasıdır, maddi hastalıklara dıçar olur. Mânevi kalpte ise ahlâk-ı zemime ile hastalık hasil olur.

Kalp bir et parçası olmasına rağmen, içi ilâhidir. Allah'ı bilme ve sevme makamıdır. Kalbin büyük şanı ve fazileti bu özelliğindedir.

Kalbin ıslahı çok mühimdir, çünkü bütün azalar onun emrindedir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"İyi bilin ki insanda bir et parçası vardır, o iyi olursa bütün ceset iyi olur. O bozulursa bütün ceset ifsad olur. O et parçası kalptir." (Buhârî)

Kötülüklerden ve günahlardan uzaklaşan bir kalp saâdete erip felâh bulduğu, Allah katında makbul olduğu gibi; mâsiyetlere daldığı zaman, şehvet ve lezzetlere dalıp hayvanî sıfatlarla örtüldüğü zaman, o nispette Allah'tan uzaklaşır.

Bir Hadis-i şerif'te de şöyle buyuruluyor:

"Kalp bir hükümdardır ve kalbin askerleri vardır. Eğer hükümdar bozulursa askerler de bozulur, iyi olursa askerler de iyi olur." (C. Sağır)

Kalp nurlandığı zaman nûru bütün uzuvlara dağılır, uzuvlardan sadır olan kötülüklerin kaynağı ise yine kalptir.

İrfan ehlinin kalbi, Allah-u Teâlâ'nın evidir, feyz ve keremin yeşerip geliştiği bir bahçedir. İlâhi güzelliği aksettiren bir ayna, O'nun ilim ve irfanının bir hazinesi, lütuf ve ihsanının bir denizidir.

Kalbin bu özelliğini bilen kişi, nefsinin ve Allah'ını bilmesi için zikrullah ve ibadetlerle gönlünü temizler ve cilâlar. Böylece ilâhi güzelliğin aksetmesini sağlar.

İşte bundan sonradır ki:

1.Gönül açıklığı Allah-u Teâlâ'nın kudretini duyup güzelliğini seyreder.

2.Kalp, sevinç ve elemi unutarak görünmez âlemde uçmaya başlar.

3.Allah-u Teâlâ'nın lütfuna kavuşan kalp gözü, sevinç ve aşkı ile dolar, cemâlini görür. Zaman ve mekândan çıkarak gerçek makama yükselir. Peygamberler meclisine girer, ebedî huzur ve saâdete erişir.

Allah-u Teâlâ'nın öyle veli kulları vardır ki, bedenleri dünyadadır amma, kalpleri arşın altındadır. Kalpleri Arşurrahman'ın altında olması, dünyada Allah-u Teâlâ'nın sırlarının kalbe tecelli etmesindedir.

Nitekim Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz:

"Kalbim, Rabbimin nuru ile Rabbimi gördü." buyurmuştur.

Kalp, Cemâl sıfatının tecellisine bir aynadır. Sıfatların tecellisi, fuad yani kalp gözü ile görülür.

"Fuad yani kalp, gördüğünü yalanlamadı." Âyet-i kerime'si bu mânâyı teyid etmektedir. (Necm: 11)

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz de:

"Görmediğim Allah'a ibadet etmem." buyuruyor.

Bunlar hep ayrı tecelliyattır. Bunların cümlesi Allah-u Teâlâ'nın sıfatlarının müşahedesindedir. Cama güneşin vurması gibidir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

Zekât Verilmesi Gereken Mallar

Mühim Bir Husus:

Zekât verilecek malın hem borçtan, hem de sahibinin aslî ihtiyaçlarından artmış olması şarttır.

Aslî ihtiyaçların başında orta halli bir mesken gelmektedir. Aynı zamanda âile fertlerinden bakmakla yükümlü olduğu kimselerin bir yıllık nafakası olması gerekir.

Elinde bulunan altını veya hazır parası nisap miktarına ulaşırsa bile, başını sokacak orta halli bir evi ve bir yıllık nafakası olmayan bir kimseye zekât farz değildir.

Bu neye benzer?

Suyu bulunan bir yolcu, yolda susuz kalabileceğini hesaba katarak, suyunu kullanmayıp teyemmüm etmektedir. Böyle bir durumda su yok hükmünde olduğu için teyemmüm câizdir.

Bunun gibi, bir kimsenin aslî ihtiyaçlarına sarfedilmek üzere nisab miktarının üstünde parası olsa bile yok hükmündedir.

Meselâ bir kimsenin kırk koyunu olunca birini zekât olarak vermesi gerekiyor. Otuz dokuz olunca, arada bir fark olmasına rağmen zekât düşmüyor.

Çünkü Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Allah sizin için kolaylık ister, güçlük istemez." buyuruyor. (Bakara: 185)

Allah-u Teâlâ hiç kimseye takatinin dışında bir yük yüklememektedir.

C) Zekât Verilmesi Gereken Mallar:

Altın, Gümüş, Nakit Para:

Nisap miktarındaki altın ve gümüşten, ticaret niyet edilsin veya edilmesin zekât vermek farzdır.

Altının zekât nisabı 20 miskal,

Gümüşün zekât nisabı ise 200 dirhemdir.

Bugünkü ölçüye göre 20 şer'i miskal 80.18 gram, 200 şer'i dirhem ise 561.2 gramdır.

Şu halde borcundan ve aslı ihtiyaçlarından fazla olarak 80.18 gram altını veya 561.2 gram gümüşü, yahut bunlardan birinin karşılığı parası olan bir kimse dinen zengin sayılır ve üzerinden bir sene geçmişse zekât vermekle mükelleftir.

Altın, gümüş ve parada zekât nispeti kırkta bir yâni yüzde ikibuçuktur.

Her 20 miskal altında yarım miskal (1/40), her 200 dirhem gümüşte 5 dirhem (1/40) zekât verilir.

Altın ve gümüşün antika değerleri göz önüne alınmayıp, tartılarına göre değerlendirilir.

İtibar kıymete değil tartıyadır.

Ticari muâmelâtta kullanılan ve tedavülde olan banknot paraların kıymeti üzerinden zekât verilir.

Çünkü zamanımızda altın ve gümüş paralar tedavülden kalkmıştır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ASHÂB-I KİRAM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz." (Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (7)

Hilye:

Uzuna yakın boylu, hafif sarıya meyyal ak tenli, gür saçlı, seyrek ve ak sakallı, açık alınlı, çukurca gözlü, keskin bakışlı idi. Yaşlandığında vücudu hafifçe öne doğru eğilmişti. Güler ve sevimli bir siması vardı.

Çok merhametli idi, Bilâl-i Habeşi -radiyallahu anh- Hazretleri'ni kölelikten ve gördüğü işkencelerden o kurtarmıştır.

Yine bir gün yolda giderken birbirlerine sarılmış ağlayan iki kız çocuğuna rastlar. Niye ağladıklarını sorduğunda; köle olarak birinin Irak, diğerinin Yemen tarafına satıldıklarını öğrendiğinde hemen parasını ödeyip azât etmiş ve sonra da iki kimseyle evlendirmiş, hatta masraflarını da karşılamıştır.

Ashâb-ı Kiram'ın En Üstünü:

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz vefatı ile neticelenen hastalığı sırasında mihraba yalnız onun geçirilmesini emretmiş, diğer taraftan da:

"Ebu Bekir'in kapısından başka, mescide açılan bütün kapıları kapatınız." buyurmuştur. (Buhârî)

Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri bu Hadis-i şerif'e; **"Ebu Bekir'in yolunu kıyamete kadar bâki kı." mânâsını vermiştir.**

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri buyururlar ki:

"Bu yüksek yol, Sıddîk-ı Ekber -radiyallahu anh-den gelmektedir. Kendisi peygamberlerden sonra bütün insanların en üstünüdür." (221. Mektup)

"Ashâb-ı kiram, kendileri arasında en üstün olarak Ebu Bekir -radiyallahu anh- üzerinde ittifak etmişlerdir."

Ashâb-ı kiram üzerindeki bilgisi en kuvvetli olan İmâm-ı Şâfiî -rahmetullahi aleyh- der ki "Fahr-i Âlem -sallallahu aleyhi ve sellem- ahireti şerefliendirdiği zaman Ashâb-ı kiram pek muzdar kaldı. Semâ altında Ebu Bekir -radiyallahu anh-den daha üstün birisini bulamadılar. Onu halife yapıp emrine girdiler."

"Bu söz onun Ashâb-ı kiram'ın en üstünü olduğunda icmâ-ı ümmet bulunduğunu göstermektedir. İcmâ-ı ümmet ise senettir, şüphe edilmemesi gerekir." (59. Mektup)

"Bir kimse Hazret-i Ali -radiyallahu anh-i bile Hazret-i Ebu Bekir'den daha yüksek bilse, ehl-i sünnet vel-cemaat dairesinden ayrılmış olur." (202. Mektup)

•

Cübeyr bin Mutim -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in yanına gelip dönen bir kadına tekrar gelmesini emredince kadın:

"Gelip de sizi bulamazsam ne yapayım?" diye sordu.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdu ki:

"Beni bulamazsan Ebu Bekir'e müracaat et!" (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1485)

Bu Hadis-i şerif, kendisinden sonra Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-in halife olacağını bildiren bir mucizedir.

Diğer bir Hadis-i şeriflerinde ise şöyle buyuruyorlar:

"İlmiyle âmil olan âlimin diğer insanlar üzerine olan fazilet ve üstünlüğü, Ebu Bekir'in ümmetim üzerine olan üstünlüğü gibidir." (Münâvî)

"Kürdistan"

***"Sözü bilen kişinin, yüzünü ak ede bir söz
Sözü pişirip diyenin işini sağ ede bir söz"
(Yunus Emre -kuddise sırruh-)***

Başbakan'ın Barzani ile Diyarbakır'da bir araya gelip "Kürdistan" kelimesini kullanması "Açılım" adı altında yürütülen politikada yeni bir eşiğe geldiğimizi gösteriyor. Bu durum tartışmaları da alevlendiriyor.

Tabii tartışmalar -her işimizde olduğu gibi- işin özünü ortaya koymadan, tarafgirlik gayretiyle yapılıyor. Bu da sağlıklı analiz yapmayı ve düşünmeyi zorlaştırıyor. Burada bu zorluğu biraz aşmaya çalışacağız.

Şimdi şunu görmek lâzım: Yapılan işlere ve konuşulan sözlere baktığımız zaman "Yasakların ortadan kalkması"ndan daha öte bir durumla, siyasî bir proje ile karşı karşıya olduğumuzu görürüz. Bu politikanın alt yapısı nasıl hazırlandı, kimlerin emeği var bilmiyoruz, ancak karşılıklı açıklamalara bakıldığı zaman şöyle bir durumla karşılaşılıyor:

PKK çok büyük bir siyasi taviz bekliyor, istiyor. Hükümet cephesinden yapılan açıklamalarda da bu taleplerin bir kısmına açık kapı bırakılıyor.

İşte bu sebeple "Kürdistan" kelimesini Diyarbakır'da kullanmanın anlamı biraz değişiyor ve büyüyor.

Devlet; "Kuzey Irak Bölgesel Kürt Devleti"ne "Kürdistan" dememe politikasından vazgeçme kararı almış olabilir. Ancak bu kararı sessiz-sedasız uygulamanın ya da Kuzey Irak'a gittiğinizde dile getirmenin oluşturacağı algı ve ortaya çıkan durum farklı olur; Barzani'yi Diyarbakır'a çağırıp "Kuzey Irak Kürdistan Bölgesi" dediğinizde ortaya çıkan algı ve durum farklı olur. (Nitekim dikkat ederseniz Diyarbakır Belediye Başkanı Baydemir hemen "Türkiye Kürdistanı" lafını kullanmaya başlamıştır.)

Yine; bir bütünleşme savaşı verildiği, ayrılık fikirlerinin olmadığı bir tarihte "Kürdistan" demek başkadır; "Özerklik", "Büyük Kürdistan" gibi lafların dolaştığı, PKK'nın siyasal sistem dayattığı bir ortamda "Kürdistan" demek başkadır.

Biraz daha açarsak;

PKK "Konfederasyon" boyutunda bir siyasî yapının beklentisi içinde ve bunu dayatabileceği zehabında. Bu ne demek? Adı "Kürdistan" veya başka bir şey olan bir bölgede kendi silahlı gücü (ordusu), kendi polisi, kendi eğitim teşkilatı, kendi ekonomik düzeni olan özerk bir alt devlet... PKK, KCK, BDP vs. örgüt yöneticilerinin açıklamalarının alt yapısında bu var. Türkiye'ye bunu

dayatabileceklerini düşünüyorlar. "Biz adı devlet olmayan devletimizi kuralım, kâğıt üstünde ismi Türkiye olan bir çatının altında durmayı kabul ederiz." demeye getiriyorlar.

PKK ve taraftarlarının sözleri, icraatları net. Fakat kamuoyu tepki göstermesin diye biraz usturuflu söylemeye çalışıyorlar ama söyledikleri, talepleri bu.

Peki PKK'yı muhatap almayı kabul eden bizim yetkililerimizin kafasında ne var? İşte onu tam bilmiyoruz. Ancak ortaya çıkan görüntü, PKK'nın istediği kadar olmasa da en azından "Federasyon" fikrine açık oldukları izlenimi veriyor. Böyle bir tavizin verilebileceğini, hatta bunun iyi bir yönetim sistemi olduğunu zannettiklerini tahmin ediyoruz. Yine aynı şekilde terör örgütü üyelerinin siyaset yapmasına izin vermenin düşünüldüğünü görüyoruz.

Bunlar az-çok belli olanlar. Silahlı yerel güvenlik gücüne, yerel eğitim teşkilatına izin vermek gibi daha ötesi bir plan ve niyet var mı bilmiyoruz? Ancak ortada -en azından bizim gibi dışarıdan takip edenler açısından- bir belirsizlik olduğu da aşîkâr.

Şimdi bu çizdiğimiz resim doğru ise bu politikayı ortaya koyanlar, "Türkiye'nin anayasal ve siyasal düzenini" değiştirmek istiyor demektir. (Burada geçen siyasal düzen terimi siyasi partileri değil, "Yönetim sistemi"ni ve "Devlet teşkilatlanması"nı ifade eder.)

Tabii böyle büyük bir işe girildiği zaman gürültüsü ve sancısı da ona göre büyük olur. (Böyle büyük bir değişimi zayıf iktidarların yapması mümkün değildir, kuvvetli iktidarların yapması ise çok ama çok zordur. Bu tür değişimler genelde büyük harplerden ve büyük toplumsal çalkantılardan sonra yaşanır.)

Burada soru şudur: Sancılı ve büyük bir işe giriştik. Fakat gittiğimiz yol doğru mu, yanlış mı?

Bizce bir değil, birçok yanlış var.

Daha önce yaptığımız analizlerde vurguladığımız temel hususu konunun hassasiyetine binaen tekrar vurgulayalım: Çözmeye çalıştığımız sorunun iki boyutu var. Birisi kültürel haklar ve yasakların kalkması kısmı, diğeri siyasî taviz, siyasal düzen değişikliği talepleridir. Bizim üzerinde durduğumuz ve çok önemli gördüğümüz kısmı ikinci kısımıdır. Dolayısı ile bizim ne Kürt kardeşlerimize karşı bir garazımız vardır, ne de kör bir ırkçı takıntımız vardır. Bizim derdimiz -büyüklerimizden de gördüğümüz ve öğrendiğimiz üzere- devletimizin güç ve kuvvetinin pekişmesi, dünya sahnesinde yükselmesidir. Bu niyeti Türk-Kürt her müslümanın taşıması gerektiğine inanıyoruz. Zira küffar Haçlı niyetini değiştirmiş değil. Bu küffara karşı 1000 yıldır kalkan olan bu ülke, bu millet hâlâ bu mirasın taşıyıcısıdır. Eksiklikle-fazlasıyla, yanlışıyla-doğrusuyla bu böyledir.

Dolayısı ile bu küffarın bu ülke ve millet üzerinde yapmaya çalıştığı ameliyatlara alet olmak, PKK gibi "Hınçak-Taşnak" benzeri, adı parti icraatı terör olan örgütlere siyasal zemin hazırlamak çok büyük bir hatadır. Türkiye, cumhuriyet tarihinin en güçlü bir dönemini yaşarken merkezî otoritenin gücünü zayıflatacak siyasî düzen değişikliklerine gitmek, PKK militanlarının siyaset adı altında Kürt halkı üzerinde tahakküm kurmasına müsaade etmek akıl kârı bir iş değildir.

Son 2-3 yılda bu konudaki doğrulara ve yanlışlara dair bu sayfalarda birçok yazı kaleme alındı.

Tespitlerimizi tekrar özetler ve sıralarsak:

1. Karşımızdaki örgüt, -gerçekten- terörü siyaset haline getirmiş bir örgüttür. Kin ve nefretle yoğrulmuş bir ideolojiyle yetişen terör mensuplarını şefkatle kucaklayınca her şey güllük-gülistanlık olacak zannetmek abesle iştigaldir.

"Avrupa gözlüğünü takınca ne oluyor? Şu oluyor:

Barış düşmanı örgüt "Barışsever", dünyanın en antidemokratik örgütü "Demokrat" ... Terörün adı "Siyaset"; molotofun, polis bıçaklamanın, işyeri yakmanın, otobüs kundaklamanın adı "Demokratik eylem"; devleti, ülkeyi, hükümeti, başbakanı tehdit etmenin adı "Siyasi söylem"

oluyor. Doçka uçaksavarı ile sınırı geçen teröristi öldüren asker "Provokatör" damgası yiyor." (Haziran 2011, "-PKK, KCK, BDP- Büyük Bir Ateş Yakmaya Hazırlanıyorlar!", s. 38)

"Barış", "Demokrasi", "Kardeşlik" gibi bütün kavramların ırzına geçen; bütün bu kavramlardan anladığı tek şey "Öcalan'ın serbest bırakılıp siyaset yapmasına izin verilmesi" olan; yöre halkına elinde silah her türlü yıldırma taktiğini uygulayan; ... uyuşturucu ticareti yapan; İslâm'la alakaları düşmanlık boyutunda olduğu halde "Sivil itaatsizlik" adı altında camilerde bölücülük yapan; ... Kürt gençlerini devlet düşmanlığı ile, faşist bir zihniyetle dolduran; ... despotluğun her türlü yöntemini içselleştirmiş bir örgütle karşı karşıyayız." (s. 39)

"Daha önce de söylediğimiz gibi; en mühim nokta karşınızda muhatap aldığınız kişidir, "İnsan" unsurudur. Kendi halkını baskı ile, silah ile, katliam ile hizaya getirmeye çalışan bir terör zihniyetini muhatap aldığınız takdirde en mükemmel sistemi, en ideal özgürlükleri getirmiş olsanız bile sonuç hüsrandır. Gideceği nokta da Hinçak, Taşnak zihniyetin esir aldığı Ermenistan gibi bir ucubedir." (Ağustos 2011, "Terör Biter mi?", s. 40)

2. Diğer taraftan bizim bu "Açılım" politikasına başladığımız yer yanlıştır. PKK gibi siyasal talepleri olan ideolojik ve silahlı bir terör örgütünü kesin bir askerî zafer kazanmadan görüşme masasına çağırmak, taviz vermeyi peşinen kabul etmek demektir. Zafer kazanmış kumandan edasıyla ortada dolaşan terör baronlarını büyük tavizler vermeden silah bırakmaya ikna etmek ham hayaldir... Öncelikle Amerika'ya rağmen Kuzey Irak'taki terör yuvalarını işgal edersen, örgütün lojistiğini kesersen, nefes alamaz hâle getirirsin, ondan sonra elini uzatırsın. Olması gereken buydu.

"Bunlar zulüm gördü, onun için dağa çıktı. Şefkat elimi uzatırsam dağdan inerler." gibi nostaljisi olanlar varsa gözlerinin açılması çok sürmez.

"... bunları dağdan gönüllü indirmenin bir yolu var. Bu teröristlere 'Gelin burayı size bıraktık, elindeki silahınla gel, buranın polisi-askeri, valisi-kaymakamı sen ol.' dersiniz dağdan iner... İsmi federasyon olmuş, konfederasyon olmuş, eyalet olmuş, üniter sistem olmuş... Hiç farketmez." (Ağustos 2011, "Terör Biter mi?", s. 40)

"... terörün yuvalandığı bölge kalıcı olarak işgal edilmedikçe bu böyle devam eder gider. ... Tabii bu bazılarının uç bir teklif gibi gelebilir. Ancak eninde sonunda Türkiye'nin istese de istemese de geleceği nokta bu olacaktır." (s. 41)

"Binaenaleyh, bitirilmesi gereken örgütün karargâhıdır, elebaşlarıdır. Dünyadaki benzer vakalar incelendiğinde de görülecektir ki, elebaşı yakalanmadan, karargâhı yok edilmeden bu tür hareketlerin son bulması mümkün değildir." (Eylül 2012, "Elebaşları Yakalanmadan, Karargâhları Dağıtılmadan Terör Bitmez", s. 43)

3. Federal sistem; bu teknoloji çağında hiçbir lüzumu olmayan, bilakis sakıncaları olan bir sistemdir. Sultan Abdülhamid merkezî otoriteyi kuvvetlendirerek Osmanlı'yı ayakta tuttu. ABD konfederat sistemden merkezî yönetimin kuvvetli olduğu daha merkezci bir sisteme geçti. Büyük devletler dağınıklıktan merkezîliğe evrilerek büyük oldular. Biz ise merkezîlikten dağınıklığa evrilme istiyoruz.

"Dikkat ederseniz bir federasyon tartışmasıdır gidiyor. Amerikan düşünce kuruluşlarının ve küresel sermaye cemaatinin desteklediği bu fikri, tesirinde kalıp makbul görmeye başlayanlara şunları da hatırlatmak isteriz: ..." (Mayıs 2013, "Bulanık Suda Balık Avlamaya Çalışanlar", s. 44)

"Yok biz taviz verelim, bu işten kurtulalım!" dersiniz yine de kurtulamazsınız. Çünkü özerklik adı altında kin ve nefretle dolu bir örgütü siyasî bir teşkilat haline getirip, idarî mekanizmaları teslim ederseniz en kısa zamanda çok daha büyük bir tehditle karşınıza çıkar, toprak ister, denize inmek ister, onu ister bunu ister." (Temmuz 2012, "-PKK Ne Zaman Silah Bırakır?- Terörle Mücadele Azim ve Kararlılıkla Olur!", s. 42)

"Türkiye'ye "Çözüm", "Barış" gibi isimler adı altında "Siyasî Taviz" dayatıldığını, Fuller gibilerinin yazdığı kitaplarda da "Eğer bu meseleyi çözmek istiyorsanız azınlıkların siyasî taleplerini kabul etmelisiniz." diye nasihat verildiğini görürsünüz. ... Türkiye'ye taviz nasihatı

verenlerin karşılanmasını bekledikleri "Siyasî talepler" nerede başlayıp nerede son bulmaktadır?" (Şubat 2013, "Dikkat Edelim, Türkiye'nin Menfaatlerine Aykırı Siyasî Tavizler Vermeyelim!", s. 46)

4. Barzani ve PKK gibi aktörlerin cesaretlendirilmesi, bu aktörlerin Türkiye'nin siyasal çıkarlarına tehdit oluşturacak şekilde talepler dile getirmesi çatışma tehlikesini büyütmekten başka bir işe yaramaz. Gidişat o yöndedir.

"Aksi halde büyük bir hata yaptığınızı bilin. Türklere değil, Kürtlere de büyük bir kötülük yaptığınızı bilin. Gidiyorsunuz ama duvara doğru gittiğinizi bilin. Amerika ve İsrail amcanız sizin için savaşmaz. Veyahut daha ötesi Türkiye siyasal çıkarları için onlarla savaşmayı bile göze alır." (Eylül 2013, "'Büyük Kürdistan' Hayali Sadece Çatışma Tehlikesini Büyütüyor!", s. 44)

Binaenaleyh; çatışma yaşanmamasının rahatlığı cazip bir durum, ancak unutmayalım ki 1998-2004 arasında da çatışma yaşanmıyordu.

PKK gibi bir terör örgütünün önünü açacak icraatlar bazen günü kurtarıyor gibi görünse de; uzun vadede fitneyi ve çatışma tehdidinin boyutunu büyütüyor.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |



TARİHTEN SAYFALAR

1730 Patrona İsyânı Karşıtları Arasında Varlığı Gölgede Kalmış Önemli Bir İsim: Niğde'li Ali Ağa ve Zorbaların Tenkili İçin Kaleme Aldığı Arzuhâl (1)

1718 Pasarofça Antlaşması'nı tâkip eden uzun barış döneminde, batılılaşmanın ilk emârelerinin ortaya çıkmaya başladığı, son devir tarih yazarlarından Ahmed Refik tarafından "Lâle devri" olarak adlandırılan süreçte, başta Sadrâzam Nevşehirli Dâmat İbrâhîm Paşa'nın ve onu istiklâlî bir yönetimle iş başına getiren Sultan III. Ahmed'in vurdumduymaz yönetim anlayışları, İran şâhının çirkin katliamlarına karşı kayıtsız kalmaları ve ümerâ, ulemâ ve halk çevresinde nefretle karşılanan politikaları nedeniyle

başlayan 1730 Patrona Halil isyânının bilinmeyen yönleri ve meçhul isimleri, bu devirde görgü şahidleri tarafından yazılmış kısa kronikler ve nâdir belgelerin keşfi sâyesinde gün ışığına çıkmaktadır.

Patrona isyanı öncesinde, isyan sırasında ve sonrasındaki icraatlarıyla dikkati çeken Niğde'li Ali Ağa, özellikle vak'a esnâsında sergilediği ilginç fiillerle isyâna damgasını vurmuş olan, ancak sözkonusu kroniklerden önemli bir kısmının yeni ortaya çıkmış ya da çok geç neşredilmiş olması nedeniyle varlığı bugüne dek karanlıkta kalan bu önemli karakterlerinden birisidir.

Kaynak ve belge eksikliği nedeniyle hâlâ aydınlatılmaya muhtaç olan 1730 isyânına önemli ölçüde katkı sağlayacağından şüphe etmeyerek, bu makâlemizde Niğde'li Ali Ağa'nın isyan sırasındaki faaliyetlerini ve henüz isyanın elebaşları hayatta iken sadrâzam Silâhtar Mehmed Paşa'ya yazmış olduğu arzuhâli mercek altına alacağız.

Niğde'li Ali Ağa'nın İsyânın Zuhûrundan Önce Atandığı Vazîfeler:

Çağdaş kaynaklarda, Osmanlı sarayında uzun yıllar hizmet etmiş bir "*pîr-i emekdâr*" olduğunun belirtilmesinden, epeyce uzun bir ömür sürmüş ve çeşitli vazifelere atanmış olduğu anlaşılan Niğde'li Ali Ağa'nın tespit edebildiğimiz ilk görevi kapıcıbaşılıktır. Mehmed Süreyyâ "*Sicill-i 'Osmânî*"de onun bu göreve ilk kez 1107/1695-96 yılında tâyin edildiğini söylese de,⁽¹⁾ Defterdar Sarı Mehmed Paşa'nın "*Zübdetü'l-Vekâyi'ât*"taki kayıtlarında daha 1106 yılı Recep ayı sonlarında biz onu bu vazifeye atanmış görmekteyiz.⁽²⁾ Bu sırada 25-30 yaşlarında olduğu düşünülürse; Niğde'de, 1670 yılı civârında doğduğu tahmin edilebilir.

Mehmed Paşa'nın sözkonusu kayıtlarına bakılırsa; 1106 Receb'i sonunda (Mart/1695 başları), daha önce azl edilmiş bulunan Dârüssa'âde ağaları Nezîr Ağa ve İsmâ'il Ağa'nın Mısır'da müsâdere edilen mal ve emlâkinin tahrîri ve temlikî işi Niğde'li Ali Ağa'ya verilmiş;⁽³⁾ yaklaşık bir yıl sonra, 7 Safer 1107/17 Eylül 1695'te Temeşvar seferine katılmak üzere gelen bâzı askerî kıt'aları orduya ilhak işine me'mur edilmiş,⁽⁴⁾ 1110 senesi Şa'bân'ında (Şubat-Mart/1699) Kamaniçe kalesine her yıl mutâd olarak gönderilen buğdayların naklinde Şehbâz Girây Hân'a mübâşeret etmek ve kale neferâtının bahşişlerini dağıtmakla vazifelendirilmiş;⁽⁵⁾ yine 13 Şa'bân 1114/2 Ocak 1703'te Kırım hânı Selim Giray Hân'ın küçük oğlu Kaplan Giray Sultan Bucak'a gönderildiğinde ona nezâret etmişti.⁽⁶⁾ Bu kayıtlar onun, 1106-1114/1695-1703 yılları arasında kesintisiz olarak kapıcıbaşılık görevini yürüttüğünü göstermektedir.

Sultan III. Ahmed'in saltanatı ve 1718 Pasarofça Antlaşması sonrası işbaşına getirilen Nevşehirli Damat İbrâhim Paşa'nın sadrâzamlığı döneminde çeşitli vaziflere atanmış olan, hattâ bu arada, 1726'da sadrâzam tarafından azledilip Girit'e sürgüne yollanan Niğde'li Ali Ağa, 1143/1730 Patrona isyânının zuhûrundan önce Mîr-i 'alem olarak sefere ta'yîn edilmiş bulunuyor;⁽⁷⁾ bu sırada tertip edilen müşâvere toplantılarında görüş belirtecek kadar önemli bir mevkiyi elinde tutuyordu.

İsyânın patlak verdiği gece, sadrâzam Nevşehirli Dâmat İbrâhîm Paşa, Mehmed Kethudâ, Şeyhülislâm Yenişehirli Abdullah Efendi, Defterdar 'Alî Beg ve daha pek çok devlet ricâlinin zorbalara karşı nasıl bir tenkil yolu izleneceğine dâir yaptıkları müşâvere toplantısına katılanların arasında Niğde'li Ali Ağa da vardı. Olaylar sırasında hazır bulunan Göynük'lü Ahmed Efendi'nin kaydettiğine göre; pâdişâhın huzûruna dâvet edip ne şekilde hareket edilmesi gerektiğini danıştığı devlet ricâli ile birlikte "*Mîr-i 'alem Niğde'li 'Alî Ağa çün-ki meşveretleri böyle münâsib gördiler ki; Sancâğ-ı Resûlu'llâh'ı ve Hırka'-i şerîfi alub, orduda cümlesi birden Pâdişâh-ı 'âlem-penâh hazretleri ile İstanbul'a*" geçsinler.⁽⁸⁾

Nitekim pâdişâh, o sırada Mîr-i 'alem olduğunu Göynük'lü Ahmed Efendi'nin bu kaydından öğrendiğimiz Ali Ağa'nın ve diğer devlet ricâlinin re'yi doğrultusunda hareket ederek, sabah saatlerinde bir çektiriye binip hemen Topkapı'ya geçecek ve toplantıda alınan kararları harfiyyen tatbik edecekti.

İsyan Sırasında Vezir Kethudâsı Olan Ağa'nın Sonunu Hazırlayan Büyük Hatâsı:

İsyanın patlak vermesinden birkaç gün sonra Sadrâzam İbrâhîm Paşa, kaptan-ı deryâ Mustafa Paşa ve vezir kethudâsı Mehmed Kethudâ'yı saraydan yarı canlı bir hâlde teslim alıp parça parça eden âsiler, Sultan III. Ahmed'in hal'ini müteâkip I. Mahmud'u tahta geçirmişler; bu arada maktul sadrâzâmın, kethudâsının ve eski kaptan-ı deryânın yerine, Silâhdar Mehmed Paşa sadrâzam, Abdî kapûdân kaptan-ı deryâ, Niğde'li Ali Ağa da vezir kethudâsı olarak tâyin edilmişti.⁽⁹⁾

Patrona Halil, Muslı Beşe ve diğer zorbaların ortadan kaldırılışlarından kısa bir süre sonra kaleme alınan "*Vâkı'a Takrîri*" adlı kısa kroniğin yazarı, 12 Rebî'u'l-âhir 1143/25 Ekim 1730'da Niğde'li Ali Ağa'nın Fâtih Câmii mütevellisi olan oğlu Mehmed Beg ve Sungur Ağa ile birlikte görevinden azledilip hapse atıldığını haber vermektedir:

"Mîr-ahûr-ı kebîr-i Şehriyârî olan Kara İbrâhîm Paşa oğlu Mustafâ Beg vezir kethudâsı nasb olunub, Niğde'li 'Alî Ağa'yı, büyük oğlu Muhammed Beg ki, Sultân Muhammed-i Fâtih câmî'i mütevellisi itmiş idi; ma'an baş-bâkî-kulina, habsine kaldurdılar. Bu esnâda harrâc-ı baş-bâkî-kulî olan Sunkur 'Alî gedikliler emîni habsine virildi."⁽¹⁰⁾

Bu kısa kroniğin kimliği meçhul yazarı, "*Mezbûr Niğde'linüñ sebab-i 'azli; hafî ve celî birkaç sebab rivâyet olundu*" dedikten sonra,⁽¹¹⁾ Ağa'nın henüz zorbaların bütün işlere hâkim oldukları bir sırada ortadan kaldırılmaları yönünde gizli plânlar yaptığı, hattâ bu plânlarını ocak ağalarına bile aktardığını gün yüzüne çıkararak ilginç ayrıntılardan söz eder.

Kronik yazarının kulağına ulaşan ilk söylentiye göre; pâdişah Cumâ namazı için saraydan dışarı çıktığında, yeniçeri ağası ve diğer ağaların onu selâmlayıp bir müddet sohbet ettikten sonra vezir kethudâsı ile buluşmaları bir devlet geleneği olduğundan, vezîr kapısına gelip orada kethudâ Niğde'li Ali Ağa ile buluşurlar; ağa zorbaların durumuna bir süre daha sabır ve tahammül gösterilmesi gerektiğini unutarak, Patrona ve adamları hakkında yeniçeri ağasına: "*Bu âdemler dahî ne itmek isterler? Pâdişâh rikâbında ne maslahatları vardır? Ve şeb ü rûz, mâ-lâ yutâk teklîfleri bizi perişân [itdi] ve umûr-ı devlet ve husûs-ı sâ'irede meşfûrımız yok. "Acabâ ağalar tarafından bu dem bu sâ'at ne gûne teklîf-i 'atîk zuhûr ider?" diyu bi't-tevekkül tahayyürdeyüz. Bunlara pend ü nasîhat sûretinde tenbîh itseñüz, umûr-ı mülk ü devlete müdâhale itmeseler ve kendi hâllerinde olsalar!"* diyerek, ağayı iknâ edeceğini zanneder.⁽¹²⁾ Ancak kronik yazarının ifâdesine göre, tedbirinde acele edip niyetini ele verdiği için, isâbetli ve yerinde bir karârı değil, "gabâvet ü hamâkati izhâr ve tahkîk" etmiş olur.⁽¹³⁾ Müellifin ifâdesine göre Niğde'li, yeniçeri ağası ile de yetinmemiş; "tekrâr Bâb-ı hirfet kethudâlarına tenbîh eylemiş ki: *'İki-üç nefer zorbaları biz saraya getürüp katl iderüz, siz dâhî şehîr halkıyla 'umûmen ittifâk üzere bulduğunuz yirlerde urup öldüresiz!' diyu mahfî bir iş göreyim zann itmiş."*⁽¹⁴⁾ Ve bekleneceği üzere Patrona ve diğer zorbalar bu durumdan hemen haberdar olurlar, ancak seslerini çıkarmayıp: "*Bakalum bu ne ider, hareketini görelüm!"* diye beklerler.⁽¹⁵⁾ Nihayet Ağa'nın açığını arayıp, buldukları bir bahâne ile 11 Rebî'u'l-âhir/24 Ekim'de Muslı Beşe, yanındaki birkaç serdengeçti ağası ile birlikte saraya, vezîrin odasına gelerek Ağa'nın azlini te'min ettiği gibi; -yolsuzlukla itham ederek- kendisinden de "vezîr-i sâbık İbrâhîm Paşa'nuñ murassa bir hançerini ve beş yüz kîselük altın"ı îâde etmesini isterler.⁽¹⁶⁾

Zorbaların Niğde'li Ali Ağa'yı töhmet altında bırakan bu sözleri açık bir iftiradan başka bir şey değildi. Çünkü vak'a sırasında yaşananların görgü şâhidlerinden olan müverrih Mustafa Sâmi Efendi, "*Vekâyi-nâme*"sinde: "*Kethudâ-yı sadr-ı 'âlî Niğde'li 'Alî Ağa baba-yı 'âlem ve Devlet-i 'aliyye emekdârlarından pîr-i vakûr âdem olup, ri'âyet-i hürmet-i makâm ve serdengeçdi ağaları olacak haşerât u nekebâtın türrehâtlarına çendân tevcîh-i sâmi'a-i iltifât itmedüğünden mâ-'adâ, meclisine iyâb u zehâblarında melhûz olan vech üzere 'adem-i ikrâmı mezbûrların kendüsinden nefretlerini iktizâ' itdüğine binâ'en, 'ale'l-ittifâk sadr-ı a'zamuñ huzûrunda mezbûri irtişâ ve emvâl-i mîriyyeyi sirkat töhmetiyle ithâm ve: "İcâlete'l-vakt iki oğlunu mahsûldâr-ı ze'âmet ve selâtin tevliyyetleri ile kayırıp, selefî gibi menâfi-i devleti kendü dâ'iresine tahsîse başladı!" diyu 'azl ü habs olunmasını iltizâm" ettiklerini bize bildirdiği gibi;⁽¹⁷⁾ bir diğer görgü şâhidi olan Şem'dânî-zâde Fındıklı'lı Süleymân Efendi de: "*Vak'ada vezîr kethudâsı olan Niğde'li 'Alî Ağa pîr-i vakûr olup, serdengeçdilere müdârâ itmedüğünden eşkiyâ talebile 'azl olundu.*" diyerek,⁽¹⁸⁾ azlin Patrona grubunun kin ve nefretinden başka bir sebepten kaynaklanmadığını açıkça ifâde etmiştir.*

"*Vâkı'a Takrîri*"nin devâmındaki satırlarda belirtildiği üzere; Niğde'li Ali Ağa'nın azlinde, zorbalara karşı takındığı bu sert tavır nedeniyle uğradığı "*hükûmeti eyyâmında mâl-ı firâvân cem' itdi*" ithâmı kadar; Nevşehirli Dâmat İbrâhim Paşa dönemi ricâlinden reis Mehmed Efendi'yi kayırır bir tutum içinde olması da etkili olmuştur.⁽¹⁹⁾

İsyanla ilgili kaynaklar arasında yalnız "*Vâkı'a Takrîri*"nde görülen ve yegâne olmasıyla dikkati çeken bu önemli bilgi, Niğde'li Ali Ağa'nın; Sultan I. Mahmud ve saray erkânının Patrona ve işbirlikçilerini ortadan kaldırma yönündeki meşhur tertiplerinden çok önce, zorbalara yönelik bir tenkil plânını ortaya koyan ilk kişi olduğunu göstermesi bakımından kayda değerdir.

Niğdeli'nin azlinden kısa bir süre sonra, çok geçmeden efendisi sadrâzam Silâhdar Mehmed Paşa da sadâretten azledilerek, vezâret mührü Kabakulak İbrâhim Paşa'ya teslim edilecekti.

(1) Krş. Mehmed Süreyyâ, "*Sicill-i 'Osmânî*", c. III, s. 535.

(2) Defterdâr Sarı Mehmed Paşa, "*Zübde-i Vekâyî'ât*", Viyana National Bibliothek, H.O., nr.: 85, vr. 300^b.

(3) Krş. Defterdar Sarı Mehmed Paşa, a.g.e., vr. 300^b.

(4) Krş. Defterdar Sarı Mehmed Paşa, a.g.e., vr. 310^b-311^a.

(5) Krş. Defterdar Sarı Mehmed Paşa, a.g.e., vr. 371^b.

(6) Krş. Defterdar Sarı Mehmed Paşa, a.g.e., 408^a.

(7) Mustafa Sâmi Efendi, "*Tarih-i Sâmi*", s. 33, haz.: Aynur Karadayı (Yüksek Lisans Tezi), A. Menderes Üniv. SBE, Aydın, 2008; Ahmed bin Mahmûd el-Göynükî, "*Târîh-i Göynükî*", Berlin Staatsbibliothek, MS Or. Quart, nr.: 1209, vr. 322^b.

(8) Krş. Göynükî, a.g.e., vr. 322^b.

(9) Krş. Hıfzî Mehmed Ağa, "*Rûz-nâme*", TSMK, Revan, nr.: 1977, vr. 38^b; Sâmi Efendi, a.g.t., s. 33.

(10-11) Krş. "*Vâkı'a Takrîri*", Bibliothéque Nationale, Supp. Turc, nr.: 923, vr. 16^b.

(12) Krş. a.g.e., vr. 17^b-18^a.

(13-14) Krş. a.g.e., vr. 18^a.

(15-16) Krş. a.g.e., vr. 18^b.

(17) Sâmi Efendi, a.g.t., s. 149-150.

(18) Şem'dânî-zâde Fındıklı'lı Süleyman Efendi, "*Mür'it-Tevârîh*", c. I, s. 15. nşr.: Münir Aktepe, İstanbul, 1976.

(19) Krş. "*Vâkı'a Takrîri*", a.g.e., vr. 19^a-20^b.

Yol

Çocuklarımıza "doğru yolu sevdirmek" istiyorsak, asla onların fitratlarında olan çocuksu duygularını ve oyun ihtiyaçlarını gözardı edip sürekli bastırmamalıyız.

"Şu yoldan gitmeyelim, çünkü; 'O' yolu hiç sevmiyorum." dedi Mehmet. Yanındaki arkadaşı Harun şaşırarak: "Neden?" dedi.

Mehmet derin bir iç çekerek, kafasını yere eğdi ve hüzünlü bir ses tonu ile sebebini anlattı:

"Nedeni çocukluğum olsa gerek. 4-5 yaşlarımda hafta sonu olacak ve babamla vakit geçireceğim diye çok sevinir, hafta sonunu heyecanla beklerdim. Babam da beni dışarı çıkartırdı. İşte tam bu yol ayrımına geldiğimizde o yola döner beni camiye götürür orda ders okuttururdu. Tabii dersimi yapamadığım zamanlar hocadan azar işittiğimiz, bazen de yaramazlık yapan ardaşlarımızın dayak yedikleri olurdu. Camiden çıkıp eve doğru yürürken işte yine bu yol ayrımına gelir, bu sefer de eve doğru olan yola sapardık. Hiç bir zaman bir kere dahi beni karşı yoldaki parka götürmedi. Oysa ki benim aklım hep o parkta idi. Bazı bayramlar kırmızı salıncakta bir kere sallanmak ve kaydırdan bir kere kaymak için bütün bayram paramı dahi vermeye hazırdım. Bu park benim için ulaşılması imkânsız bir 'Çocuk Cenneti'ydi sanki. Camiden eve geldiğimizde benim içimdeki hevesi bilen annem: 'Çocuğu parka götürdün mü?' diye sorar, babam da: 'Ne işi var parkta, ben onu en güzel yere götürdüm.' derdi. İçime yerleşmiş bir ses daha hâlâ bugün bile 'Bu yol güzel değil!' der."

Harun sınıf arkadaşının haline üzülererek: 'Şimdi seni daha iyi anlıyorum.' dedi ve ekledi:

"Geçen gün din dersinde öğretmen 'Sen yarı hafızsın' diye seni iki rekât namaz kılmak için masanın üzerine çıkardığında iki rekât namazın nasıl kılındığını gösterirken bocalamıştın. Belli ki namaz kılmıyorsun. Yine iki gün önce 'içki içmeye gittiğini' söylemiştin. Bu sözün öylesine söylenen bir söz olmuş olmasına rağmen senin adına çok şaşırılmış ve üzülmüştüm. Ama artık şaşıracağım bir şey yok, çünkü; belli ki senin baban sana dinimizi ve ibadet yapmayı sevdirememiş." dedi. Sonra şöyle devam etti:

"Oysa ki ben namaz kılmayı severim, hele Teravih namazlarına bayılırım. Küçükken bazı günler evimizde cemaatle Teravih namazı kılınırdı, İki kardeşimle ben henüz namaz kılma yaşına gelmemiştik. Babamın dört rekatta bir selam vermesini dört gözle bekler, kulak kesilirdik. Salavat çekildiğini duyduğumuz ve gördüğümüz an hemen yanına koşar kucağına otururduk. İşte benim için mucize o an gerçekleşirdi. Ve bana göre babamın kolları o an bir lastik gibi uzardı, üçümüzü birden kucaklardı. Ve üç kardeş babamın kucağından düşmemek için birbirimize sıkıca kenetlenerek babamla birlikte salavat getirirdik. Namazdan sonra bizi bir baba şefkati ile tekrar kucaklar ve 'Aman benim çocuklarım teravih namazını ne kadar da çok seviyorlar.' derdi. Namaz bitince bizi kırmaz, bazen bizimle oynardı. Bize dini hikâyeler anlatır, namaz nasıl kılınır, abdest nasıl alınır gibi dini bilgileri öğretirdi."...

...

İki genç ve benzerlerini çevremizde de görebileceğimiz iki hikâye. Ahirete kadar uzanan iki yol ve farklı eğitim metodu uygulayan iki baba.

Çocuklarımıza "doğru yolu sevdirmek" istiyorsak, asla onların fitratlarında olan çocuksu duygularını ve oyun ihtiyaçlarını gözardı edip sürekli bastırmamalıyız. Yeri geldiği zaman çocukla çocuk olmalıyız. Çocuğumuzla çocuk olurken, bunun bir ibadet; bir sünnet-i seniye olduğunu da unutmamalıyız.

Zira Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz yolda karşılaştığı çocuklara selâm verir, konuşur, hâl ve hatırlarını sorar, okşayıp bağına basar, sever, öper, hoşlarına gidecek şeylerle onları sevindirir, hayır duâda bulunurdu. Zaman zaman çocukları, hususiyetle torunlarını omuzuna ve sırtına bindirir, hoşlanacakları lâkaplar takmak suretiyle çocuklarla şakalaşır ve onları eğlendirirdi.

Mahmud bin er-Rabi' -radiyallahu anh- der ki:

"Ben beş yaşındayken Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in bir kovada bulunan sudan ağzına alıp yüzüme püskürttüğünü hatırlıyorum." (Buhârî)

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- de şöyle demiştir:

"Şu iki kulağım duymuş ve şu iki gözüm görmüştür ki, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- iki eliyle Hasan'ın veya Hüseyin'in iki avucunu tutar, sonra çocuğun iki ayağını kendi ayağı üzerine koyar ve: 'Yukarı çık!' derdi. Çocuk ayaklarını Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in göğsüne koyuncaya kadar çıkardı. Sonra Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:

'Ağzını aç!' derdi. Sonra çocuğu öper ve: 'Allah'ım! Bunu sev, çünkü ben bunu seviyorum.' derdi." (Buhârî)

Çocuk eğitiminde esas olan "sevmektir". Sonra "merak" sonra da "öğrenmek" gelir. İçtenlikle severek, merak edilerek öğrenilen bilgi hayata geçer ve kalıcı olur. Hazret-i Allah'ın indinde kabul olan ibadet de budur. Elimize emanet olarak verilen ve belli bir vakte kadar yaş ağaç gibi eğilebilen çocuklarımızı "Doğru yola" doğru eğmek istiyorsak; onların fitratlarında olan -ve her yaşta değişen- eğilimlerini de asla göz ardı etmemeliyiz.

Aksi takdirde bir gün, hiç farkına varmadan tuttuğumuz dal elimizde kırılabilir.

Bize emanet edilen herhangi bir şeyin elimizde kırıldığını düşünelim... Bir de bu emanetin Hazret-i Allah tarafından verilmiş olduğunu düşünelim...

Düşünmek bile içimizi acıttıysa, gelin dua edelim:

"Allah'ım! Bize böyle bir acı yaşatma!" Amin.